

ಪ್ರಭಾವನ ಟ

ಆಮಾಡ ವಾಸ ಸಮೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಸಂಘ ಕಟಿನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಕಾ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಪಾಠಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಭಾರ ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧಾರ್ಯ ಮುಸಲಾಫ್. ಪ್ರಾಜ್ಞಶ್ರೀಯವರ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತನಾಗಿ ಮಾಂಸಾಹಾರ ತಾಗ್ ವಾಡಿದ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರು ಸ್ವಯಂ ಪ್ರೇರಕೆಯಿಂದ ಮಾಂಸಾಹಾರ ತಾಗ್ ವಾಡಿದರು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸಾಮಾಜಿಕದ ಸಂತ್ರ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಮೇರವರೆಗೆ ಹೊರಟಿತ್ತು. ಜ್ಯೇನರು ಮಾತರೆಲ್ಲದೆ ಹಿಂದೂ ಮುಸಲಾಫರೂ ಸೇರಿದ್ದರು. ನಂತರ ಸಂಘ ಕಟಿನಿಯತ್ತ ಪ್ರಸ್ತಾವ ಬೇಳಿಸಿತ್ತು. ಕಟಿನಿಯಲ್ಲಿ ಅದ್ವರ್ತಿಯ ಸ್ವಾಗತ ಹೊರಲಾಯಿತ್ತು.

ಒಂದು ನವೀನ ಭಕ್ತಿವನ್ನು ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು. ಇಂಡಾನ್ ಎಲಾಲರಂದು ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀ ಮತ್ತು ನೇಮಿಸಾಗರರ ಕೇಶಮೋಚನವಾಯಿತ್ತು. ಸಂಘಪತಿಯನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ಪಾತ್ರದಿಗಳಿಂದ ಸನಾಧಿಸಲಾಯಿತ್ತು. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪ್ರಥಮ ಬಾತುವಾದ ಕಟಿನಿಯಲ್ಲಿ ಆಯಿತ್ತು.

ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಪ್ರಭಮ ಪರಿಚಯ

ಇಲ್ಲಿಯಾವರೆಗೆ ನನಗೆ ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀಯವರ ನಿಕಟ ಪರಿಚಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಧ್ಯ ವಿರೋಧಿಗಳ ಸಹವಾಸದಿಂದ ಮುನಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಾತೀಕ ಅಪ್ಪಾಹ್ನಿಕದ ಸಮಯ ಅದು. ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ನಾನು ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಹೋಗುವಾಗ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನದ ಪೂರ್ಣಿಗೆ ಕಟಿನಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದು ಆ ಸಾಧುಗಳ ಚರ್ಯೆ ಹೇಗೆ ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಆಗ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಾಧು ಭಕ್ತಿ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಆಚಾರ ವಿಚಾರ ಹೇಗೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಲ್ಲುವ ಕುತೂಹಲ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು, ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀ ಮತ್ತು

ಸಂಭಾರ ದರ್ಶನವಾದ ಕೂಡಲೇ ಯಾರಾಫೋ ಒಂದು ಪ್ರಭಲ ಶಕ್ತಿ ನನ್ನನ್ನು ಸೇಳಯುತ್ತಿರುವೆಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತ್ತು. ಸಾಧ್ಯ ವಿರೋಧಿಗಳ ಸಹವಾಸದಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದ ದೋಷಬುದ್ಧಿ ತಲೆ ತಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿತ್ತು. ನಾನು ಸಾಧುಗಳಲ್ಲಿ ದೋಷವನ್ನು ಮುಡುಕಲು ಯೋಚಿಸಿದ್ದು, ಆದರೆ ಮುನಿಸಂಘ ಗುಣಾತ್ಮಕರವಾಗಿತ್ತು, ಕೆಲುಬಿಗೆ ಹುಣಿಸೆ ಹುಳಿ ಹಾಕಿದಂತೆ ಸಂಘ ದರ್ಶನ ನನ್ನ ಕಿಲುಬು ಭಾವಗಳನ್ನು ತೋಳಿದುಬಿಟ್ಟಿತ್ತು!

ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ನೋಟ ನನ್ನನ್ನು ಮೋಡಿ ಮಾಡಿತ್ತು, ಅವರ ಶಾಂತ ಶಿಗ್ನಿಸುರ ನನ್ನ ಕಿಂಗೆ ಅಮೃತ ಉಳಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಅವರ ಕರುಣಾಮಯ ನೋಟ ನನ್ನ ಹೃದಯದ ಮುಖುಕನ್ನು ತೋಳಿಯುವ ಅಮಲ ಸಲೀಲದಂತಿತ್ತು. ಅವರ ನುಡಿಗಳು ಅಮೃತರಸಾಯನದಂತೆ ನನ್ನ ಹೃದಯ ತುಂಬ ತೋಡಿದವು. ದೇವತೆಗಳು ಅಮೃತ ಬುಂಜಿಗಳಿಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಮೃತವನ್ನು ಪಾನಮಾಡಿಯೂ ಅದು ಅವರನ್ನು ಅಮತ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾರದು. ಆದರೆ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ವಾಣ ನನ್ನನ್ನು ಅಮತ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಲ್ಲಾಗಿತ್ತು, ದೇವ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹಂಟ್ಯಿಯೂ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ದೊರೆಯಲಾರದ ಧರ್ಮಾಮವೃತ ಪಾನವನ್ನು ಅವರು ನನಗೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿಜವಾದ ಗುರುವೆಂದರೆ ಇವರೇ ಎಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹೇಳಿತ್ತು. ಅವರು ಸತ್ಯಧರ್ಮದ ಸಾಕಾರ ಮೂರ್ತಿಯಂತಿದ್ದರು. ಅವರ ದರ್ಶನ ಅಭ್ಯರ್ಥಯ ನಿಶ್ರೇಯಸ ಸಿದ್ಧಿಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಸೋಷಾನ. ಅವರು ನನ್ನ ಕಣ್ಣ ತರೆಸಿದ್ದರು. ಮಿಥ್ಯಾತ್ಮದ ಪೂರೀಯಿಂದ ಸತ್ಯಧರ್ಮದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗದೆ ಹುಟ್ಟು ಕುರುಡನಂತಿದ್ದ ನನಗೆ ಜ್ಞಾನದ ಕಣ್ಣಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು, ನನ್ನನ್ನು ಭವ ಚಕ್ರದಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳಿದು ಹಾಕಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಮಹಾನ್ ಉಪಾಧಿ ಹೇಗೆ ಮರೆಯಲಿ?

ಒಂದೇರಡು ದಿನ ಎಂದು ಒಂದವನು ಯಾವುದೋ ಅವ್ಯಕ್ತಿ ಸೇಳತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅಪ್ಪಾಹ್ನಿಕ ಪೂರ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟೆ. ಆ ಎಂಟು ದಿನಗಳು ಕಳಿದರ್ದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಜೀವನ ದಿವ್ಯದಿಗಂತದಲ್ಲಿ ಬೇಳಗುವ ಸೂರ್ಯ ರಶ್ಯಾಯಂತೆ ಪ್ರಕಾಶವಾನವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ದರ್ಶನದಿಂದ ನನಗೆ ಕಣ್ಣ ಬಂದಿತ್ತು! ಜ್ಞಾನದ ಕಣ್ಣ ಬಂದಿತ್ತು!!

ದುಷ್ಪರ ಸಹವಾಸದಿಂದ ಅದೇಕೆ ನಾನು ಮುನಿ ವಿರೋಧಿ ಭಾವಗಳನ್ನು ಪ್ರೋಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನೋ ಎಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ಪಾಗಿತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಸಂಭಾರ ಅನ್ನ ಸಾಧುಗಳ ಜೀವನ ಅಪ್ಪೇ ಉನ್ನತವಾಗಿತ್ತು, ಜೀವನವೆಂದರೆ ಆತ್ಮಸಂದಾಗಿದೆ. ಪ್ರದ್ಯಂ

ಶರೀರ ನೋಡಿ ಆತ್ಮನನ್ನ ತಿಳಿಯುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಮುನಿಗಳ ಶರೀರ ಮಲಯುಕ್ಕಾಗಿದ್ದರೂ ರಕ್ತಕ್ರಯ ಯುಕ್ತ ಆತ್ಮನು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ದೂರ ನಿಂತು ನೋಡಿದರೆ ಏನು ಕಂಡಿತು? ಮುನಿಯ ಚಯೇ ಎಷ್ಟು ಉನ್ನತವಾದುದೆಂದು ಸನಿಹದಲ್ಲಿದ್ದೇ ನಿರಿಷ್ಟಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಕೆಲವು ಸಂಗಡಿಗರು ಇನ್ನು ಸಾಧು ಏರೋಧಿ ಭಾವ ಬ್ಲಿಫ್ ದೀರ್ಘ ಸಂಸಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಾಧುಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಾದರೂ ಹೇಗೆ ಬಂದಿತು? ಯಾರು ಮುಂದೆ ದುರ್ಗತಿಗೆ ಹೋಗುವವರಿದ್ದರೋ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧುಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಿಮಿತ್ತ ದೋಷಭಾವ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಗುಣಮಂಡಿತರಾದ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ಟೋಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಅಧೋಗಾಮಿ ಜೀವಕೈ ಸತ್ಯ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಧು ಸಂತರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೂ ಮೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಂದ ಸದಾ ಸಂಪತ್ತರಾಗಿದ್ದು ಸಾವಾಚಿಕ ಪರಿಸರಗಳನ್ನು ರಾಹುಕೇತಾಗಳಂತೆ ಕಂಪಾಯಿಮಾನಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಕಟನಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರಭಾವ ಎಲ್ಲಿದೆ ಯಾರುಷಿತು. ಸಂಖದ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧುಗಳೂ ಜ್ಞಾನ ವ್ಯಾಗ್ನಗಳ ಸಾಹಾರ ರಂಬದಂತಿದ್ದರು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಜನರಿಗೆ ಅವುತ್ತತ್ವಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅಭಿಯಂತ್ರೀಯವರು ಮಿತಭಾಷಿಗಳು. ಹೇಳುವ ಮಾತು ಮಿತವಾಗಿದ್ದರೂ, ಗಂಭೀರವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ದೀರ್ಘಕಾಲ ಕೃದಯದಲ್ಲಿ ಕೊರೆದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ಸದಾ ಅಧ್ಯಯನ, ತತ್ತ್ವ ಚಚೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಉರಿಂದ್ದೇ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ.

ವರ್ಷಾಯೋಗ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಬಂತು. ಖಂಡು ದಿನ ಸಾವಾಯಿಕವಾದ ಬಳಿಕ ಸಂಘ ಜಬ್ಲೂ ಪುರದತ್ತ ವಿಹಾರ ಹೋರಣಿತು. ಅವರಿಗೆ ಕಟನಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ರಾಗ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಕಳಿದ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಕರು ಸಂಘವನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸಂಘವನ್ನು ಬೀಳುತ್ತಿರು. ಮುನಿಸಂಘವನ್ನು ಅಗಲಾರದೆ ಕೃದಯ ಭಾರವಾಯಿತು. ನಿಮೋಹಿಗಳಾದ ಮುನಿಗಳು ವಾತ್ತ ನಿರ್ಬಂಧರಾಗಿ ವಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಮಂಗಾದರು. ಅವರಿಗೆ ಕಾಡೂ ಒಂದೇ; ನಾಡೂ ಒಂದೇ. ಸುಖಿ-ದುಃಖಿ, ಬಂಧು-ಘೋರಿ ಜಯಾಪಜಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಭಾವವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮುನಿಸಂಘ ತೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ಮನ ಮನಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಹೊವ್ಯ ಉದುರಿ ಹೋದ ಮೇಲೂ ತನ್ನ ಕಂಪನ್ನು ಉಳಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಸಂಘ ತನ್ನ ಸತ್ಯರಿಂಬಾವು ಬೀರಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಶಾಸನ ಅಲ್ಲಿ ಆಗಲೂ ಪಯಾರಬ್ರಾಹ್ಮಸ್ವಯಂಲಿದೆ. ಆಗಲೂ ಯಾರಾದರೂ ವ್ಯಾದ್ಯ ಶ್ರಾವಕರೊಡನೆ ಅಂದಿನ ದಿನದ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿದರೆ ಅವರ ಕಣ್ಣ ಮಿರುಗುತ್ತೇ. ಅಪ್ಪುವ ಶಕ್ತಿ ಅವರ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಕರಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಾವ್ಯಾದ್ವೇಗದಿಂದ ಮಾತಾಡಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಿತ್ತು ಅವರ ಅಪ್ಪುವ ಪ್ರಭಾವ! ಅವರು ಅಲೋಕ ಪ್ರರುಪರಾಗಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಮೇರುಗಿರಿ ತುಲ್ಯ ಜೀವನ ಯಾರಿಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ? ಅವರು ಎಲ್ಲಿಲ್ಲೇ ಸಂಚರಿಸಲಿ ತಮ್ಮದಿವ್ಯ ಸ್ತುತಿ. ಧರ್ಮಶ್ರದ್ಧೆ ಆತ್ಮ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಮನದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಟನಿಯ ಶ್ರಾವಕ ಮಂಡಳಿ ಸಂಘದ ಆಹಾರ ದಾನಾಖಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯಿತು.

ಬಿಲಹರಿಯಲ್ಲಿ ಚಮಾರ್ಹನಿಂದ ಮಾಂಸತ್ವಾಗ

ಸಂಘವು ಬಿಲಹರಿ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಮೂರಾನೆಯ ದಿನ ತಲುಪಿತು. ಅಸುಪಾಸಿನ ಗ್ರಾಮ ವಾಸಿಗಳ ಮೂರಿಗೆ ಪ್ರಾಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ತಪಣಿನ ಪರಿಮಳ ಬಡಿಯಿತು. ಹ್ಯಾಗರು, ಸರಣಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಹಳ ಲಾಭ ಪಡೆದರು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಚಮಾರ್ಹ ಎಂದಾದರೂ ವಾಂಸಾಹಾರ ತ್ಯಜಿಸಬಲ್ಲನೆ? ಯಾರೂ ಇದನ್ನು ಯೋಚಿಸಲಾರರು. ಚಮಾರ್ಹನೊಳ್ಳು ಪ್ರಾಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಮಾಂಸಾಹಾರ ತಾಗ್ಗ ಮಾಡಿದ್ದ! ಆಗ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವಂಶಸ್ಥರೂ ಮಾಂಸ ಮತ್ತು ಮೊಟ್ಟೆ ತಿನ್ನಬುದು ಪ್ರತಿವೇ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ನಾಗರೀಕತೆಯ ಲಕ್ಷಣವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಿನ್ನಿಣ್ಣುವ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಯಕ್ಷಿತ್ತ ಚಮಾರ್ಹನೊಳ್ಳು ಮಾಂಸಾಹಾರ ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದು ಸೋಜಿಗದ ಮಾತು. ಅಬಾಯಶ್ರೀಯವರ - ಶಾಪದೇಶದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾವಿತನಾದ ಅವನು ಮಾಂಸಾಹಾರವನ್ನು ಆಜನ್ನು ಪ್ರತ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ಕ್ಷಣಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ, ಯಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಯಾವ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದೋ ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಲಲಬ್ಜಿ ಪ್ರಾಣಿಯಾದರೆ ಅಪ್ಪುವ್ಯರೂ ಪ್ರತ ಧರಿಸಿ ಮೇಲೇರಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತದ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ತಿಯಂಚಗಳೂ ಉತ್ತಮ ವಾನವ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮುಕ್ಕಿಗೆ ಹೋದ ಉದಾಹರಣೆಗಳಷ್ಟು. ಇನ್ನು ಬಡವಾಯಿ ಚಮಾರ್ಹ ಪ್ರತ ಧರಿಸಬಾರದೆನೇದ? ಎಷ್ಟೋ ಉತ್ತಮ ವಂಶಸ್ಥರು ಅಸಂಯುವಿಗಳಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿಡ್ಡ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೇವಲ ಹಣ ಅಂತಸ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಮಧ್ಯೇನ್ನತ್ತರಾದವರು ತಿನ್ನಿಣ್ಣುವ ಚರಲಕ್ಕೆ ಜೋತೆ ಬಿಡ್ಡ ಮಹಿತಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಇಧ್ವಾನಿ ಜೀವ ವಿಭಾರಿಸುತ್ತದೆ. ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಜೀವದ ಉನ್ನತಿ ಸಿರಿತನದಿಂದಲ್ಲ. ಅವನಿತಿ ಬಡತನದಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರ ಭಾವದಿಂದ. ಧರ್ಮ ಜೆಜ್ಜುಸುವಾದ ಜೀವಕೈ ಸದ್ಗಂತಿ ಅಂಗ್ರೇನಲ್ಲಿ. ಧರ್ಮಾಂಧ ಜೀವಕೈ ದುರ್ಗತಿ ಬೆನ್ನು ಹಿಂದೇ! ಇನ್ನು ಬಡತನ ಸಿರಿತನ ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ದೃಢಭಾವವು ಜೀವಕೈ ಯಾವ ಅಡ್ಡ ಮಾಡಬಲ್ಲದು? ಅಜ್ಞನಿಗಳು ಸಿರಿತನದಲ್ಲೇ

ಬೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಡತನದಲ್ಲೇ ಬೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಅಪ್ಪಗಳ ಪತನ ನಿಶ್ಚಯ. ಅದೇ ರೀತಿ ಜ್ಞಾನಿ ಜೀವ ಯಾವ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲೂ ತನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಹಾರಿಕೆಳಬ್ಲಾಬ್ಲಾದು. ಜವಾಹಾರ್ಲಾಂ ಪರೇನು? ಕಾಲಲಬ್ಜಿ ಬಂದಾಗ ಆ ಜೀವವನ್ನು ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಬಲ್ಲರು? ಕಾಲಲಬ್ಜಿ ಬಾರದೆ ಹೋದರೆ ರಾಜಾಧಿರಾಜನಾಿದ್ದರೂ ಅಧಿಪತನ ಯಾರು ತಹ್ತಿಸಬಲ್ಲರು? ಎಷ್ಟೇ ಜನ ಶಿಲಾಕ ಪುರುಷರು ರತ್ನಶ್ರಯವನ್ನು ಪಡೆದರ್ದು ತಿಯಂಚಗತಿ ಮತ್ತು ನೀಂಜೋತ್ತರದ ಮಾನವಭವದಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಮಹಾವೀರ ಭಗವಂತನಿಗೆ ತತ್ತ್ವಚೋಧ್ಯಾದದ್ದು ಸಿಂಹ ಪರಯಾರಯಾದಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲವೇನು? ಅದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಹಿಂದಿನ ಪರಯಾರಯ ಮರೀಚಿಯದು. ಮರೀಚಿ ಎಂತಹ ವಂಶಸ್ವ ಅವನ ಷಿತ, ಖತಾಮಾರೆಂತವರು? ಅತ್ಯ ಕಲ್ಯಾಣದ ಎಂತಹ ಸೂರ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಆದಿ ತೀರ್ಥಂಕರರೊಡನೆಯೇ ಮುನಿ ದೀಕ್ಷೆಗೊಂಡ ಜೀವ ಅದು. ಅದರೂ ಆಗ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಲಲಬ್ಜಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಜೀವ ಅಧಿಪತನದತ್ತವೇ ನಡೆಯಿತು. ಆದರೆ ಕಾಲಲಬ್ಜಿಯ ಕಾರಣ ಆ ಜೀವ ಸಿಂಹ ಪರಯಾರಯಾದಿಂದ ಉನ್ನತಿಗೇರತೊಡಗಿತು. ನೇಮಿ ತೀರ್ಥಂಕರರಿಗೆ ಕ್ಷೇತ್ರಲ್ಯಾದ ಮಹಾರ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೂ ಹೀಗೆಯೇ. ಕಾಡು ಬೇಡನಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಬೋಧಿ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅಂದು ಮುನಿಗಳಿಂದ ಪ್ರತ ಗ್ರಹಿಸಿದ ಜೀವ ಪ್ರತದ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಉನ್ನತಿಗೇರತೊಡಗಿತು. ಆದೆಷ್ಟು ಮೇಲೀರತೊಡಗಿತೆಂದರೆ, ತೀರ್ಥಂಕರತ್ವ ಪಡೆದು ನೇಮಿನಾಭಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯಿತು. ಇದಲ್ಲವನ್ನೂ ಚಿಂತಿಸಿದಾಗ ಉತ್ತಮ ಕುಲ, ಅಧಮ ಕುಲ ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಅತ್ಯ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಅನ್ಯಯಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಮನುಷ್ಯ ಕುಟ್ಟಿನಿಂದ ಶೈವಜ್ಞನಾಗಲಾರ. ತನ್ನ ಹಾಡಿತ್ತದಿಂದ ಗೌರವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಸಮೃದ್ಧಿನ ಧರಿಸಿದ ಬಂಧಾಲನೂ ಸ್ವರ್ಗದ ದೇವತಗಳಿಂದ ಗೌರವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆಂದು ಸಮಂತ ಭದ್ರಾಜಾಯಾದು ಹೇಳಿಧ್ಯಾರೇ. ಇನ್ನು ಮನುಷ್ಯರ ಮಾತೇನು? ಉತ್ತಮ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೆನಂದು ಅಹಂಕಾರ ಪಡುವವರನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂತವರ ಭವಿಷ್ಯ ಕತ್ತಲು. ಘೋರದ ಪ್ರಣಿಂದ ಹಣ ಗಳಿಸಬಹುದು. ಅಧಿಕಾರ ಅಂತಸ್ತು ಸಿಗಬುಕುದು. ಆದರೆ ಅದೆಷ್ಟು ಕಾಲ? ಪುಣಿ ತೀರಿಕೆಂದರೆ ಆವನ ವಾಸ ನರಕದಲ್ಲೋ; ತಿಯಂಚದಲ್ಲೋ! ದಂಡಕರಾಜನ ಕಥೆ ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ? ಅದೊಂದು ವಾಹಾಮೋಹಿ ಜೀವ. ತನ್ನ ಮಹಾಮೋಹದ ಫಲಮಾಗಿ ತನ್ನ ಕೋಶಾಗಾರದಲ್ಲೇ ಹಾವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಬೇಕಾಯಿತು. ಪಡ್ಡಸೋಮೇತ ಅಹಾರ ಸೇವಿಸುತ್ತ ಹಂಡತೊಲಿಕ ತಲ್ಲದಲ್ಲಿ ನಸುಬೆಜ್ಜನೆಯ ನಲ್ಲಿಯು. ಕೋಳತೆಕ್ಕೆಯಲ್ಲೇ ಮಲಗಿ ಸುಮಿಸುವ ಜೀವಕ್ಕೆ ಯಾಕೃತಿ ಹಾವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಹುಳ್ಳ ಹಾಷ್ಟ್ಯಾಟಿ ತಿಂದು ಬದುಕುವಂತಾಯಿತು. ಮೋಹ

ಮತ್ತು ಮದದಲ್ಲಿ ಕದ್ದು ಮೀರಿ ನಡೆದು ಧರುವವನ್ನು ಧಿಕರಿಸುವ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿರ ಹಾಡೆಲ್ಲ ಇವ್ವೇ. ಇದು ಜನ್ಮಾಂತರದ ಕಥೆ ಬಡಿ. ಆದೇ ಭವದಲ್ಲೇ ನಿಗಳಿಕರಾದವರು ಎಷ್ಟು ಜನರಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯನ ಮಾತೇನು, ಸ್ವಯಂ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನಂತಹ ಅದ್ಯ ಚಕ್ರಿಗಾ ಕೊನ್ಗಾಲದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸ್ತಿತಿ ಬಂದಿತ್ತು? ಭಯವೆಂದರೇನು ಎಂದು ಆರಿಯದ ಆ ಮಹಾಮಾಲ್ಲ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನೂ ಪ್ರಣಿ ತೀರಿದ ಮೇಲೆ ಕೌರವ ವಂಶಸ್ವ ರಾಜನೊಬ್ಬನಿಂದ ಆಕ್ರಮಣದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಭಯ ಭೀತನಾಗಿ ಹೋದನಂತೆ. ಕಟ್ಟಿಕಡೆಗೂ ಕಾಡಿನ ಕಾಪುರುಷನೊಬ್ಬನ ಕೊಳಕು ಬಾಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಸತ್ತು ನರಕ ಸೇರಿದ. ಇನ್ನು ಸಾಧಾರಣ ಜೀವಿಗಳ ಕರ್ಮದಾಟ ಹೇಗೆಬಹುದು? ಆದ್ದರಿಂದ ಬಲಿಪ್ಪ ತರೀರ, ಯೋಷ್ವನ ಧನಕನಕ, ಪಷ್ಟ ವಾಹನ, ಪರಿಜನ, ಪುರಜನ ಯಾರೂ ಸಂಸಾರದ ಮಹಾವೇದನೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಣಾರೂಪ. ಧರು ಒಂದೇ ಅದರ ರಕ್ಕತ. ಮಧುರವಾದ ರಾಜ್ಯಾಂಗನಾ ವಿಲಾಸ, ಸುಂದರ ಭೋಗಾಂಗನಾರಿಗಳೆಲ್ಲವಿದ್ದರೂ ಆದೆಲ್ಲವೂ ನಶ್ವರ ಎಂದು ತಿಳಿದ ತೀರ್ಥಂಕರ ಪ್ರಭುಗಳು, ನಗ್ನ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಿ ಆತ್ಮ ಸಾಧನೆಗೆ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದರು. ತ್ರಿಪಣಿ ಶಲಾಕಾ ಪುರುಷರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣಿಷ್ಠ ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪದೆ ಸದ್ಬಾ ಆತ್ಮ ಜಾಗೃತಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ನಿರಾಸಕ್ತರಾಗಿ ಭೋಗ ಭೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ಬದಿಗಳೇ ವಿರಕ್ತರಾಗಿ ತಪಣಿಗೆ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಉನ್ನತ ಪರಂಪರೆಯ ಇತಿಹಾಸ ನಮ್ಮವರೆಗೂ ಇನ್ನೂ ಉಳಿದು ಬಂದಿದ್ದರೂ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಇಂದು ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ಬಗ್ಗೆ ಹೃದ್ಯತಮಾಗಿ, ಬಹಳ ಆತಂಕದಿಂದ ಚಿಂತಿಸುವ ಜೀವ ಲಕ್ಷ್ಯಕೋಟಿಗೊಬ್ಬ. ಅಂತಹ ಜೀವಿಗಳು ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಸಂಪತ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿ ಎದೆಗಟ್ಟಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ರಕ್ಷಣಾತ್ಮಕ. ಅಂತಹ ಜೀವ ಹೀನ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅದು ಜೀರೆ ಮಾತು. ಆ ಜವಾಹಾರಲಿಂಗ್ ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ಭಾವವೇಕೆ ಬಂದಿರಬಾರದು?

ಪಿಪೌರಾ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವದ ಆತಂಕ

ಸಂಭವ ಬಿಲಹರಿ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಪಿಪೌರ ಗ್ರಾಮದತ್ತ ವಿಹರಿಸಿತು. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಯಾತ್ರಿಕ ಹೇಳಿದ “ಮಹಾರಾಜ್! ಈ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಯಂಕರ ಸರ್ವ ವಾಸವಾಗಿದೆ. ಅದು ಆ ಮಹಾರಾಜಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರಿಗೆ ಹೆದರಿಸುತ್ತದೆ.” ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಂಭವ ಎಲ್ಲಿರಿಗೂ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ರಕ್ತ ಹೆಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು. ಯಾರೋ

222

ఖర్చు ఉపాయి

ఒబ్బరు స్నామి సంఘద వికార చేరే రస్తే ములిక హోగలు ఆజ్ఞాసి ఎందరు. ఆ కృర సపట కేరా యారిగాదరూ కష్టిదరే? ఆ మహావృష్టిన కాలీ తొడరికొండరే? కోగే నానా ఏకల్గాండ అనేకరు చేరిదరు. ఎష్టో బారి సపట ఈ మహావృష్టిన భుజపేరిద్దుంటు. ఆసుమాత్కవూ ఆవరిగే తొందరే ఆగిల్ల. యావ సపట బందరేనాదితూ ఎందు కేలవరు సమాధాన వాచికొళ్ళుతీద్దరు. సంఘద అనేకరు ఇంతక తొళాటద గుంగినల్లిరువాగలే పూజ్యశ్రీయవరు మానుషిదరు.

“హేదరచేఱి! ఇదే రస్తేయల్లి నడేయిరి”

జన అళుకుత్తలే నడేయుతీద్దరు. ఆ స్వాళ బరుత్తలే జనగళిగి భయవే భయ కాదకత్తిక్కు. పూజ్య శ్రీయవరన్న నోచుత్తలే ఆవర భయ ఛిది హోగుత్తిక్కు.

ఆ మహాత్మన పూజ్య ప్రభావ హేళతిరదు. ఆ బీకర సపట తన్న బిలదల్లి దీఖ నిద్రేయల్లి తొడిత్తు! సంఘవు యావుదే అపాయివిల్లదే వుండేతుత్తిక్కు. సంఘద సదస్యరు అవాణి హోదరు. పూజ్య శ్రీయవరోదనే నావు వ్యాప్తిద గుకేయన్న హోక్కు బరబల్లేవు. ఎందు విశ్వాస పూవఁక హేళకోళ్ళారంభిసిదరు. “అఱయింతిసాగర మహరాజో కీ జ్యే” ఎన్నెవ భోష ఆ బీకర సపటవన్న హోడేచ్చిసువ బదలు తాయియ జోగుఽంత దీఖ నిద్రగే దబ్బిరచేకు. సూయిందరు చంప్రతారేయరు నిస్తేజదాగి బిడువరు. మహావృష్టిన ఇరుత్తిరలు బాటిగళు కథాహినరాగి బిడుత్తారే.

పూజ్య శ్రీయవర జనేంద్ర భక్తి శ్రద్ధ సకల సంకటదిందలూ పారువాడిసుత్తిక్కు. జనభక్త పవతాకారవాగి ఆప్యాంసువ ఆలోండ వుఱుగువ నోకేయిందలూ పాయగి బరబల్ల. కాళ్ళిన మధ్యదింద సురక్షితవాగి లుఱదు బరబల్ల. ఏకాంగియాగి ఎదురిసి సావితారు స్నేహన్న గేలుబల్ల. జనభక్తగే పూజ్య శ్రీయవరే ఒందు దొడ్డ లుదాకరణే ఆవరు అడి ఇడువ స్వామినవే నమగే స్వగం సమాన ఎందు ఎల్లరూ ఉచ్చి ఉబ్బి మాతాడికోళ్ళుతీద్దరు. ఆవర గుణగాన మాదుత్త జనరిగే ప్రయాణించాయానవే కాణల్ల.

మాన తుంగాబాయిరు భక్తుమార స్వేచ్ఛదల్లి భగవద్గుర్తియి పదాకాష్టతేయ బగ్గె ఒందు త్యోకదల్లికోగే కొండాడిద్దారై.

“భయంకర కోపదింద సపట కణ్ణగాళు కేందదంత కేంపాగివే. ఆవమానదిందమై కప్పుగి హోగిదే. ప్రతీకారద భావదింద ధాశదంత లుసిరు బిడుత్తిదే. తన్న ఏతాల భక్తామండలవన్న ఖీరపాగి తిరుగిసుత్తా ఆపేళదింద తన్న బాలవన్న నేలకై ఆప్యాంసుక్కుప్పయి కాలద యమనంత మేలేరి బరుత్తదే ఆ సపట! ఆంతక మహావృష్టిభయ సన్నిహితదల్లి తాంతచిత్తనాగి యారు జనేంద్రనన్న వ్యధభక్తియింద స్తుతిసుత్తారోలే ఆగ ఒందు బమత్తుర ఆగి బిడువుదంతే! ఆ సపట కోప నేరేనిరినంతే జరునే ఇందు బిడువుదంతే. తన్న హేయన్న సంకోచ్చగోళిషి హిందహిందకై సరిదు చేరేడే తాంతవాగి కరిదు హోగి బిడువుదంతే!”

“హే భగవానో జనేంద్ర! నిన్న మహిమగి యావుదు సరిసాలో” ఎందు స్తుతిసుత్తారే.

ఆచాయి మానతుంగా మాతు ఇల్లి సత్కారిత్తు. బమవా పూజ్యశ్రీయవరు మానతుంగర వాణియన్న స్వర్ణి భగవంతనన్న భజిసుత్తిద్దరేనోలే? సపటమాత్క నిల్చేష్టతవాగి బిడ్డుకోండిత్తు. ఏకాగ్ర జనేంద్ర స్వరణ మధుర ఘలదాయిని.

పూజ్య శ్రీయవర ప్రభావ

భారామతియ సేరో చందూలాలో శకారవరన్న నాను కేళదే “నీచు మహారాజర సేవేయల్లి సదా మంగ్రాగిరుత్తీరి. ఆదర బగ్గె నిమగేను ఏలేష కండిద? ఆవరు హేళదరు: పూజ్య శ్రీయవర సత్కంగదింద నవగే ఎల్లియుల యావాగలూ యావ కష్టపు బందిల్ల. నావు భయంకరదింద భయంకర కాడినల్లి వాస్తవ్య కూడిద్దేవే. ఆగ యావ కళ్ళకాకర భయుషూ ఆగిల్ల. సంఘద సదస్యరు ఎందూ యావ హోగదిందలూ నరాల్ల.

ఆవరు ముందువరేసి మత్తే కోగే హేళదరు.

“కదాచిత్” ఏనాదరి సంక్షే ఉంటాదరె నావు ఆచాయం శ్రీయవర వుణి స్వరణే మాడమాడుత్తలే మహాత్మన స్వరణే మాత్రదిఃధలే సూయోఽయఃమాగుత్తలే కత్తలే కరి హోగువంతే కష్టగళు మాయావాగి బిడుత్రైద్వపు” ఇష్టు కేళువాగ ఆవర మువిదల్ని హేమేఱు రేబేగళు మూడి మాయావాదప్ర. “నమ్మ జీవన ఆ మహాత్మన సేవేయింద సాధకవాగి హోయితు” ఎందు ఆనందబాష్పసురించరు.

రాకులియల్లి జల ప్రశ్నలు

చందూలాలో తకు ఇన్నొందు ఘటనెయన్న తేళిసదరు. “హెంబాయినింద ఆకమాబాదా” నగరదత్త పూజ్యశ్రీయవర విహార నడేదిత్తు. రస్తేయల్లి రాకులి స్వేచ్ఛ సిగుత్తదే. ఆగలే ముఖ్యంజీయాగైంగిత్తు. ఆగ నాను పక్షుద కళ్యాయల్లే వసతి మాడలు యోచిసిదే. పూజ్య శ్రీయవరు అల్లిరలు ఒప్పుదే అల్లింద బహుమార నడేదుకోగిబట్టరు. ఆనిమాయమాగి నావూ ఆవరన్న హెంబాలిసి సూయాస్థవాద్వరింద మాగణ మధ్యదల్లే బిడార కూడిదేవు. సుప్రభాతమాగుత్తలే ఒందు భయంకర సుద్ధి నమ్మన్న తల్లిగొళిసితు. ఆ గ్రామ భయంకర మళీయింద హేళ హేసరిల్లదంతే కోచ్చీ హోగిత్తు. అల్లి యారోబ్బరు బదుకుందిరల్లు. ఆవర దూరధ్యుగ్రి బకట ఆశ్చర్యమాగిత్తు”

ఈ బగ్గె నాను ఆచాయం శ్రీయవరల్లే ప్రత్యే కేళిదే.

“మహరాజ్! అంతక స్కృతియల్లి నీవేకే ఆ గ్రామ బిట్టు ముందకే హోదిరి. నిమగే ఆ బిల్కర వషంధారీయ అరివిత్తే?”

“అంతక స్కృతియల్లి నమ్మ ఆత్మ అల్లిరలు హేళలిల్ల, నమ్మ ఆత్మ హేళుత్తమో హాగే నుడియుత్తేవే. యారు హేళువ మాతినింద నమగేను?”

ఆవర మాతు కేళి హేమ్మ ఎనిసితు. ఆదరొడనే బకట ఆశ్చర్యమాయితు. ఒచ్చ మహాపురుషన దివ్యస్నిధి ననగే సిక్కుదేయల్లు ఎన్నువ

అభిమానవూ ముందితు. అవధిజ్ఞన మనఃపయాదయ జ్ఞానగళాపువూ ఇల్లద ఈ కాలదల్ని ఇంతక ఒచ్చ దివ్యజ్ఞని ఇరువుదు ఆశ్చర్యమార మాతాగిత్తు.

సేవేయింద సంమృద్ధి

సంఘపతి సమ్మేదాబలదల్ని లక్ష్మింతర రూ ఖిచు మాడి పంచకల్యాణ మాడిసిదరు. ఆవరు సంఘద జోతెయల్లే ఇద్దు బకట దిన కళీదిద్దరు. కోగే ఆవరు తమ్మ వ్యువకార బిట్టు సంఘద ఒచ్చుగో ఇద్దుదరింద ఆవర దుడిముయ గతి ఏను ఎందు యారిగాదరి ఆనుమాన బరబుము. ఆదరే ఆశ్చర్యమార మాతిందరే యారు పూజ్య శ్రీయవర బరణ సేవే మాడిద్దారోఇ ఆవరు భారీ సమ్మద్ది పడెదిద్దారే. ఆవరు జంగమ కల్పవృక్షమిద్దంతే! ఆవర స్వరణేయే ఒందు పమాద! ఆవర దత్తనవే అపూవం చ్ఛేతన్సు! ఆవర తుభాతీపాచదదింద బిళ తోన్న రోగ హోగిత్తు. బాయి కళీదు కోండపరిగే బాయి బందిత్తు. దరిద్రరూ ధనికాగిద్దరు. సమవ సరణదల్నేనో హోగాగుత్తదే ఎందు కేళిధ్వేష. ఒందు దృష్టియల్లి ఆచాయం శ్రీయవర సంఘవూ సమవసరణింతిత్తు!

జ్యోతిషీయ నుడి

ఒమ్మ ఒచ్చ ప్రసిద్ధ జ్యోతిషి పూజ్యశ్రీయవర జన్మ కుండలి పరిశీలిసుత్తిద్ద. భలాఫల కోగే హేళద.

ఈ జతకనీ స్వల్పవూ సంపత్తు బరువుదిల్ల. ఆదరే ఈ వ్యక్తియ సేవ మాడువపరు లక్ష్మిధీశ్వర కోట్టాధీశ్వరాగుత్తారే ఇదు నిష్ఠత. ఆవను మత్తు హేళద.

“ఆవర తరిర శక్తి ఆతులవాదుము. బుద్ధి బకట తేళ్ళ. మహాత్మ జ్ఞాని ఎందు గ్రహగళు తోరిసుత్తవే.

ఆవర సానిధ్యదల్నిద్దర విపత్తుగా హేసరే ఇల్ల, ఇరక్కి ఆవరోడనిద్ద జనగళే సాక్షి. ఆవరల్లు సదా కషణచిత్తరాగిరుత్తిద్దరు. కషణ మమ్మినింద

ಧರ್ಮಧಾನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆತ ರೊದ್ದು ಧ್ಯಾನಗಳು ಆ ಸಂಘರ್ಷಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯುತ್ತಿತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಚಲಿಸುವ ಕಲ್ಪಣಿ ನಗಂ! ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥ ಕೊಡುವ ಸ್ವರ್ಗ !

ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ವೃಜ್ಞಶ್ರೀಯವರ ಚರಣ ಕವುಲಗಳಿರುವಾಗ ಚಿಂತೆ ಇನ್ನಲ್ಲಿ?

ಸಂಭಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪಿಂಚಿರ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಸತಿ ಹೂಡಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿವರಿಯತ್ತು ಪ್ರಸ್ನಾನ ಮಾಡಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ದಿನ ನಿಂತಿತು. ಎರಡು ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಡನೂ ಸೇರ್ತೊ ಬಚ್ಚರಾಜ್ ಜೀಯವರು ಸಕಟುಂಬ ಪರಿವಾರ ಸಮೇತ ವೃಜ್ಞಶ್ರೀಯವರ ಸೇವೆಗೆ ನಿಂತರು. ಸೇರ್ತೊ ಜೀಯವರ ತಮ್ಮ ತುಲಾರಾಮ್ ಜೀಯವರೂ ಬಾರಾಮತಿಯಲ್ಲಿ ಸಕಟುಂಬರಾಗಿ ಸೇವೆಗ್ರೀದಿದ್ದರು. ಈ ಕುಟುಂಬ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪರಂಪರೆ ಹೊಂದಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಮುಕರಾಜ್ ಅವರಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಕೊಟ್ಟಿರು.

“ನಿಮಗೆ ಸಂಪತ್ತು ವೃವರ ಪ್ರಾಣಿಂದ ಬಂದಿದೆ. ಕೇವಲ ಪುರುಷಾರ್ಥದಿಂದಲೇ (ಪ್ರಾಣಿವಿಲ್ಲದೆ) ಇಷ್ಟು ಹಣ ಬಾರದು. ಮುಂದಿನ ಭವಕ್ಷಣೆಯೇ ಸಂಪತ್ತು ಬರಬೇಕಾದರೆ ಹಣವನ್ನು ಸತ್ಯಾತ್ಮ ದಾನದಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿ”

ಅವರ ಮಾತು ಸೋದರರನ್ನು ಆನಂದಗೊಳಿಸಿತು. ಅವರು ಮಹಾ ಪ್ರಸಾದವೇನ್ನತ್ತು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮತ್ತು ಧಾನ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ದೃಢಗೊಳಿಸಿದರು. ೯೦ತತ್ತ ಮಹಾ ಪುರುಷರು ಈ ಧರೆಯ ದೇಶಲೇ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ಇನ್ನೂ ಪ್ರಕೃತಿ ತನ್ನ ನಿಯಮ ತೋರಿದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಎಲ್ಲಿಯುವರೆಗೆ ಇಂತಹ ಧರ್ಮ ಪ್ರಾಣಿರು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ವಿಹರಿಸುವರೋ ಅಲ್ಲಿಯುವರೆಗೆ ಆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಶೈರಕ್ಕೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ನಂತರ ಸಂಭಿ ಸುನೀವರ್ ನಾಬಾದ ಮೂಲಕ ಸಿಹೋರಾದತ್ತ ತಿರುಗಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಗ್ರಾಮದ ಜೈನ ಬಂಧುಗಳು ಸಂಭವನ್ನು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳತ್ತ ವಿಹರಿಸಲು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಆಗ ವೃಜ್ಞಶ್ರೀಯವರು ಕ್ರಿ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಕೇತೇಯವರಿಗೆ ಆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಆಜ್ಞಾಪ್ರಿಸಿದರು. ಒಂದೆರಡು ದಿನವಿದ್ದು ಅವರು ಪುತ್ತ ಸಂಭಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಯಾವಾಗ ಸಂಭಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗತೋಡಿತ್ತೋ ಆಗ ಭಾರಿ ಮಳ್ಳಿ ಸುರಿಯುವ ಚನ್ನೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಭಯಂಕರ ಕಷ್ಟ ಮೋಡಗಳು ಆಕಾಶಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ತೋಡಿದವು.

ತಣ್ಣನೆಯು ಗಾಳಿ ಸುಯುನೆ ಬೀಸಿ ಮೈ ನಡುಗಿಸತೋಡಿತು. ಜನ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾದರು. ಪ್ರಾಜ್ಯಶ್ರೀಯವರು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ಹಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರಾವಕರಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದರು. ಹೆಂಗಸರು ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಹೊರಟಿದ್ದ ಶ್ರಾವಕರು ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳಿದೆ ಸಂಭಮೊಡನೆ ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟಿರು. ಆಕಾಶ ಮಳ್ಳಿ ಬೀಳಿಸದೆ ತಟಿಕ್ಕೆ ಕೂಡಿತ್ತು. ಯಾವಾಗ ಸಂಭಿ ಮುಂದಿನ ಮೋಕ್ಷಾಂತರ್ಲೀ ನಿಟ್ಟಿಸಿರುಬಿಟ್ಟಿತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಮುಸುಲಾಕಾರದ ಮಳ್ಳಿ ಭೀರವಾಗಿ ಹೊಡಯಿತೋಡಿತು. ಆ ಮಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿ ತಗ್ಗಿಗಳು ತುಂಬಿ ಭೂಮಿ ಸಮುದ್ರದಂತೆ ಜಲಾಮಯವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಅವರ ತಪ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಸಂಭಿ ಮಹಾ ವಿಪತ್ತಿನಿಂದ ಪಾರಾಗಿತ್ತು. ಈ ಘಟನೆ ಅವರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಮತ್ತು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಧಿಸಿತ್ತು. ಮಹಾಪುರುಷರ ಚರಣ ಚಿನ್ನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಮಣಿಯುತ್ತದೆ.

ಜಗದ್ವರು

ಸಂಭಾಷಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಸೋಲಾಪುರದತ್ತ ಬಂದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಹಿರನ್ಯ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ನದಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅಂಬಿಗರು ಸುಂಕವನ್ನು ಮುಕ್ಕಿದೆ ಸಂಭವನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ದಾಟಿಸಿದರು. ಸಂಸಾರ ಸಾರಗರಿಂದಲೇ ದಾಟಿಸುವ ಮಹಾ ನಾವಿಕ ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೀ: ಸಾದಾರಣ ಅಂಬಿಗರಲ್ಲಿ ಸೇವಾ ಭಾವ ಮೂಡಿದ್ದು ಅವರ ಸೌಖಾಗ್ಯ. ಆಗ ಸಂಭಾ ಕೆಲವರು ಶಾಲ್ಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದರು. ಆಗ ಅಂಬಿಗರು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿತ್ತು.

“ಅವರು ನಿಮಗ್ಗೇ ಗುರುವಲ್ಲ. ಆ ಮಹಾತ್ಮ ನಮಗ್ಗೆಲ್ಲಿರು ಗುರು. ಅವರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಂದೆಂದೂ ಹಣ ಮುಕ್ಕಿಲಾರೆವು” ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಗುರುಹೆಂದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಗಳಿಗಿರ ಮಾತದು. ಆಗ ನಾಸಿಕ್ ನಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೇಸ್ ಅಧಿವೇಶನ ನಡೆದಿತ್ತು. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಮಂತ್ರಿ ಅಜಿತ್ ಪ್ರಸಾದ್ ಜೈನ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲೆಮುಂಬು ಸದಸ್ಯ ಬಾಲಕ್ಯಾಂಶ ಶರ್ಮೆ ಕೂಡಾ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ನಾನು ಪ್ರಸಂಗವಶಾತ್ ವೃಜ್ಞ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಪ್ರಸ್ನಾಪ ವಾಡತೋಡಿದೆ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡತೋಡಿದರು. ಆಗ ಅವರು ವೃಜ್ಞ ಶ್ರೀಯವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅದ್ವಾತವಾಗಿತ್ತು!

“ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರ ಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಂದು ಜೈನ ಜನತೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅವರು ಸಮಸ್ಯರಿಗೂ ಗುರುವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಜೈನಿಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರವಿದೆಯೋ ಅಥವೇ ಅಧಿಕಾರ ನಮಗೂ ಇದೆ. ಅವರು ವಿಶ್ವದ ಮಹಾನ್ ಏಭಳಿ ಪುರುಷ !”

ಅವರು ಹೇಳಿದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತು ಮೂಕವಾಯಿತು. ಆನಂದ ಬಾಘುದಿಂದ ಕಣ್ಣ ಮಂಜು ಮಂಜಾಯಿತು. ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಮನಸ್ಸು ನಡಿಸಿತು. ಒಹ್ ! ಪ್ರಕೃತಿ ಸಿದ್ಧ ಮಹಾಪುರುಷ ಅವರು ! ಸುಂದರ ಪ್ರಕೃತಿ ಜನರನ್ನು ಮುಗ್ಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೂರೀಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ಆಳಕ್ಕೆ ಹೊಕ್ಕು ಮನ ಮಾಡಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಮಹಾ ಚೈತನ್ಯ ಪುರುಷನ ಲಕ್ಷಣವೂ ಹೀಗೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರ ಆದ್ವಿತ ಶಾಂತಿಯುಕ್ತ ಶಾಂತ ಮುಖ ಮುದ್ರೆ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿವರೆಂದೂ ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಶ್ವದಯದಿಂದ ಅಪ್ರಾವೆ ಉದ್ದಾರ ಹೊರಡದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವ ಸಂಸ್ಕಾರಿಯ ಸೂತ್ರಧಾರಿ

ಈ ಮಾತ್ರಿನಲ್ಲಿ ಒಹ್ ಅಭಿವಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ನಾನು ಸಂಸ್ಕಾರ, ಉದುಗೊಳಿದುಗೆ, ವೇಣ ಭೂಮಿಗಳಿಂದ ಸಂಕೋಳವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನನ್ನದು ನಿನ್ನದೆಂಬ ಜಗ್ಗಾಟದ ಆಭಿಷಾಟ ನಡೆದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ ದಿಗಂಬರ ಮುದ್ರೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮುದ್ರೆಯಾಗಿದ್ದು, ಎಲ್ಲಿಲ್ಲ ಸಮಾನ ಗೌರವ ಗಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಮುದ್ರೆ ವಿಶ್ವ ಸಂಸ್ಕಾರಿಯ ಮಹಾ ಸಂಕೇತದಂತಿದೆ. ಸೂರ್ಯೋದಯದ ತೀಥಂವೂ ಮಹಾಪುರುಷನ ಸುಪ್ರಭಾತ ವಾಣಿಯಿಂದಲೇ ಆರಂಭಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಮಸ್ಯ ಜೀವಿಗಳ ಹಿತರಕ್ಕೊಯ ಕಲ್ಯಾಣಕಾರಿ ಸೂತ್ರ ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರಿಂದಲೇ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅವರ ವಾಣ ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಗದ ಹಿತಕ್ಕಿ ವೋಳಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಾಲ್ಯಾಣದ ವಿಶ್ವವಾಣಯಾಗಿ ಭೋಗೇರೆದು ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ವಿಶ್ವನುಂಪ ಭಾವ ಅವರ ವಾಣಯಲ್ಲಿ ತಂಬಿತ್ತು. ವಿಶ್ವದ ಮಾನವ ಸಂಸ್ಕಾರಿಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಂತಿದ್ದರು. ಅವರ ವಾಣ ದೇಶಕಾಲಾತ್ಮಕವಾಗಿತ್ತು. ಅವರೊಬ್ಬ ಯಂಗಪುರುಷರಾಗಿದ್ದರು.

ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ

ಸನ್ ಗಣಿತರಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜರು ಸೋಲಾಪುರದಲ್ಲಿ ಬಾತುವಾಸ ಕಳೆಯತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಜ್ಞಶ್ರೀಯವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರ ಮುಖಿದಿಂದ ಒಂದು ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ ಇರ್ಣಿಕ್ಕಿರ್ಣಿತೆಯೇ ಹೇಳಬಿತ್ತು. ಆಗ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಜ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ರಜಾಕ್ ಜನಗಳ ದಖ್ನಾಲೆ ಎಲ್ಲೆ ಮೀರಿಹೋಗಿತ್ತು. ಅವರ ಆತ್ಮಬಾರಕ್ ಸೀಮೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಪ್ರಾಜ್ಞಶ್ರೀಯವರು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ ನುಡಿದಿದ್ದರು. “ಈ ಆತ್ಮಬಾರಿಗಳ ಪರಾಜಯಕ್ಕೆ ಮೂರು ದಿನಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಿಡಿಯಾದು”

ಇದಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಕಳೆದಿತ್ತು. ಪ್ರೋಲೀಸ್ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಿಂದ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತ್ತು. ಈಗ ಹೇಳಿ ಆದರ ಗುಟ್ಟು. ಆಗ ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ತೀರಿತ್ತು. ನೀವಂತೂ ರಾಜನೀತಿಯಿಂದ ಬಹಳ ದೂರವಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೂ.....”

“ನಮ್ಮ ಆತ್ಮ ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾವು ಹೇಳುವವರು ಅವೇ” ಇದಿಷ್ಟೇ ಅವರ ಚುಟುಕ ಉತ್ತರವಾಗಿತ್ತು.

ಮೋಹನೀಯ ಕಮ್ಮಡಕ್ಕಾಯವೇ ಜ್ಞಾನ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಕಾರಣವೆಂದು ಜೈನ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಮೇಘಾಳ ಅವರಣ ದೂರಾದ ಕೂಡಲೇ ಸೂರ್ಯನು ಪ್ರಕಾಶಿಸುವಂತೆ, ಮೋಹದ ಅವರಣ ಸರಿದು ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಆದ್ವಿತ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಕಾಶ ಪ್ರಕಾಶಿಸ ತೋಡಗುತ್ತದೆ. ಮೋಹನೀಯ ಕಮ್ಮಡ ರಹಿತ ಅಲ್ಲಿಜ್ಞಾನವೂ ಕ್ರಮೇಣ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬಲ್ಲದು. ಕುಂದಕುಂದಾಬಾಯ್ದರು ಮೂಲಾಳಿರದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯಯುಕ್ತ ವೀರ ಪುರುಷ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಜ್ಞಾನ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಸಿದ್ಧಪದ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪಾರಂಗತನಾಗಿದ್ದರೂ ವೈರಾಗ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೋಹಕ್ಕಿಲ್ಲ. ವೈರಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೋಹದ ಅಭಾವ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮೋಹ ನಷ್ಟವಾಗದೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ವೈರಾಗ್ಯದ ನಿಜವಾದ ಅಭಿ ರಾಗಾದಿ ವಿಭಾವಗಳನ್ನು ತ್ವರಿಸಿಸುವುದೇ ಆಗಿದೆ.

ರಾಗ-ದ್ವೇಷಗಳಿರುತ್ತಾ ಹೋಕನೀಯ ಕರುಡ ಏರಡು ಬೇದಗಳು. ಎಲ್ಲಿ ರಾಗ ದ್ವೇಷಗಳವೇಯೇ ಆಲ್ಲಿ ಹಂತಿತ್ತ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಹಂತಿತ್ತ ಹುಟ್ಟುವ ಹೋದಲೇ ವೈಣ್ವೆ ಹುಟ್ಟಿಯತ್ತದೆ. ವೈರಾಗ್ಯದ ಮಾಗಿದಲ್ಲೇ ಹಂತಿತ್ತದ ಜನನಮಾನತ್ತದೆ. ಅದ್ವರಿಂದ ವಿಷಯ ಕರಾಯಗಳ ತ್ಯಾಗವಿಲ್ಲದೆ ಹಂತಿತ್ತ ಪಾಲನೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಬಾಹ್ಯದ ವೇವದಿಂದಲೇ ವೈರಾಗ್ಯ ಗುರುತಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ವೈರಾಗ್ಯ ಅಂತರಂಗದ ಸ್ಥಿತತ್ವ. ಬಾಹ್ಯ ವೇವವೇನಿದ್ದರೂ ವೈರಾಗ್ಯದ ಚಿನ್ಹನ್ಯಾಗಿರಬೇಕೇ ವಿನಿಃ ಬಾಹ್ಯದ ವೇವವೇ ವೈರಾಗ್ಯದ ಮಾನದಂಡವಾಗಿರಬಾರದು. ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಭೋಗದ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಬೇರು ಸಹಿತ ಕಿತ್ತು ಹಾಕದೆ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾವಿಬಚ್ಚೆ ತೆಂಬುರೆ ಅಂತವನು ನಿಜವಾದ ವೈರಾಗಿಯೇ? ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕತ್ತಲೇ ಮಾಡಿ ವೈಯಿನ್ನು ಬೆತ್ತಲೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಆವನದು ವೈರಾಗ್ಯ ಎನ್ನಬಹುದೇ? ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವ ಸುಪ್ತಿ ಕಾಮನೆಗಳ ಬಗಿತ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ತಗಿದರೂ ಜಗನ್ನ ಮೇಲೆದ್ದು ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ಭೋಗಗಳ ಜಲಪಾತಕೇ ಮತ್ತೆ ಮುಗ್ಗಿಸಿ ಬೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಅಭಾವ ವೈರಾಗ್ಯವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ದುನಿಂವಾರ ಸ್ವತಿಯಲ್ಲಿ ಮಹಾಸಂಕಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವೈರಾಗ್ಯ ಹುಟ್ಟಿತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವೈರಾಗ್ಯ ಕೇಳು ಲೋಹಕೇ ಚಿನ್ಹದ ಲೇಖ ಕೊಟ್ಟಂತೆ! ಬರೆ ಎಳಿಸಿಕೊಂಡ ಕತ್ತ ಹುಲಿಯಾದಂತೆ! ಯಾವ ವೈರಾಗ್ಯ ರಾಗ ದ್ವೇಷಗಳ ಶಮನದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವುದೇ, ಯಾವ ವೈರಾಗ್ಯ ಕರಾಯಗಳನ್ನು ಕೃಷ್ಣನೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಆಗುವುದೇ, ಯಾವ ವೈರಾಗ್ಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮುದ್ರ ತತ್ತ್ವ ಶ್ರದ್ಧೆನ ಘ್ರಾವಕ ಹುಟ್ಟುವುದೇ ಅಂತಹ ವೈರಾಗ್ಯವೇ ಕಲ್ಲಾಗಳ ಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಸಂಸಾರ ವ್ಯಾಧಿಯ ದುಖಾವಾಗಳನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಸಚ್ಚಾರಿತ್ತದ ಜನನಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಆತ್ಮಗೀ ಕವಿದ ಹೋಕನೀಯ ಕರುಡ ಮೇಘ ಪಟಲ ಸರಿದು ನಿಜವಾದ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಭೇ ಹೂರಹಕ್ಕಿಮುತ್ತದೆ.

ಅನಿಷ್ಟದ ಸಂಕೇತ

ಒಮ್ಮೆ ಗಳಿಳಿರ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ ವಿಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಶಿಷ್ಯ ಮಂಡಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರು.

“ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಅನಿಷ್ಟ ಶಿಷ್ಟವೇ ಉಂಟಾಗುವುದೆಂದು ನಮ್ಮ ಅತ್ಯ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದು”

ಈ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ ಕೇಳಿಲವರು ಭಯಗೊಂಡರು. ಕೇಲವರು ಅದರ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕುತ್ತಳೆ ತಾಳಿದರು. ಇದಾದ ಕೇಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾಭಿಕರಿಮಾ ಗೋಡೆ ಗಾಂಧಿಜಿಯನ್ನು ಗುಂಡಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಹಾಕಿದ. ಆಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆವರ ಭವಿಷ್ಯ ವಾಣಿ ಕೂಡಲೇ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಭಾವನಾಗೊಂಡತ್ತು ಹೇಳಿಟು. ಅಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಸಾಗರ ಮಹಾರಾಜರ ಕೇಶಲೋಚನವಾಯಿತು. ಕೇಶಲೋಚನದ ಅರ್ಥವೇನು? ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಅದರಿಂದ ದ್ಯುಹಿಕ ಯಾತನೆ ತಿಂದು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ್ದೇನು? ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಕೇಲವರು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇದಕ್ಕೆ ತತ್ತ್ವ ಉತ್ತರ ತ್ಯಾಗಳಿಂದ ಸದಾ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೇಶಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದೆಂದರೆ ಕರುಡ ಬೇರುಗಳನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವುದೆಂದರೆ. ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಶಲೋಚನ ಅತ್ಯಧಿಕ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿತು. ನಿಜವಾದ ಸಾಧುತ್ವ ಇನ್ನೂ ಜ್ಞಾನ ಸಾಧುಗಳಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿದೆ ಎಂದು ಕೇಲವರು ಪ್ರಸಂಗಿಸಿದರು. ಗಾಂಜಾ ಚರಸ್ ಸೇರುವರೂ ಸಾಧುಗಳೇ? ಅಂತವರು ಸಾಧು ಪದಕ್ಕೆ ಮುಸಿ ಬಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಮಾನಿಂದಿ ಸಾಧುವಿಗಿಂತ ಸದಾಚಾರಿ ಶ್ರಾವಕನೇ ಎವೇಕ್ಕೇ ಮೇಲು. ದುಶ್ಚಿತ್ತಗಳ ಅಂತಹ ಸಾಧುಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾವರೆಗೆ ಇಂದ್ರಿಯ ಜಯ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯಾವರೆಗೆ ಅಂತಹ ಸಾಧುಗಳು ಬಹುವಿಷಯ ಸ್ವಾದು ಮಹರಾಜ್ ಎಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಗ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆಚಾರ್ಯರ್ಥೀಯವರ ಕೇಶ ಲೋಚನ ಹೆಚ್ಚು ಹೆತ್ತು ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಜಾಬೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವಂತೆ ಪಟಪಟನೆ ಕೂಡಲನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕಿದರು. ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ತಮಾಚೆಗೆ ಒಂದು ಕೂಡಲು ಕಿತ್ತು ಹಾಕಿದರೂ ಬೇಳು ಕುಟುಂಬದಂತೆ ಬೆಳ್ಳಿ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಗಡ್ಡ ಮೀಸ ತಲೆಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಕೂಡಲನ್ನೂ ಎಡಬಿಡದೆ ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವ ಜ್ಞಾನ ಸನ್ಮಾಂಸಿಗಳ ಸಾಧನೆ ಸಾಹಸಪೂರ್ವ ಹೌದು, ಮಹಾ ಸಾಮಧ್ಯವೂ ಹೌದು.

ಆಗ ಕೇತಕ ಲೋಚನದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಆಣ ಮಾಡಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆ.

“ಮಹರಾಜ್! ಕೇಶಲೋಚನದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರುಬಹುದು?”

“ಸುಮಾರು ನಲವತ್ತು ಪ್ರಾಗಳಿಂದ ಈ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆಗ ಅದರ ಕಷ್ಟ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.”

ಜ್ಞಾನ ಸಾಧುಗಳ ಕರಿಣ ಚರ್ಯೆಗೆ ಆವರ ಶರೀರ ಕ್ರಮೇಣ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು

ಬಿಟ್ಟರುತ್ತದೆ. ಸುವಿದ ಸುಪತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಸುಕುಮಾರ ಸ್ನಾಮಿಗೆ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಅಕ್ಷಿಕಾಳು ಒತ್ತಿ ಮಹಾಯಾತನೆ ಉಂಟು ಯಾಡಿತಂತೆ! ಆವನ ಶರೀರವಾಗ ಅಮ್ಮೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು, ಆಗ ಆವನು ಸ್ವಲ್ಪವೇ ನೋವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರ. ಆದರೆ ಆ ಸುಕುಮಾರಸ್ನಾಮಿ ವೈರಾಗ್ಯಗೊಂಡು ಸೃಜನದಲ್ಲಿತಪಕ್ಕ ನಿಂದಾಗ ನಂಗಳು ಆವನ ಕಾಲಿನಿಂದ ತೂಡೆಯವರಿಗೆ ಯಾಂಸವನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನತ್ತಿರುವಾಗ ಆವನ ಸುಕುಮಾರತ್ವವೇನಾಗಿತ್ತು? ಆವನು ವೊದಲು ಸುವಿಫೋಗದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಶರೀರದಂತೆಯೇ ಮನಸ್ಸು ಕೋಮಲಮಾಗಿತ್ತು, ಆದ್ದರಿಂದ ಅಳ್ವನೋವೂ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು, ಆಗ ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ಪಯಾಡಪ್ರಗಿಂದ ಮನಸ್ಸು ವಜ್ರದಷ್ಟು ಕರಿಂತೆ ತಾಳತ್ತು, ಶರೀರವೂ ಮನಸ್ಸಿನ ಆ ಭಾವಕ್ಕೆ ಹೋಂದಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹ ಘೋರೋವಸಗಳ ಜಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು, ಸರದತ್ತೋಭದ್ರ, ಆಚಾಮ್ಮವಧನ, ಕನಕಾವರಿ, ಮುಕ್ಕಾವರಿ, ಮುಂತಾದ ಮಹಾತಪ್ಪನ್ನು ಯಾಡುವ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಉಪವಾಸದ ಮೇಲೆ ಉಪವಾಸಗಳಾಗಿತ್ತವೆ. ಚಕ್ಕಳಿದ ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ಕಾಣಿವ ಆವರ ಶರೀರ ದೀರ್ಘ ಉಪವಾಸಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾಳಿತ್ತು?

ತಾಳಬಲ್ಲದು.. ಮನಸ್ಸಿನ ದ್ವಿತೀಯ ಮತ್ತು ತಪ್ಪಾ ಸಾಮಧ್ಯವೇ ಶರೀರವನ್ನು ಮೇಲ್ತೀ ನಡೆಸುತ್ತವೆ. ಹಂಸ ತೂಲಿನ ತಲ್ಲಿದಲ್ಲಿ ಸುವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹರಿಶ್ಯಂದ್ರ ಸೃಜನವನ್ನು ಕಾಯಲಿಲ್ಲವೇ? ಕಾಡಿನ ಒರಟು ಕಲ್ಪಗಳೇ ದಿವ್ಯಮಾದ ಹಾಸಿಗೆ, ಮೃಗ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಇಂಬರವೇ ಸಂಂಿತ ಗೋಳಿ. ತಮಾಲ ವೃಕ್ಷದ ಮೇಲಿಂದ ಬಿಸುವ ತಂಬೆಲರೇ ಸಂಗಾತಿ. ಇಂತಹ ಕವ್ಯಕ್ಕೂ ಬೆನ್ನಾಗಿ ತಿಂದುಂಡು ಸುವಿಸಿದ ಕೋಮಲ ಶರೀರವೂ ಒಗ್ಗಿ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ನಾವು ಈ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಅಂಕುಶವಿಡುತ್ತೇವೆ ಹಾಗೆ ಅದು ಬಾಗುತ್ತದೆ. ನಮಿತ್ವದಂತೆ ಬಾಳುತ್ತದೆ. ಭೂಗೋಗಳಿಗೆ ಕೇಶಲೋಚನ ಕವ್ಯಕ್ಕಾಢಾರೆನಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಸಹಜವೇ ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವೇನಿಸುವುದು ಅಷ್ಟೇ ಸಹಜ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಖ ಜಬ್ಲಾ ಪುರದತ್ತ ರವಾನೆಯಾಯಿತು. ಜಬ್ಲಾ ಪುರದಲ್ಲಿ ಅಭೂತಪ್ರಾಣ ಸ್ನಾಗತ ಸಕ್ಕಿತು. ಶ್ರುವಕರು ತಮ್ಮ ಬಜಾರ್ ಬಂದ ಮಾಡಿ ಉಪದೇಶ ಕೇಳಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆವರು ಸದಾವಚನಗುಂಟಿಯಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಪ್ಪಿಯೂ ದೋಷಪ್ರಾಣ ಯಾತು ಆವರ ಬಾಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆವರು ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತೇಳಿದರು.

“ನಾವು ಒಂದು ಅಕ್ಷರವನ್ನೂ ಆಗಮ ವಿರದ್ದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ” ಜನಧರ್ಮ ಜಿನವಾಣಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಆ ಜಿನವಾಣಿಯಿಂದ ಸರದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಪ್ರಾಚೀಯಾಗುತ್ತದೆ. ಜಿನವಾಣಿಯಂತೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು”

ಜನಗಳನ್ನು ರಂಡಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಷ್ಟೇ ಇವೆ. ಅಂತಹ ಶಾಸ್ತ್ರ ಆವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ, ಆಚಾರ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬಂದ ವಾಣಿಗ್ರಂಥೀ ಆವರ ಮನ್ನಾನೆ. ಆಗಮ ಆವರ ಪ್ರಾಣವಾಗಿತ್ತು, ಆದರ ವಿರುದ್ದ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತಿದುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಶಬ್ದವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಭಕ್ತಿ ಆವರ ನರನಾಡಿಯಲ್ಲಿ, ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಪ್ರೌಷ್ಣ ಮಾದರ್ವ ಭಾವ

ಒಮ್ಮೆ ಆವರು ಒಂದು ಚರ್ಚೆಯ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದರು.

“ಒಂದು ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕನ್ನೂ ನೀವು ತಪ್ಪಿ ಮಾಡಿವಿರೆಂದು ಆಗಮೋಕ್ಷ ತೋರಿಸಿದರೆ, ನಾವು ಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕ್ಷಮೆ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.”

ಆಹಾ! ಎಂತಹ ಮಾದರ್ವ ಭಾವ. ಧನ್ಯ ಪುರುಷರು ಮೇಲೇರುತ್ತಾರೆ ಹೋದಂತೆ ಮ್ಯಾದುತ್ತದೆಂದ ಅಷ್ಟೇ ಬಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮನವು ಜೊತೆಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ದೋಷಗಳು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಕಳಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಂತೇ ಕಿತ್ತು ಹಾಕಿ ಬಿಡುವಂತೆ, ದೋಷಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವುದು ಮಹಾಪುರುಷರ ಲಕ್ಷ್ಯ. ಅಜ್ಞಾನಿ ದೋಷಗಳನ್ನು ಹೇಮರ್ವವನ್ನಾಗಿ ಬೆಳಿಸಿ ತಾವು ಕುಬ್ಬರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪವೇ ದೋಷ ಕಂಡರೂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತದ ಕತ್ತಿಗೆ ಆವರು ಕ್ಷೇತ್ರಾನಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ದೋಷಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಲ್ಲೇ ಚಿಪ್ಪಟಿ ಹಾಕುವುದು ಆವರ ಆಭ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು, ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆವರು ಮಾದರ್ವ ಭಾವದ ಗಣರ್ಯಾಗಿದ್ದರು.

ಮಧು ಭಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಏನು ದೋಷ?

ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ಕೇಳಿದೆ: “ಮಹರಾಜ! ಆಗ ಜನಗಳು ಮಧು ಭಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಉತ್ತಾಪಕರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಹಂಕಾರಕವಾಗಿ ತಯಾರಿಸಿದ ಮಧುವಿನಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲ, ಎನ್ನತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರಿಂದ ಯಾವ ದೋಷವಿದೆ?” ಆವರು ತೇಳಿದರು:

“ಆಗಮದಲ್ಲಿ ಮಧುವನ್ನು ಆಗಣತ ಶ್ರಸ ಜೀವಿಗಳ ಬಂಡ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅದರ ಸೇವನೆಯಿಂದ ಮಹಾಪಾಪ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ” ಆಗ ನಾನು ಗಾಂಥಿಜಿ ಮತ್ತು ನನ್ನ ನಡುವೆ ಜೀನು ತುಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಡೆದ ಚಚೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೆ. ಗಣಾರಲ್ಲಿ ಗಾಂಥಿಜಿಯನ್ನು ಅವರ ಆಶಮದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ಅವರು ನಿತ್ಯವೂ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಒಂದೊಂದು ಪಾವಿನವ್ನು ಜೀನು ತುಷ್ಯ ತನ್ನವ ರೂಪಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ.

“ನೀವು ಅಹಿಂಸಾ ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಮಹಾವೀರರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ದೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಮಹಾವೀರರು ಅಹಿಂಸಾ ಧರ್ಮದ ಪಾಲನೆಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಧು, ಮಧ್ಯ, ಮಾಂಸ ಅಡ್ಡಗ ಹೇಳಿದರು. ನೀವು ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮದ ನಿತ್ಯವಂತ ಪಾಲಕರಾಗಿಯೂ ಮಧು ಸೇವನೆಯಂತಹ ಹಿಂಸಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ನಿಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಇದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ?”

ಗಾಂಥಿಜಿ ಹೇಳಿದರು: “ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಮಧು ತೆಗೆಯುವ ಆಧುನಿಕ ಕ್ರಮಗಳನ್ನಿಂತಲ್ಲ. ಆಗ ಆಧುನಿಕ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ತೆಗೆದ ಜೀನುತುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ”

ಈ ಚಚೆಯ ವಿಚಾರ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಆಗ ಅವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳತ್ತೊಡಗಿದರು.

“ಭೂಮರ ಪ್ರಷ್ಟ ಪರಾಗ ಹೀರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಪರಾಗ ರಸದಲ್ಲಿರುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಜಿವಗಳ ಘಾತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಹಾಗೆ ಹೀರಿದ ಪರಾಗರಸವನ್ನು ತನ್ನ ಜೊಲ್ಲಿ ರಸದೊಡನೆ ತನ್ನ ಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ವರುನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನೀಬಗೋತ್ತಿ ವಿಕಲತ್ತಯ ಜೀವ ಭೂಮರದ ವರುನವನ್ನು ಆಸ್ತುಧಿಸುವುದು ಸರಿಯೇ? ವರುನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಜೀವೋತ್ತ್ವತ್ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಜೀವೋತ್ತ್ವತ್ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪಿಂಡವಾದ ಮಧು ಮಾಂಸದ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಅಭಕ್ತವನ್ನು ಸೇವಿಸುವುದು ಜ್ಯೇಂಧು ಧರ್ಮದ ಹೇಳಿಗಿನ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಭೂಮರದ ವರುನವಾದ ಮಧು ಸೇವನೆ ಅನುಚಿತವಾದುದು.”

ಅವರು ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು.

“ಯಾವ ಸೂಕ್ತ ವಿಚಾರ ಕೇವಲಿಗಳ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಗೋಚರವಾಗಬಲ್ಲದೋ ಅದು

ಸೂಲಿಂದಷ್ಟುಯ ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ತಿಳಿದು ಬರಲಾರದು. ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಇಂದಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕಬಲ್ಲ ಸೂಲಿಂದಷ್ಟುಯ ಜ್ಞಾನ ಮಾತ್ರ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ”

ಮಧು ಬಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಒಕ್ಕೆಯ ವಿಚಾರ ತಿಳಿದರು. ಎಷ್ಟೇ ಇನ್ನೆ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ಪರಮ ಜ್ಞಾನ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವವರುಂಟು. ವಿಜ್ಞಾನದ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಸತ್ಯವಾದವರ್ಗಳಿಂದು ನಂಬಿರುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ವಿಜ್ಞಾನ ಅಸತ್ಯವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪೂರ್ಣ ಸತ್ಯವಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಂತ ಸತ್ಯವಿರುವುದು ನಿಜ. ಏಕೆಂದರೆ ವಿಜ್ಞಾನದ ಅವಿಷ್ಯಾರಗಳು ಹಂಚೀಂದಿಯಗಳ ಅಡಿಗಲ್ಲ ಮೇಲೆ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಸೂಲಿಂದಷ್ಟುಯ ಮಾತ್ರ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಇಂದಿಯಗಳಿಗೆ ಗೋಚರವಾದ ಅನಂತ ವಸ್ತುಜ್ಞಾನ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಯಾರು ಹೇಳುವವರು? ಕೇವಲಿ ಮಾತ್ರ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡಬಲ್ಲರು. ಜ್ಯೇಂಧು ಮಧು ಕೇವಲಿ ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ವಾಣಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಕಾಲಾಬಾಧಿತ ಸತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿಜ್ಞಾನದ ಅವಿಷ್ಯಾರ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ವಿಜ್ಞಾನಿಯೂ ಹಂಡಿನ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಮುಂದೋ, ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಿಹೋ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡಿಸುತ್ತರುತ್ತಾನೆ. ಅದರೆ ಏತರಾಗಿಯೂ ಪರಮಹಿತೋಪದೇಶಿಯೂ, ಸರ್ವದರ್ಶಿಯೂ ಅದ ಜೆನ ಭಗವಂತನು ಹೇಳಿದ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಎಂದೂ ಬದಲಾಗಿರ ಸತ್ಯ, ವೃಷಭನಾಥರು ಹೇಳಿದನ್ನೇ ಮಹಾವೀರರು ಹೇಳಿದರು. ಭಗವಂತನ ವಾಣಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಯೇ ನಾವು ಪ್ರಷ್ಟಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಚಾರ್ಯ ಮಹಾರಾಜರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶೀಲ ಪ್ರಚಾರ

ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಘಟನೆ ಮತ್ತು ಸದಾಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಸದಾಚಾರ ಮತ್ತು ಸಜ್ಞಾತಿತ್ವಗಳು ಮೋಕ್ಷ ಮಾರ್ಗದ ಮೊದಲೆರಡು ಅಹಂತೆಗಳು. ಅಪರದಿಲ್ಲದ ಮೋಕ್ಷ ಸಾಧನೆ ಅಡಿಪಾಯ ಹಾಕದೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಶೀಲದ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರೇರಣೆಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪದ್ಧತಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗತೊಡಗಿತು. ಜಬ್ಬಲ್ಲಿರ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ನಗರ. ಆಗ ಸುವರ್ಹಾರು ಬದು ಸಾವಿರ ಜನರಿದ್ದರು. ಬಹಳ ಪ್ರಭಾವನೆ ಆಯಿತು. ಚಂದ್ರಸಾಗರ ಏರಸಾಗರ, ನೇಮಿಸಾಗರ ಮಹಾರಾಜರುಗಳು ಜನರಲ್ಲಿ

ಬಹಳ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಿದರು. ವೃಜ್ಞ ಶ್ರೀಯವರ ಮಾತಂತೂ ಹಾಲಿಸಲ್ಪರುವ ತುಷ್ಯದಂತೆ ಮಧುರಾನಂದವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ನನ್ನ ಹುಟ್ಟುರಾದ ಶಿವನಿಯ ಜೀವಮಂದಿರದ ಚಿತ್ರ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅದನ್ನು ನೇರೆಡಿ ಪ್ರಸನ್ನಾದರು. ಜಬ್ಬಲ್ ಪುರದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಧಾರಿವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹದಿನ್ಯೇದು ಮೈಲಿ ಮಾತ್ರ ಎಂದೆ. ಆಗ ಅವರು ಹೇಳಿದರು “ನಾವು ಜಬ್ಬಲ್ ಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಪರಿಚಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅವಶ್ಯ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು”.

ನಾನು: “ಮಹಾರಾಜ! ಆಗ ನಾನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಜ್ಯೇಂಧ್ರಿಯನ್ನಿಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇ” ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಜೀವಮಂದಿರದ ಪ್ರೋಫೆಸ್ ತೋರಿಸಿ ಎಂದರು. ನಾನು ಕೊಡಲೇ ಮತ್ತೊಂದು ಸುಂದರ ಪ್ರೋಫೆಸ್ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಹೀಗೆಂದರು.”

“ಮೇಲಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ಏಕ ತೋರಿಸುತ್ತೀಯೇ? ನಾವು ಒಮ್ಮೆ ನೇರೆಡಿದರ ಸಾಕು. ಅದನ್ನೊಂದೂ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ” ಅವರ ಈ ಮಾತ್ರ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಉಂಟುಮಾಡಿತು. ಅವರ ಜ್ಞಾನದ ಶಕ್ತಿ ಬಹಳ ಆಳವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಆಳ ಧೃತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞು ಹೊಯ್ದಿಂತೆ ಜೀವನವಿಡೀ ನಿಂತು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿದರು. “ನಾವು ರಾತ್ರಿ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ವವಿಮರ್ಶೆ ಬೇಸ್ವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ” ಅವರ ತತ್ವವಿಮರ್ಶೆಯ ದೇಶಯಿಂದ ಯಾವ ಅನುಭವ ಪ್ರಾಣವಾಣಿ ಹೇರಿರುತ್ತಿತ್ತೋ ಅದು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನೂ ಮುಗ್ಗೆ ಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಜಬ್ಬಲ್ ಪುರದಿಂದ ಸಂಘ ಸಕಜ್ಞಗೌರ್ಣಿ ಆಗಮಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಭಾವನೆಯಾಯಿತು. ಸಮಾಧ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಮೇರಿಸುತ್ತಿದೆ. ತೈಲೋಕ್, ಧುಲಾಭ ಸಮ್ಮಾನ ನಿಧಿಯನ್ನು ಹೋದಹೋದೆಡೆ ಹಂಚಿತ್ತಿದ್ದರು. ಬಹಳ ಜನ ಪ್ರತ ಧಾರಕೆ ಮಾಡಿದರು. ಮುಸಲ್ಲಾನರಂತರರೂ ಮಾಂಸ ತಾಙ್ಗದಂತಹ ಕರಿಣ ಪ್ರತ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಈ ಮುಕ್ತ ಮಾರ್ಗದ ಶಾಪದೇಶದಿಂದ ಯಾರ ಕಷ್ಟಗಳು ತೆರೆಯುವುದೋ ಅವರು ಒಂದು ದಿನ ಅನಂತ ಶಾಂತಿಯ ಮುಕ್ತಿ ಸೀಮೆಯನ್ನು ತಲ್ಲಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಘ ಶಾಪದ್ವಾರದತ್ತ ನಡೆಯತ್ತಾ. ಆ ಗ್ರಾಮದ ಸಮಸ್ಯೆಗೂ

ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಅವರ ಉಪದೇಶ ಕೇಳಿ ಪರಮಾನಂದಗೊಂಡು ಹೋದರು.

ಗೌಟಿಗಾಂನಲ್ಲಿ ಸಂಘ

ನಂತರ ಸಂಘ ಗೌಟಿಗಾಂಗೆ ಬಂದಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಲಾಹೂರಿ ಸೇನ್ ರವರು ವೃಜ್ಞಶ್ರೀಯವರೊಡನೆ ಪ್ರನರ್ವಿವಾಹದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆಗಮಾನುಸಾರ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಿದರು. ದಿಗಂಬರ ಜ್ಯೇಂಧ್ರ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಶೀಲದ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಅಧಿಕ ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ತೇಕ್ಕ ಕವಾಯೋದಯದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರನರ್ವಿವಾಹದ ತೊಡಕಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಪಾದದಿಂದ ಜೀವವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಷ್ಟುಷ್ಟು ಅತ್ಯಾ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಸಂಯಮವ್ಯಾಖ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತೇವೋ ಅಷ್ಟುಷ್ಟು ಸುಖಿತಾಂತಿ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ವಿವಾಹ ಬಂಧನ ಒಂದು ಧೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರ ಬಂಧನ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟ ಹಾಕುವ ಗೂಟ! ರಾಗ-ದ್ವೈತಾದಿ ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಕಾಪು ಮಂಡಿ! ಏವಾಹ, ಪರಿಗ್ರಹಗಳ ದೊಡ್ಡಾದ ಉಸುಕುಭಂಗಿ! ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದವರು ಮೇಲಿದ್ದು ಬರಲಾರರು. ಕೃಷ್ಣ ಆ ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಕಣಿದಂತೆ ಮುಳ್ಳಾಗೇ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೆಂಡಿ ಮುಳ್ಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ದುಃಖದ ತಳ ಕಾನುವದರೆಗೆ ಮುಳ್ಳಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೆಂಡಿ ಒಂದು ಹೆಂಡಿವಿರುತ್ತಾಗಿ! ಅವಲೂ ಸದಾ ಮೋಹದ ಅಮಲು. ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಾಗೆ. ವಿವಾಹಿತ ಸೀಗೆ ಪುರಣ್ಣಾ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ವಿವಾಹದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಜೀವಿ ಬದುಕಿಯೂ ಸತ್ತಾರೆ. ಸದಾ ವಿವರು ಕವಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಾದೀನವಾದ ಜೀವ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಬೆಸ್ಸು ಕಾಕ ಮತ್ತೆ ಸಂಸಾರದ ಆಳಕ್ಕೆ ಹಾರುತ್ತದೆ. ವಿವಾಹ ಒಂದು ಪವಿತ್ರ ಬಂಧನ ಎಂದು ಹೇಳಿವುದು ಅಜ್ಞಾನದ ಮಾತ್ರ. ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿವನ್ನೂ, ವಿವಾಹದ ದಿನವನ್ನೂ ಹಬ್ಬಿದಂತೆ ಆಚರಿಸುವುದುಂಟು. ಸಮುದ್ರ ಧರಿಸದ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದೇನು? ಇಲ್ಲಿಯದರೆಗೆ ಈ ಜೀವ ಅನಂತಭಾರಿ ಹುಟ್ಟಿಸತ್ತಿದೆ. ಅಂತಹ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದೇನು? ಭವ ಬಂಧನವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ವಿವಾಹ ಬಂಧನ ಯಾವ ದಾಹತ್ತಪ್ರಾಣವಾದುದಾಃ? ಅದನ್ನು ಕಷಣದಿಂದ ಆಚರಿಸುವುದರಿಂದ ಪ್ರುನಿ ಪ್ರುನಿ ವಿವಾಹ ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬೇಳುವ ಸಂಸಾರದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಜೀವ ಕೊರಳ್ಳಾಗುತ್ತಾದೆ. ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ಅಭೇದ್ಯೆಯಿಂದ ವಿವಾಹ ಬಂಧನ ಪವಿತ್ರವಾದುದಲ್ಲ. ತೇರ್ಥಾಂಕರರಿಗೆ ವಿವಾಹವನ್ನು ಮಹಾಕಲ್ಯಾಣವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿಲ್ಲ. ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನೇ ಮಹಾ

ಕಲ್ಲಾಗಳವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ವಿವಾಹ ಬಂಧನ ನಾನಾ ಪರಿಗ್ರಹಗಳ ತೊಡಕಿಗೆ ಸಹ್ಯ ಜೀವಿಯನ್ನು ಮುಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಿಂದ ದೂರ ಬಹುದೂರ ಎಳೆದೊಯ್ದುತ್ತದೆ. ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ಮುಕ್ತಳು, ಮೂರುಕ್ಕುಳಿಗರಿಗೆ ಹೋಕೆದ ಭೂಮೆ ಆಳವಾಗಿ ಬೇರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಬಹುದೂರ ಜೀವಿಯನ್ನು ಸಂಖಾರ ದುಃಖದತ್ತ ಸಾಗುಹಾಕತ್ತದೆ. ಆತ್ತ ಕಲ್ಲಾಗಳ ವಾನವ ಪರಿಗಣಿಸು ಸಹ್ಯ ಜೀವಿದತ್ತ ಸಾಗುಹಾಕತ್ತದೆ. ಆತ್ತ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. (ಆರೇಂಬೇ ತಮ್ಮಾ! ಅರೇ ತಂಗಿ! ಈ ಕರೀರ ನಿಮಗೆ ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗಣ್ಣಿಗೆ ಸಹ್ಯ ಈ ವಾನವ ಕರೀರ ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗಗಳೂ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ. ಈ ಕರೀರ ಆತ್ತ ಕಲ್ಲಾಗಳಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದುದು. ಇಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಸಿಗುವ ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗವನ್ನು? ಹುಲ್ಲುಗಂಕೆಯ ಮೇಲಿನ ಹುಮಬಿಂದುವಿನನ್ನು! ಆದೆಕ್ಕಣಿ ಸಮುದ್ರ ಸಮಾನ ದುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಪಾವನ್ಯೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ? ನಿನಗೆ ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗಗಳೇ ಬೇಕಾದರೆ ಸ್ವಗಂಧಲ್ಲಿ ಸಿಗಬಲ್ಲದು. ಸಮುದ್ರ ಸಮಾನ ಸುಖ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ದೇವ ಪರಿಗಣಿಸು ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ತಡೆ! ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆ! ಮಾನವ ಭವದ ಸ್ವಲ್ಪ ಭೋಗಗಳಿಗೆ ಕೈ ಒಬಟೇಡ. ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು. ಸಂಯಮ ಧರಿಸು! ಪ್ರತಾಚರಣಗಳಿಂದ ಜೀವನವನ್ನು ತಂಪ್ರಗೊಳಿಸುವ ಮೇಕ್ಕದ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡು. ಅನುಪ್ರೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಭಾವಿಸು. ಯಥಾರ್ಥಕ್ಕೆ ದೇಶಸಂಯಮ, ಸಕಲ ಸಂಯಮ ಧರಿಸಿ ಸಮಾಧಿ ಸಾಧಿಸು. ನಿನಗೆ ಆಗ ಸ್ವಗಂಧಲ್ಲಿ ನೀನು ಬಯಸಿದ ಸೀಮಾತೀತ, ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗಗಳೂ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಕುಮೇಳಾ ಮುಕ್ತಪನಿತೆಯೂ ವರಿಸುತ್ತಾಗಿ. ಈ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ಭವಿಷ್ಯ ಭಾಗ ಕೇವಲ ಕಣಕಾಸು, ಮನ ಮತ ಗಳಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಇಂದೂ ಮತ್ತು ಮುಂದೂ ಭಾಗ್ಯತ ಒದಗಿತ್ತೇನು? ಅರೇ! ನೀನು ಕರೀರದ ಭಾಗ್ಯತ ನೋಡುವೆಯಲ್ಲ! ಆದು ನಾನಾ ಕ್ರಮಿಕೀರ್ಣಗಳ ಕೊಳಕು ಕಟ್ಟಿಗೆ! ನಾನಾ ರೋಗಗಳ ಮಲ ಮೂತ್ರಗಳ ಮನ! ಅಮೃತವನ್ಯೇ ಆದಕ್ಕೆ ಏರೆ. ಆದರೂ ಆದು ವಿವನ್ಯೇ ಕಾರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸತ್ಯರ ಕರೀರವನ್ಯೇಕೆ ಶ್ರೀತಿಸುವೆ? ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ನಿನ್ನತನ್ಯೇಕೆ ಮರತು ಕುಡಿತಿರುವೆ? ಈ ಕೃತಜ್ಞ ಕರೀರಕ್ಕೆ ಎನ್ನೆ ಬೆಣ್ಣೆ ಉದ್ದಿಷ ಬೆಳೆಸಿದರೂ ನಿನ್ನನ್ನೆಲ್ಲಮೈ ನಾನಾ ರೋಗಗಳ ಬಾಧೆಗೆ ಒಳ ಪಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರ ಮೇಲಿನ ಮೋಹದಿಂದ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ದೇಹಗಳನ್ಯೇ ಮಹಡುತ್ತಾ ಎಷ್ಟು ಭವಗಂಧಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವೆ? ಈಗಾಗಲೇ ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಿಯಾಲ್ಲಿ ಅನಂತ ಭವ ಕಳೆದಿರುವೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ಉಂಡ ದುಃಖ ಸಾಲದೇನು? ಸಹೋದರ! ಸಹೋದರ! ಈ ವಿವಾಹ ಬಂಧನ ಜೀವನದ ಪರಮಗುರಿ ಎಂದು ತೀರುದಿಂ. ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿಯೇ ಬೇರೆ ಇದೆ. ಸಂಯಮ ಧಾರಕೆ

ಮಾಡುವುದೇ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನ ಗುರಿ ಇರಬೇಕು. ಆದು ಮಾತ್ರ ಅನಂತ ಶಾಂತಿಯ ಸಾವಾಧಾಜ್ಞ ಮುಕ್ತ ಲಕ್ಷ್ಯನ್ನು ಪರಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಲ್ಲದು.

ವಿವಾಹ, ಸಂಘರಢ ತೊಡಕಿಗೆ ಜೀವನವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಹ್ಯಸುವ ದೊಡ್ಡ ಜಾಲ. ವಿವಾಹದಿಂದ ಮುಕ್ತ ಅಚರಣ ತಕ್ಷಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ವಿಧವೆಯಾದ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಕೈತಕ್ಷಿಹೋಗಿದ್ದ ಆತ್ತ ಕಲ್ಲಾಗಳ ವಾಗ ಮತ್ತೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಜ್ಞಾನಿ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ವೈಧವ್ಯ ಅವಕಾಶ ಪುನರ್ಪೂರ್ವಿ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪುನರ್ವಿವಾಹ ಆತ್ತ ಕಲ್ಲಾಗಳಿಂದ ಅವೇಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಳ್ಳು ಪುನರ್ವಿವಾಹ ಆತ್ತ ಕಲ್ಲಾಗಳಿಂದ ಅವಕಾಶ ಪ್ರೀಯವರ ಮುವಿದಿಂದ ದಿವ್ಯಧೂನಿಯಂತೆ ವೇರಬೇಳಿತ್ತತ್ತು. ಎಷ್ಟೇ ಜನ ಪುನರ್ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ಆ ಮಹಾಪುರುಷನೆಡುರು ಕೈಗೊಂಡು ತಮ್ಮ ಆತ್ತ ಕಲ್ಲಾಗಳೇ ಅಜಗಲ್ಲಾ ಹಾಕಿದರು.

ನಂತರ ಸಂಘ ಆಸುಪಾಸಿನ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ ಬಹಳ ಪ್ರಭಾವನೆ ಮಾಡಿತು. ಎಷ್ಟೇ ಜನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೂ ತಮ್ಮ ಸ್ವಮತ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ತೊರೆದು ಎಷ್ಟೇ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಧನ್ಯರಾಗಿ ಹೋದರು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಘ ಓಪರಿಯಾ ಗ್ರಾಮದತ್ತ ಪ್ರಯಾಗ ಮಾಡಿತು. ನಂತರ ಹೋನಿ ಗ್ರಾಮ ತಲ್ಲಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಶಾಂತಮಾತಾವರಣಿತ್ತತ್ತು. ಶ್ರಾವಕರೂ ಬದ್ರ ಪರಿಣಾಮಿಗಳು. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಘ ಮೂರು ದಿನ ಉಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಜಾತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಸಂಘ ಮುಂದೆ ವಿವರಿಸುತ್ತಾ ಪಾಟನ್ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ವರದು ದಿನ ಹೊಕ್ಕಾಂ ಮಾಡಿತು. ಮಳೆ ಬಂದರೆ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ದಾನ, ಧರ್ಮ ಪರೋಪಕಾರಗಳಿಂದಲೇ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸುಖ ಶಾಂತಿಯ ಬೆಳೆ ಬರುವುದು. ಸಂಘದ್ವಂ ಬಂದು ಉದಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಉದಿನಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಉದಿನಿಗೆ ಉದೋ ಮುಂದಿನ ಹೊಕ್ಕಾಂವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಆಕ್ಷಪಕ್ತದ ಹೋಗಿ ಮುಂದಿನ ಹೊಕ್ಕಾಂವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಗ್ರಾಮವಾಸಿಗಳೂ ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಬಂದು ದರಶನ ಪಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಣಪುರುಷನ ಪಢಾವಣಿದಿಂದ ಬಾಬ ಪ್ರಾಪ್ಯತ್ತೆ ಹುದ್ದೆಚ್ಚಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಜಗಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಖ ಭಾವ ಮಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಶಾಖ ಸಂಕಲ್ಪ ಮೂಲಕುತ್ತದೆ. ಆತ್ತ ಕಲ್ಲಾಗಳ ಹೋಸ ಆಸೆ ತಾಳುಕಾಡತೊಡಗಾತ್ತದೆ. ಮಹಾಪುರುಷರ ಸಾನ್ವಿಧ ಮಹಾ ಕಲ್ಲಾಗಳಾರಿ. ಕಾನೂನಿನ ಕಟ್ಟಿ ಮಾಡಲಾಗಿದ್ದನ್ನು ಮಹಾ ಪುರುಷರ ಸ್ವಾಧಿ

ಮಾಡಿಬಹುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಆಜ್ಞೆ ಶರೀರ ಬಂಧಿಸಬಲ್ಲದು. ವ್ಯೇ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಡಕಿಗೆ ಕಾರಣಗಳಾದ ಕಷಾಯಗಳನ್ನು ಬಂಧಿಸಲಾರದು. ಮಹಾಪುರುಷರ ವಾಣಿ ಜೀವದ ದುಖಿಕೈ ಕಾರಣಗಳಾದ ಕಷಾಯಗಳನ್ನೇ ಒಳ ಹೊಕ್ಕು ಕೃದಿಯನ್ನಿಗಿ ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ! ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಧು ಸಂತರ ಸಂಖಂಗ ಮಹಾಪುಣ್ಯದ ಫಲ! ಯಾವ ಗ್ರಾಮ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯ, ಶ್ರೀಯವರ ಸಂಘ ಪಾದಾರ್ಥಕ ಮಾಡುತ್ತೋತ್ತು, ಅಲ್ಲಿ ಬಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಉತ್ಸಾಹಿತ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಚಾರಗಳ ಮುಂಗಾರು ಮಳೆ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು, ಜನಗಳು ಹಿಂಡು ಹಿಂಡಾಗಿ ಬಂದ ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಿದೇ ಅದೊಂದು ತತ್ತ್ವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸದಗರದ ಕಾಲವಾಗಿತ್ತು! ಮುದುಕರು, ಮುಕ್ಕೆಳಿನ್ನದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂಘ ದಶನಕ್ಕೆ ಉತ್ಸಾಹವೇ ಉತ್ಸಾಹ! ಮುಕ್ಕಿನವರೂ ಯುವಕರಂತೆ ನಡೆದೇ ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮಹಾ ಪುರಾಣ ದಶನವೆಂದರೆ ಜಂಗಮ ಜೀವನ ದಶನವಿದ್ದಂತೆ!

ಸಂತರ ಸಂಘ ನೋಹಕ್ಕಾಗ್ರಮ ಪ್ರವೇಶಿಸತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯು ಜೀವ ಮಂದಿರ ಡೇಣವಸ್ತೇರ್ಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆ ಗ್ರಾಮದ ಹೂರವಲಯದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟ ಮಹಾ ಪ್ರಾತಿ ಹಾಯಂಗಳಿಂದ ತೋಭಾಯವಾನವಾದ ಸುಸ್ಕಿತಿಯ ಜೀವಬಂಭಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ಆದೇಶಾನುಸಾರ ಈ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಪ್ರಾಣ ಪ್ರತಿಷ್ಠೇಯುತ್ತ ಬಿಂಬ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಸಮಾನ. ಜೀವ ಬಿಂಬ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಹಾ ಪುಣ್ಯಪ್ರದ. ದುರಧ್ರವ್ಯವಶಾತ್ ಕಟನಿ, ಜಬ್ಲುಲ್ ಪುರ ಮುಂತಾದ ಉರುಗಳಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರುವ ಭಾರೀ ಪ್ರವಾಸಿದ ಜೀವ ಮಹಿಂಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಿಲೀಯಂತೆ ತಿಳಿದು ಜನಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಶಾಲೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ, ಬಡಬಗ್ಗೆ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದೆಂದು ಕೇಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. “ಮಹರಾಜ್! ಧಾರ್ಮಿಕ ಧನವನ್ನು ಶಾಲೆ ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಡವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದೇ? ಆಗ ಅವರು ಹೇಳಿದರು. “ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲ. ಮಂದಿರ ಡೇಣೋದ್ದಾರಾದಿ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಣವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಧರ್ಮರಕ್ಷಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕಂದ ಕುಂಡಾಚಾರ್ಯರು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಜೆನ್ನು ದ್ವಾರಾ ಸದ್ವಿಷ್ಟ್ಯ ಜೊಪ್ಪಾಡು ತಿತ್ತಮಂಟನಾ ಪಯ ದಣಂ ಜೊ ಬುಂಜಾಸೊ ಬುಂಜಾ ಜೆನದಿಬ್ಬಿರ್ಜಾದುವೆ

ಡೇಣೋದ್ದಾರ ಪ್ರತಿಷ್ಟಾ ಪೂಜೆ ವಂದನ ಮುಂತಾದಪುಗಳಾಗಿ ಇಚ್ಛಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಯಾರು ದರುಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರೋ ಅಂತವರು ನರಕಗತಿಯ ದುಖಿವನ್ನು ಆವಶ್ಯಕ, ಭೋಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಜೆನ್ನೆಶ್ವರರಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲಬ್ಬಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಆ ಪಾಪ ಅಲ್ಲಗೇ ಮುಗಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಣವದಲ್ಲಿ ದುಖಿ ಕೂಡುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇ ಕಲತ್ತ ವಿದೊರೋ ದರಿದ್ದೋ ಪಂಗಂಮೂಕ ಬಹಿರಂದೋ ಚಂದಾಳಯ ಕುಜಾದೋ ಪೂಜಾದನದವ್ಯ ಹರೋ ||

ಖಿಯಕಣ್ಣ ಮಲ ಮೂಲೋ ಭಯಂದರ ಜಲೋದರ ಬಿಸಿರೋ ಸಿದು ಹ್ಯಾಪಾಂಧಿರಾ ಜಪ್ಪಾಜಾವಾಣಿತರಾಯ ಕಮ್ಮ ಫಲಂ ||

ಭಗವಂತನ ಪೂಜಾದಿಗಳ ದ್ರವ್ಯ, ಹರಣ ಮಾಡುವವರು ಪ್ರತ್ಯ ಮಿತ್ರ ಕಳತ್ತರಹಿತರೂ, ದಿರ್ಘರೂ ಮುಕ, ಕುಂಟ ಮುಂತಾದ ಅಂಗಿನರೂ ಆಗಿ ನಾನಾ ದುಖಿ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪೂಜಾದಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಂತರಾಯ ಮಾಡುವವರು ನಾನಾ ರೋಗಗಳ ಮನೆಯಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿತ್ತಾರೆ.

ಧಮ್ಮ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಗೆ ತಕ್ಷಣತೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹೂರಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಜೆವಧವನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ತಿಂದರೆ ರೋಗಾಗುಣಪಡುವ ಬದಲು ಪ್ರಾಣಭಾತವನ್ನೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಅದರಂತೆ ದೇವದ್ರವ್ಯವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಳಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅನ್ಯಮಾಗಿದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಬಂದು ದಿನ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರತ್ಯೇ ಹಾಕಿದೆ.

“ಮಹರಾಜ್! ಈಗ ದೇವದ್ರವ್ಯದ ಮೇಲೆ ಸಕಾರದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಿಯೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಇಂತಹ ಸ್ತುತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಉಪಯೋಗ ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದಾ?”

ಅವರು: “ದೇವದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಅದೇ ಮಂದಿರದಲ್ಲೇ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂಬ

ಹತ ತ್ಯಾಗಿ ಆಗತ್ಯಾದ್ವ ಕಡೆ ಪಂಚಲ್ಯಾಂ, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿ ಮಂದಿರ ನಿರ್ಮಾಣಾದಿ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿ. ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಬಾಧೆಯೂ ಇಲ್ಲ”

ಧರ್ಮದ್ರವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಧರ್ಮಾತ್ಮೆ ಸಂಪತ್ತವ್ಯಾದ್ವಾಗುತ್ವಾನೆ. ಅದನ್ನು ಸ್ತುತಿ ಲಪಟಾಯಿಸುವವನ ಸಂದತ್ತು ಶ್ವಯರೋಗದಂತೆ ಶ್ವಯವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದಿನ ಧರ್ಮ ಹೀನ ಸಾಮಾಜದಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸುಧಾರಣೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಸ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ದೇವದ್ರವ್ಯವೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಮುದಿಷಿಟ್ಟಿ ಹಣವೆಂದೇ ತಿಳಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಶರೀರಪ್ರೋಫೆಕ್ಟ್, ರಕ್ಷಣೆಯತ್ತ ಮಾತ್ರ, ಗಮನ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮ ರಕ್ಷಣೆ, ಆತ್ಮ ಸುಧಾರಣೆಯ ಲಕ್ಷ್ಯ ಅಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ದೇವದ್ರವ್ಯ ಒಟ್ಟು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕುಟುಂಬದ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಎಪ್ಪೋ ತ್ಯಾಜ್ಯಪ್ರೋ ಸಾಮೂಹಿಕ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೂ ಅಪ್ಪೋ ತ್ಯಾಜಿಸಿಯು. ಅಂತಹ ಸ್ವಿತ್ಯಾಯಲ್ಲಿ ಅದರ ದಾರುಪರೋಗ ನಿಶ್ಚತವಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವವರು ಅಂತಹದೇ ನಿಧಿ ಸ್ವಾಮೀ ಮಾಡಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆತ್ಮ ಸುಧಾರಣೆ, ಆತ್ಮಶೈಲ್ಯಸ್ವ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಪ್ರಭಾವನೆ ಮುಂತಾದ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಏಂಬಿಟ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಬಳಸುವುದು ಆಸಮಧಿಸಿಯು. ಈಗ ಎಷ್ಟು ದೇವಾಲಯಗಳ ಧರ್ಮ ದತ್ತಿಯನ್ನು ಈ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನೇಲ್ಲಾ ಕೇಳುವರಾರು? ಕೇಳಿದರೆ ಒಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವವರಾರು?

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಖ್ಯಾ ಆಭಾನಿ ಗ್ರಾಮ ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ ನಿದೇಶಾನುಸಾರ ಚಂದ್ರಸಾಗರ ಮತ್ತು ಪಾಯಸಾಗರ ಪ್ರವಚನವಾಯಿತು.

ದಿವ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರ ಕುಂಡಲಪುರ

ಕುಂಡಲಪುರ ಸುಂದರವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರ. ಇಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಳಿನ ಮಂದಿರಗಳಿವೆ. ಕುಂಡಲಾಕ್ಷತಿಯ ಪವತವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕುಂಡಲಪುರವೆಂಬ ಆಸ್ತಿಫಳ ನಾಮ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ಪ್ರಾಚೀನ ಜನ ಬಿಂಬವಿದೆ. ಮೂರ್ತಿ ಯಕ್ಕಿ ಸಹಿತವಾಗಿದೆ. ಭಗವಾನ್ ಮಹಾಮಿಥ್ಯ ಕೇಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಿದೆ. ಆದರೆ ಗೋಪುರ ಯಕ್ಕಿ ಚಕ್ರೀಶ್ವರಿ ಯಕ್ಕಿ ಸಹಿತವಿರುವುದರಿಂದ ಆದು ಆದಿನಾಧರ ಪ್ರತಿಮೆ. ಈ ಮೂರ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಜನಜಿತ ಕಥೆಯೊಂದು ಇದೆ. ಜೀರಂಗಜೀಬನಂತಹ ಮೂರ್ತಿ ಬಂಜಕ ರೂಜ ಅದನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಲು ಆಜ್ಞಾಪ್ರಸಿದ್ದ. ಚಮಟಿಕೆ ಏಟಿ ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಮೂರ್ತಿಯಿಂದ ಕಾಲಿನಧಾರೆ ಕರಿಯತ್ವೆಗಿತಂತೆ.! ಅದರಿಂದ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡ ಜೀರಂಗಜೀಬ ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಆಜ್ಞಾಪ್ರಸಿದ್ದನಂತೆ.

ಇನ್ನೆಲ್ಲಂದು ಘಟನೆಯೂ ನಡೆದಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮೂರ್ತಿ ಒಡೆಯಲು ಸ್ವೇಚ್ಛಾದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲಿಂದಲೌ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜೇನುನೋಣಿಗಳು ಸ್ವೇಚ್ಛಾದ ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಭೀಕರವಾಗಿ ಕಡಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದವಂತೆ. ಇದರಿಂದ ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟು ಸ್ವೇಚ್ಛಾ ಹಾಹಾಕಾರ ಮಹಾದುತ್ತಾ ಓಡಿ ಹೋಯಿತಂತೆ. ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಜನರು “ಬಡೇ ಬಾಬ್” ಎಂದು ಕರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಬಹಳ ಜೇತೋಹಾರಿಯಾದ ಮೂರ್ತಿ. ನೋಡಿದರೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಬೇಕೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಪವತವಿದ ಸಾನು ಪ್ರದೇಶ ಬಹಳ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿದೆ. ಆತ್ಮ ಸಾಧನೆಗೆ ಹೇಳಿಸಬ್ಬ ಸ್ವಾನ, ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಬಹಳ ಜನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಅರಸಿ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಮಹಾರಾಜ ಭತ್ತಸಾಲನ ಭಕ್ತಿ

ಬುಲ್ಲೇನ್ ವಿಂಡದ ಕೇಶರಿ ಮಹಾರಾಜ ಭತ್ತಸಾಲನು ಈ ಬಡೇಬಾಬನ ಪರಮ ಭಕ್ತ, ಮಂದಿರದ ಬಹಿದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಭತ್ತಸಾಲನ ಕಾಲದ ಶಿಲಾಲೇಖನವೂ ಇದೆ. ಆ ಮೂರ್ತಿ ಎಂತಹ ಕರಿಣ ಕ್ಷಯದಯವನಲ್ಲಿ ಶಾಂತ ಪರಿಣಾಮ ಮೂಡಿಸಬಲ್ಲದಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀಧರ ಕೇವಲಿಯ ಮೋಕ್ಷ ಕುಂಡಲಪುರ ಪವತವಿದಲ್ಲಿ ಆಯಿತೆಂದು ತಿಳೇಯ ಪಣ್ಣತ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆದು ನಿರ್ವಾಣ ಕ್ಷೇತ್ರವೂ ಹೇಳು ಈಗ ವಾಯಿಕು. ಆಜಾಯಂ ಮಹಾರಾಜರ ದರ್ಶನಾಧರ ಬಹಳ ಜನರು

ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಧರ್ಮೋಪದೇಶ, ತತ್ತ್ವಚಚ್ಚ, ೪೯ ವಂದನೆಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಆಷ್ಟುತ್ತಿಕೆ ಪವರ ಕಲೆದುಹೋಯಿತು.

ದಂತಕ ಮತಕ ಒಾಧೆ

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಘ ದಾರೋಹ್ ಮೂಲಕ ಒರಪ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಒಬ್ಬ ಶೇರ್ಲೀ ಒಬ್ಬ ಮುಗ್ಗೆ ಮುನಿಭಕ್ತ ಅವನು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆಂದೇ ಒಂದು ಮನೆ ಶೂಚಿಗೊಳಿಸಿ ಅಷ್ಟವಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದು. ಅವನು ಸಂಘ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ “ಮಹಾರಾಜ್ !” ನಿಮಗೆಂದೇ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಚೊಂಡುತ್ತಿರುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು ವಿನಂತಿಸಿದ. ೩೦ತತ ಉದ್ದಿಷ್ಟ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗಿಲು ಉಪಯೋಗಿಸಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾವಧ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮುನಿಗಿಂದೇ ಮಾಡಿದಾಗ, ಅಂತಹವೃಗಳನ್ನು ಮುನಿಗಳು ಗ್ರಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಂತಹವೃಗಳನ್ನು ಅವರು ಗ್ರಹಿಸಿದರೆ, ಆ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಾದ ಹಂಸೆಗೆ ಅವರು ಅನುಮೋದ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಗುಡಿಸುವುದು, ಸಾರಿಸುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಸಾವಧ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಜೀವಿಗಳ ಫಾತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮುನಿಗಳಿಂದೇ ಅಂತಹ ಗ್ರಹ ಏಂಟಲಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆಂದು ಶ್ರವಕನ ಮುಖಿದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಬಂದರೆ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸವಿರಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರೆ ಜೀವಹಂಸಾ ದೋಷ ಬರುತ್ತದೆ. ೩೦ತತ ಸ್ತುತಿಯಲ್ಲಿ ಘೂಜ್ ಶಾಂತಿಸಾಗರ ಮಹಾರಾಜರು ಆ ಮನೆ ತಮ್ಮ ವಾಸಕ್ಕೆ ಆಯೋಗ್ಯವೆಂದು ಬಗೆದು ಆ ಮನೆಯ ಹೇರಿನ ಬ್ಯಾಲನಲ್ಲಿ ಕೂತುಬಿಟ್ಟರು. ಮೌದಲೇ ದಿಗಂಬರ ಶರೀರ. ಈತ ಒಬ್ಬ ರಾತ್ರಿ ಆದಂತ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತೊಡಗಿತು. ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಕೀಬಗಳು ವ್ಯಾಯೀರಿ ಕಷ್ಟಕೊಡಗಿದವು. ಅವರ ವೇದನೆಗೆ ಎಲ್ಲೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೌನವಾಗಿ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಸಹಸರ್ವಾಡಿದರು. ಎಂತಹ ವಿಪಶ್ಿನಲ್ಲಿ ಆಗವಾಜ್ಞ್ಯಯನ್ನು ಅವರು ಉಲ್ಲಂಘಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಘ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆಯಿತು. ಒಂದೂ ಮೂಲಕ ಗಡಕೋಲಾ ಸೇರಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಇಂ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಮನೆಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಉಪರಾ ಮೂಲಕ ಶಾಕಪುರ್ ಸೇರಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಜ್ಯೇನ ಅಜ್ಯೇನರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಉಪದೇಶ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಂತರ ಸಂಘವು ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮ ನಗರಗಳನ್ನು ಹಾದು ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಜ್ಯೇನ ಶ್ರಾವಕರಿದ್ದಾರೆ. ನಂತರ ಸಂಘ ದ್ರಾವಣಾಗಿಂ ಸಿದ್ದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೊರಬಿತು. ಘೂಜ್ ಶ್ರೀಯವರು ಪವರತವೇರಿ ಜಿನಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಸ್ತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿ

ಎಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಲಿಗಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನದ ವಾತದು. ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಪಃ ದೀರ್ಘ ಧಾರ್ಮಸದಲ್ಲಿರಬಹುದೆಂದು ವಾಹಿಸಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಹತ್ತು ಗಂಟೆ ಹೂಡೆಯಿತು. ಬರುವ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಣಸಲಿಲ್ಲ. ಜನಗಳ ಆತಂಕ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತೊಡಗಿತು. ನಾನ ವಿಕಲ್ಪಗಳು ಜನಮನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತೊಡಗಿದವು. ಕರ್ಮಿತ ಭಯ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಆವರಿಸತು. ಆಗ ದೂರದಿಂದ ಅವರು ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಸಿತು. ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು.

ಪ್ರೊಜ್ಯು ಶ್ರೀಯವರೀಡನೆ ಸಿಂಹ

ಅವರು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಲೇ “ಶಾಂತಿಸಾಗರ ಮಹರಾಜ್ ಕೇ ಜ್ಯೇ” ಎಂದು ಘೋಷಣ ಹಕಲಾಯಿತು ಆಗ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಕುತ್ತಾಹಲ ತಡೆಯಲಾಗದೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು.

“ಸ್ವಾಮಿ ! ಈ ದಿನ ಬಹಳ ವಿಳಂಬವಾಯಿತು. ಏನಾದರೂ ಏಕೆಷಾವಿದಿರಬಹುದೇ ?”

ಆಗ ಅವರು ಏನೂ ಹೇಳಿದೆ ಸುಮಾರಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು. ಕ್ಷ್ಮಾ ಕ್ಷ್ಮಾಕ್ಕೆ ಜನಗಳ ಆಗ್ರಹ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತೊಡಗಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಸಿಂಹಗಳು ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಸಿಂಹಗಳಿಂದ ಏನಾದರೂ ಏಪತ್ತು ಒದಗಿರಬಹುದೇನೋ ಎಂದು ಸಂಶಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಂಭಾಧಿಗಳ ಬಾಧೆಯೂ ಆಗಿರಬಹುದು ಎಂದು ಭೇತೀಗೊಂಡ. ಭಕ್ತರ ಆತಂಕಕ್ಕೆ ಮನ ಕರಿಗಿ ಮೌನ ಮುರಿದು ನುಡಿದರು.

“ಸಂಧಾ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಿಂಹ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿತ್ತು.” ಅವರ ಈ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿ ಶ್ರಾವಕರ ಕ್ಷಯಗಳು ಭಯದಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದು ಕೂತುವ ಮುಂದೇನಾಯಿತೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡೊಡಗಿದರು.

“ಅದು ರಾತ್ರಿ ಘೂಜ್ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೇ ಕೂತಿತ್ತು. ಆಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮುಂಬಯೇ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಏದ್ದು ಹೋಯಿತು.”

ಈ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಿರಾತಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಎಳೆದರು. ಶಾಂತಿಸಾಗರ ಮುಖಿದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಯದ ಸಳಕೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚುಯಿಂದ ಬೀಗಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಅದೇ ಅದ್ವಿತಾಂತ! ಸಾಮೃಧ್ಯಾವ! ಸಂಪತ್ತು ವಿಶ್ವಾಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮೃಧ್ಯಾವ ಧರಿಸುವುದೇ ಮುನಿಧರಮಾವಲ್ಲವೇ?

ಮಹಾರಾಜ್ ಪದದ ಅರ್ಥ

ನನ್ನ ಗೋಳಿರಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜ್ ಸರ್ಕಾರದ ವುಂದಿರ ಪ್ರವೇಶ ಕಾನೂನಿನ ಬಗ್ಗೆ ಚಚೆಸಲು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ಸರ್ ಕಾಂಗ್ ಸಾಹೇಬರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಪ್ರಾಚ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರ ಮಹಾರಾಜರ ವಿಚಾರ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಯಾವ ರಾಜ್ಯದ ಮಹಾರಾಜರಿಂಬಹುದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸತೋಡಿರಂತೆ. ಕೂಡಲೇ ಒಬ್ಬ ಮಹಾರಾಜನ ಕೇಸಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಈಜ್ ತೇಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿಯೂ ಬಿಬ್ರಾ. ಅವರ ಪ್ರತಿಷ್ಠೇಗಿ ತಕ್ಷಂತಕ ಈಜು ನಿಧಾರವಾದ ಮೇಲೆಯೇ ವಿಷಯ ಚಚೆ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಹರ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತರು. ಅಂದಿನ ಆ ನನಪ್ಪ ನನಗಿಲ್ಲಿ ಬಂದಿತ್ತು. ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಅವರು ಮಹಾರಾಜರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಮಾನವರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಮೃಗರಾಜನೂ ತಲೆಬಾಗುತ್ತಿದ್ದು. ತನ್ನ ಕ್ರಿಯೆವನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿ ವೃಗರಾಜ ಸಿಂಹ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಅವರ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು. ಸರ್ವರಾಜನೂ ಅವರ ಶರೀರವೇರಿ ಶ್ರೇಡಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಅವರೆಂದೂ ಇವ್ವಾಳಿಂದ ಭಯಪಟ್ಟಿರಲ್ಲ. ಭಯಂಕರ ವಿಶಾರದ ಸರ್ವ, ಕ್ಷರ ಸಿಂಹಾದಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಿಕಾರ ತೂರೆದು ಈ ಮಹಾಯೋಗಿ ಎದುರು ಶಾಂತವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವರ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ತೇಜಸ್ಸು ಎಂತಕ ಕ್ಲಾರ ಜಂತುಗಳನ್ನು ಅಂತಿಕ್ಕೆ ತೇಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಸಿಂಹ ಅಷ್ಟು ಹೋತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ್ದೇಕೆ?

ಸಿಂಹ ಅಷ್ಟು ಹೋತ್ತು ಅವರ ಬೀ ಏಕೆ ಕುಳಿತ್ತು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಧಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಈಪ್ರಶ್ನೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೇದಕೆತು. ಬಹುವಿ ಮೃಗವತಿ ನರಪತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಸದ್ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡಲು ಹೀಗೆ ಕೂಡಿದ್ದೇ? ಏಕೆಂದರೆ ರಾಜರಿಖರ್ಬಾ ಪರಸ್ಪರ ಸಂದರ್ಭಸಿದಾಗ ಸೌಜನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುವುದು ಮಾಡಿಕೆ. ಗುಣ ಬದ್ರರು ಮುನಿಗಳನ್ನು ನ್ಯಾಸಿಂಹ ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆ ನ್ಯಾಸಿಂಹ ಹತ್ತಿರ ಸಿಂಹ ಸುಮಣ್ಯ ಕೂತುಕೊಳ್ಳಿದೆ ಏನು ಮಾಡಿತು?

ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯ ಮಾತು ಇನ್ನೊಂದಿದೆ. ಮುನಿಗಳ ನಿರ್ಮಾಲ ಹೃದಯ, ಉಪೈ ತಪಸ್ಸ ಮಾನವನನ್ನೇನು ತಿಯಂಚಗಳನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಬಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ಸಮಸ್ಯೆ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ರಕ್ಷಿಸುವ ಭಾವ ಯಾವ ಮಾಹಾ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದೆಯೋ ಅವನೆದುರು ಕ್ಲಾರ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ತಮ್ಮ ರೋಷ ತ್ವಜಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯ ಭಾಲ.

ಸೇವೆಯೋ? ಕಲ್ಯಾಣವೇ?

ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಜನಗಳ ಬಾಯಿಂದ ಅವರು ಜಗತ್ತಿನ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಮಾತು ಹೋರದುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಮಾತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಅನ್ಯಾಯಸುತ್ತದೆ. ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯನ್ನು “ಹಿತ” ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಸೇವೆಗೂ ಹಿತಕ್ಕು ಬಹಳ ಅಂತರವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದು ಯಾರಿಗೆ? ಶರೀರಕ್ಕೆ ಆತ್ಮಾಗೋ? ಮುನಿಗಳು ತಮ್ಮ ಶರೀರದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬುದಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯರ ಶರೀರ ಸೇವೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಅವರು ಆತ್ಮನ ಉನ್ನತಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಕೊಡಬಲ್ಲರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಜಗತ್ತಿನ ಸೇವಾಕರ್ತರಲ್ಲಿ ಹಿತಕರರು. ಅವರು ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಾಸೇವೆ? ಜನವಾಸಿಯಾಗಿ ಸೇವೆ. ಈ ಜನವಾಸಿಯಾಗಿ ಸೇವೆಯಿಂದ ಲೋಕ ದುಃಖವೂ ಕಳಜುವುದರೊಡನೆ ಭವಂಥಿಸುವೂ ಕಳಚಿಹ್ನೆಗೂತ್ತದೆ. ಮಹಾಪುತ್ರಾರ್ಥಿ ಮುನಿಗಳು ಆವೃತಿ ಜನಗಳ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನ ಹತಕ್ಕೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಬಲ್ಲರು ಆಷ್ಟೆ.

ಪ್ರೇಮ ಮುತ್ತಿನ ಬೇಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಾಚುತಬ್ಬದ ತಮ್ಮ ಕಾರಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮನ್ಯರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಧಗಧಿಸಿವ ರುಳಿದಲ್ಲಿ ನಿಯಬದ್ದ ವಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಂಲಗ್ಗಾರಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ನಿರತಿಕಾರ ಆಚರಣೆಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಆತ್ಮಗ್ರಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತಿರಲ್ಲ. ದಿನ ರಾತ್ರಿಗಳು ಉರುಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಮುಂದಿನ ಮಾತುವಾಸ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಲಲಿತಪುರದಲ್ಲಿ ಮಾತುಮಾಸ

ಮುಂದಿನ ಮಾತುಮಾಸ ಲಲಿತಪುರದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಗೊಂಡಿತು. ಲಲಿತಪುರದ ನಿವಾಸಿಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಬ್ಬಿಹೋದರು.

ಸಂಘ ಎಂದು ಬರುವುದೋ ಎಂದು ಒಂದೊಂದು ದಿನವನ್ನು ಎಂತೆ ವಾಡತೇಡಗಿದರು. ಮುನಿಸಂಭವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಉರಿಗೆ ಉರೀ ಭಾರೀ ಸಂಪ್ರಮಾದಿಂದ ತುದಿಗಾಲ್ಲಿ ನಿಂತತು. ಶತ್ಯಗಳನ್ನು ಸದೆಬಡಿದು ನಾಡಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕಾವಾಡಿದ ಏರಯೋಧರನ್ನು ಜನ ಅಭಿವಾನದ ಪೂರವನ್ನೇ ಹರಿಸಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕ್ಷಯದಯದಲ್ಲೇ ಅನಂತ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅಡಗಿ ಕೂತು ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಬೈದಿಯನ್ನಾಗಿ ವಾಡಿದ ಮೇರೆ ಭಟನನ್ನು ಬಗ್ಗೆ ಬಡಿದ ಚಂಡ ವಿಶ್ವಾಮಿ ಯೋಗಿ ರಾಜನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುವ ಭೂಮವೇನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದೇ? ಜನಗಳು ನಿಧೇ ನೀರಾಡಿ ತೂರೆದು ಆದೇ ಗುಂಿನಲ್ಲಿ ದಿನ ನೂಕೊಡಗಿದರು. ಆದಿನ ಬಂದೇ ಬಂತು. ಆದ್ಯತ ಸ್ವಾಗತ ಜನ ಕೋರಿದರು.

ಕಟನಿ ಉಪವಾಸದಲ್ಲಿ ಆಜಾಯು ಶ್ರೀಯವರು ಅಧಿಕ ಉಪವಾಸ ವಾಡಿದ್ದರು. ಆರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳವು ಕಾಲ ಉಪವಾಸದಲ್ಲೇ ಕಳೆದು ಹೋಗಿತ್ತು ದಶಲಕ್ಷಣ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ದಿವಸವೂ ಉಪವಾಸ ನಿಂತಿದ್ದರು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘ ಉಪವಾಸ ವಾಡುವವರಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿಯವರೂ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಉಪವಾಸ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಮುನಿಗಳಂತಿರಲ್ಲಿ, ಅವರು ಉಪವಾಸದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೊಸಂಬಿ ರಸ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು. ಇದರಿಂದ ಉಪವಾಸ ದೀರ್ಘ ಕಾಲ ಬೇಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಗಳು ಉಪವಾಸದಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಪ್ರಕಾರದ ಆಹಾರ ಕೃಜಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಶರೀರ ದುಖಲವಾಗುವುದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಆತ್ಮಿಕ ರಾಖ ಉಹಳಿಕೆತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಲಲಿತಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರು ಸಿಂಹನಿಃಕ್ರೀಡಿತ ತಪಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಹಾಕಾದರು. ಸಿಂಹನಿಃಕ್ರೀಡಿತ ತಪ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ತಪಸ್ಯಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ತಪ ಕ್ರೋಳ್ಯಲು ಮಹಾ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಬೇಕು. ಸಾಧಾರಣಾ ಜನಗಳಿಗೆ ಈ ತಪ ಆಚರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಹಾ ಶಾರೀರಿಕ ಶಕ್ತಿ ದೃಢ ಮನಸ್ಸು ಬೇಕು. ಈ ತಪದಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಲಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಆಗ ಶರೀರ ತುಂಬಾ ಸೋತುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ಯರಿಂದ ಮಾನಸಿಕ ಹಿಡಿತ ಅಧಿಕ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ತಪಸ್ಯಾನಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಶಾದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಿಕ ಕಾಮನೆಗಳು ತಪಸ್ಯನ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಉರಿದು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ತಪಸ್ಯ ಮೋಹವನ್ನು ಬೆಂಜ್ಜಿ ತುಳಿದು ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಮಲಿನಿದ ಸಿಂಹವನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ರೊಚ್ಚಿಗೆಬ್ಬಿಸಿದಂತೆ ಈ ತಪಸ್ಯ!

ಆದರೂ ಈ ಸಂಸಾರಾನವಾಗಿ ಹೋರಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅದಿಕ ಪೌರುಪ ಈ ತಪಸ್ಯಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ತಪ ಕ್ಷೇತ್ರಾಂದ ಕೂಡಲೇ ಸುಪ್ರಾವಸ್ಯೇಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕರುಂಗಳು ತಪಸ್ಯನ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಘಲ ಕೂಡಲಾರಂಭಿಸುತ್ತವೆ. ತಪಸ್ಯಾನ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆ ಅವ್ಯಾಪ್ತಿವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾನಾ ಮಾನಸಿಕ, ಶಾರೀರಿಕ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಕಾಣಸುತ್ತವೆ. ತಪಸ್ಯಾ ಅದನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆನಾದಿ ಬದ್ದ ಕರುಂಗಳು ಉಪ್ಪೆ ತಪದ ಬೇಗಿಗೆ ಬೇಗನೆ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬರಲೇಡಗುತ್ತವೆ. ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಶರವನ್ನು ಚತುರ ಬಿಳಿಗ್ಗರ ಮಧ್ಯಯೋ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕುವಂತೆ ಮುನಿ ಆತ್ಮಧ್ಯಾನವೆಂಬ ಅಸ್ಥಿಂದ ಕರುಂಗರಗಳನ್ನು ತಪಸ್ಯನೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಕದಾಚಿತ್ತ ಇಂತಹ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಮುನಿಗೆ ಮರಣವೇ ಬಂದರೂ ಬರಬಹುದು. ಆದರೂ ತಪಸ್ಯಾ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚೆಂತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಶ್ವರವೂ ಹುಣತ ಹರಳು ಕಚ್ಚಿಗೆಯಂತೆ ನಾನಾ ರೋಗದಿಂದ ಜರ್ಖುರಿತವೂ, ಕೆವು ರಕ್ತ ಮಲಮೂತ್ರಾದಿಗಳಿಂದ ಮಹಾ ನಿಂದ್ಯಾಘಾ ಆದ ಈ ಶರೀರವೆಂಬ ಅಲ್ಲ ಕಾಪ್ತ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷವೆಂಬ ಅನಘ್ಯೈ ರತ್ನವನ್ನು ಸಾಧಕ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಈ ತಪಸ್ಯಾನಿಂತ ಆತ್ಮನು ಗ್ರೇಸ್ಯೈ ಮತ್ತು ಮಿತಿನಿನ ಸೂರ್ಯನಂತ ಮಹಾ ತೇಜಃಪೂಂಜನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಜನ್ಮ ಜನ್ಮಾಳಲ್ಲೂ ಮಹಾ ಪ್ರತಾಪಿಯೂ ರಿಪುಬಲ ಭಯಂಕರನೂ ಶೌರ್ಯ, ದೈಯಾಯ, ಪ್ರಿಡಾಯ ಸಿಂಧುವೂ ಸಮ್ಮತಃ. ಶೀಲ ಭಾಷಿತನೂ, ಯಾಜಕರಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಂಶವೂ ವನಿತೆಯರಿಗೆ ಮದನ ಸನ್ನಿಭನೂ ಆಗಿ ಉತ್ತಮ ಮಾನವ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮತ್ತೆ ಉಪ್ಪೆ ತಪಕ್ಕೆಗೊಂಡು ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹೋಗುವನೆಂದು ಶ್ರಿಪತ್ತಿ ಶಲಾಕ ಪುರುಷರ ಕಥೆಗಳಿಂದ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ತಪಸ್ಯಾನ್ನು ನಿರತಿಭಾರ ಪೂರ್ವಕ ಆಚರಿಸುವವರು ಶಲಾಕ ಪುರುಷರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುವ ವಿಭಾರ ಪ್ರಥಮಾನುಯೋಗದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಂತುತ್ತದೆ. ದುಖಲ ಶರೀರ, ನೀರಿಸ ಆಹಾರ, ಚಂಚಲ ಮನಸ್ಸು, ನೂನ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಹಾ ಇಂದ್ರಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರಭೇಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಕಲುಷಿತ ವಾತಾವರಣ ಇಂತಹ ಅಸಹನೀಯ ವರಿಸ್ತಿಯಲ್ಲೂ ಸಿಂಹನಿಃಕ್ರೀಡಿತದಂತಹ ಪರಮೋಽಜ್ಯ ತಪವನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ಇಂದಿನ ಮುನಿಗಳ ಸಾಕಷ ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದು. ಅಂತಹ ಮಹಾಮುನಿಗಳ ತಪಃ ಪ್ರಭಾವವೇ ಜ್ಯೇಂದ್ರಮಹಾವನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ಪರಂಗಳವರಿಗೆ ಈ ಧರ್ಯಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿಸಬಲ್ಲದು.

ಸಿಂಹನಿಃಕ್ರೀಡಿತ ತಪಾರಂಭ

ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರು ಮುನಿಧರ್ಮದ ಪರಮೋಽಜ್ಯ ತಪವಾದ ಸಿಂಹನಿಃಕ್ರೀಡಿತ

ತಪವನ್ನು ಶೈಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ಶ್ರುವರ ಸಮೂಹ ಬಹಳ ಎಷ್ಟು ವಹಿಸಿತು. ಅವರ ಶರೀರ ಮೊದಲೇ ಶ್ರೀಮಾನಿತ್ತ. ಈ ತಪ ಆರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ ಧೀರ್ಜ ಉಪವಾಸಗಳ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಜನ ಭೇತರಾಗಿ ಹೋದರು. ಈ ಉಪಕ್ರಿಯನ್ನು ಪರಿಣಾಮ ಏನಾಗಿಬಿಡುವುದೋ ಎಂದು ಚಿಂತೆಯ ಕಡಲಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳಾಗಿ ಹೋದರು. ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಧರ್ಮದ ಆಧಾರ ಸ್ವಂಭರಂತಿರುವ ಈ ಮಹಾಪುರುಷನ ತಪಸ್ಸು ನಿರ್ವಿಷ್ಟವಾಗಿ ನೇರವೇರಲೆಂದು ಜನ ಪ್ರತಿನಿಲ್ಲಿತೊಡಗಿದರು. ಪ್ರಾವಧದಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಕರ್ಮಗಳು ತಪಸ್ಸನ ಬೇಗೆಗೆ ಬೇಗ ಉಪ್ರಾಣಿ ಘಲ ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸುತ್ತವೆ. ಅದರಂತೆ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರಿಗೆ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಕಾಣಿಸಿಹೊಂಡಿತು. ಶ್ರುವರು ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ವೈಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನರಾದರು. ಅದರೂ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಬೇಗ ಇಂದ್ರಿಯದ ಹೋಯಿತು. ಜ್ಯೇಂದ್ರ ತಾಪ ನೇರಿಯ ನೀರಿನಂತೆ ದಿನಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಏರಿಕೆಡಿತು. ಅದರೇಂದೆ ಜನಗಳ ಭೀತಿಯೂ ಏರಿಕೆಡಿತು. ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಗಂಧಿ ರಿಂದ ಗಂಖರ ಅಪಾಯ ಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಶರೀರ ಕಾದ ಹಂಚಿನಂತೆ ಸುಡಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಡುವುದೂ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಅಹ್ರಂತ, ಅಹ್ರಂತ ಎನ್ನುವುದಿಷ್ಟೇ ಅವರ ಮಂತ್ರ ಜಪವಾಗಿತ್ತು. ಅಹ್ರಂತನ್ನು ಮುಸ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಅವ ಏರಮಾತ್ರ ಅವಲಂಬನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಜೆನ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯಕ ಪ್ರಾಜೇಗಳಾದವು. ಜನ ತಂಡ ತಂಡವಾಗಿ ಮಹಾಮಂತ್ರ ಜಪಿಸತ್ತೊಡಗಿದರು. ಅನೇಕರು ಉಪವಾಸದಿಗಳಿಂದ ಆ ಮಹಾತ್ಮನು ಶ್ರೀಯನ್ನು ಕೋರತ್ತೊಡಗಿದರು. ಭೀಕರ ಆತಂಕದಿಂದ ಇಡೀ ಸವಾಜ ಹಗಲೂ ಇರಲೂ ಅನ್ನ ನಿರು ತೊರೆದು ಸೇವಯಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಯಿತು. ಅದರೂ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ತಾಪ ತನ್ನ ಉಪಕ್ರಿಯನ್ನು ಏರಿಸುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಒಮ್ಮೇಗೇ ಗಂಧಿ ರಿಂದ ಗಂಟೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಸ್ಥಿತಿ ನಾಜೂಕಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಶ್ರುವರು ಕಂಗಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ಕಂಗಿಟ್ಟು ಹೋದ ಜನಗಳ ಕಣ್ಣೀರು ಬರಿಸುವ ಕಾರಣಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಹೀಗಾದ ಮೇಲೆ ಕೇಳುವವರಾರು ಎಂದು ಜನ ಕಣ್ಣೀರು ಕರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಇಂತಹ ಭೀಕರ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ತಾಪದಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾಯೋಗಿ ಸಾವಾಧಾನವುಂಟು ತಮ್ಮ ನಿತ್ಯಸ್ಮೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಸೋಜಿಗದ ಮಾತಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಮಹಾ ಯೋಗಿಗಳೇ ಲೋಕಾಂತರ ದೇವ ಸೌಧಮೇಂದ್ರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತಾರೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ.

ಯಾರು ಲೋಕಾಂತರ ದೇವರಾಗಬಲ್ಲರು? ಬದನೆಯ ಬ್ರಹ್ಮ ಕಲ್ಪ ಕಲ್ಪದ ಲೋಕಾಂತರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ದೇವತೆಗಳು ಲೋಕಾಂತರ ದೇವತೆಗಳು. ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪದ

ಕೆನೆನ್ನು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವುದರಿಂದ ಲೋಕಾಂತರ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಿಡ್ಡಿದೆ. ಅವರು ಪ್ರಾವಧದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಮಾನವ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮುಕ್ತಪಡಿಯನ್ನಾರೆ. ಅಂದರೆ ಸಂಸಾರದ ಅಂತ್ಯವಾದ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಲೋಕಾಂತರ ಎಂದೂ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಲೋಕ ಪ್ರವರ್ಹಾರದಲ್ಲಿ ನಿರಾಸಕ್ರಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಲೋಕ ಕಾರ್ಯಗಳ ಅಂತ್ಯ ಮಾಡುವವರು ಲೋಕಾಂತರಕರಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಲೋಕಾಂತರ ಎನ್ನುವ ಪದದ ಅರ್ಥ ಮೋಕ್ಷ ಪ್ರಾಣಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಲೋಕಾಂತರಕು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಗಳು. ಸದಾ ತತ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಿಸು. ಉಂದ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಯೋಗಿ ಮಹಾಯೋಗಿಗಳಿಂತೆ ಪೂಜ್ಯರು. ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಶ್ರೀಪಾಠಿಗಳು. ಸದಾ ತತ್ವ ಚಂತಾತುರರು. ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸದಾ ದತ್ತಚಿತ್ತರು. ಅಂತವರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವರ ಮಾತಲ್ಲಿ ಮಹಾತಪ್ಸಿಗಳೇ ಹಾಗೇ ಹುಟ್ಟಬಲ್ಲರೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಧಿಸಿದೆ.

ತೆಲೋಯಿಪಟ್ಟಣ್ಣತ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ.

“ಈ ಶ್ರೀತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಬಹು ವಿಧವಾದ ವೈರಾಗ್ಯಯುತ ಸಂಯುಮಿ ಮುನಿ ಲೋಕಾಂತರ ದೇವತೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಯಾರು ಸ್ವತ್ತಿ-ನಿಂದ, ಸುಖ-ರೂಪ, ಬಂಧು ರಿಪ್ಯಾಂತ ಸಮಭಾವ ಹೊಂದಿರುವರೇ ಸಂಸಾರ ಶರೀರ ಭೋಗಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಾಸಕ್ರೀಯೇ, ಸಮೃದ್ಧ ಶೀಲಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ನಿಮಂದಾರ, ನಿರವದ್ಯ ನಿರಾವಲಂಬಿಯಾದಂತಹ ಮುನಿ ಲೋಕಾಂತರ ದೇವತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತಾನೆ.”

“ಸಂಯಮ, ಸಮಿತಿ, ಗುಷ್ಠ ಮತ್ತು ಸವಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ಸದಾ ಪ್ರಯತ್ನಿಲಾರಿಯಾಗುತ್ತೋ ಮತ್ತು ಯಾರು ತೀವ್ರ ತಪಶ್ಚಯೇಯಲ್ಲಿ ವಿವರ್ಯ ಕರ್ಮಾಯಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶ್ರವೇಗಾಳಸುತ್ತಾರೋ ಅಂತಹ ಉಪ್ಪತ್ತಪ್ಸಿ ಲೋಕಾಂತರ ದೇವತೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಪಂಚಮಹಾಪ್ರ, ಪಂಚಸಮಿತಿ, ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ ವಿರುಮುಳ್ಳಿ ಏತರಾಗಿ ರಸಮುಖಿಯು ಲೋಕಾಂತರ ದೇವತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತಾನೆ.”

ಫೋರತಪ್ಸಿ ಅಚಾಯು ಶಾಂತಿಸಾಗರರು ಉಗ್ರ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮೈಯನ್ನು ಒಡ್ಡಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ತಪಸ್ಸನ ಉಗ್ರತೆಗೆ ಶರೀರ ಒಣಿ ಉತ್ತಮೆಯಿಂತಾಯಿತು. ಜಾಲಿಯ ಮರದ ಕಾಂಡದಂತೆ ಒಣಿಕಲಾಯಿತು. ಏಕ ಮಾತ್ರ ಅವಲಂಬನ ಅನ್ನ ನಿರು ಶಿಗದೆ ಸವಾಶಕ್ತಿ ಕಳೆಯೊಂದು ವಟಿ ವೃಕ್ಷದಂತಾಯಿತು. ಇಂತಹ ಭೀಕರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಮುಖಿಮಂಡಲ ಮಾಗಿಯ ಕಾಲದ ಸೂರ್ಯನಂತೆ ಜಗಜಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ದಾಕ್ಷಗೊಂಡ ಚಿನ್ನದಂತೆ ಆತ್ಮತಕ್ತ ಕಣ್ಣಗಳಿರದರೆ

ಮೂಲಕ ಅಪ್ರಾವ ಕಾಂತಿಯನ್ನ ಹೊರ ಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ಉಪವಾಸದ ಉಗ್ರತೆಯಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ದಮನವಾಗಿ ಹೋದವು. ಆತ್ಮ ಚಿಂತನೆಯ ಬೆಂಕಿಗೆ ಸಂಚಿತ ಕರ್ಮಗಳು ಬೆಂದು ಹೋದವು. ಸುದುಮ ಮನಯುಂತಿರುವ ನಶ್ಯರ ಕರೀರ ತೊರೆದು ಅನಂತ ಶಾಂತಿಯ ಅತ್ಯಾನ್ತಲ್ಲಿ ಅಳಕ್ಕಿಂದು ಸೇರಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಉಪವಾಸದ ಬೆಂಕಿ, ಜ್ಞರದ ತಾಪ ಮತ್ತು ಶಾರೀರಕ ದೌಬಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಾವುವನನ್ನ ಲೇಕ್ಕಿಸದೆ ಅಕ್ಷಯನದರ್ಲಿ ಮಗ್ನಾರ್ಥಿದ್ದರು. ಉಪವಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಯದಕ್ಷಣೆನ ಜೀವೇನ ಕೃತಂ ಭಾವಂ ಸುಧಾರುಣಾಂ।
ಉಪವಾಸೇಂ ತತ್ವವಂ ದಹತ್ತಿಗ್ಗಿರವೇಂದನಮ್ ||

ಯಾವ ಜೀವ ಅಜ್ಞನದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಭೀಷಣ ಪಾಪ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದೆಯೋ ಆ ಪಾಪವು ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುವಂತೆ ಉಪವಾಸತಪದಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಘಟನೆ ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಸುಕೋಶಳ ಸ್ವಾಮಿಯ ತಾಯಿ ದುಧಾರ್ಥನದಿಂದ ಸತ್ಯ ಹುಲಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುತ್ತಾಳೆ. ನಾನು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ನನ್ನನ್ನ ತೊರೆದು ದೀಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗಿಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಾಗ ಎನ್ನುವ ಕೋಪದಿಂದ ಅವಳು ಸತ್ಯ ಹುಲಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸುಕೋಶಳ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನ ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಭಕ್ತಿಸತ್ತೊಡಗಿದಳು. ಅದನ್ನ ನೋಡಿ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಮುನಿ ಮನನೊಂದು “ಹಾ! ಹಾ! ಪಂಚಮಹಾತಕ! ಬೇವರಿನಿಂದ ಕಡಕಿದ ಕುಂತಮವನ್ನೇ ರಕ್ತವೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮಿಸಿ ಮೂರ್ಖಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ನೀನು ಮಾಗನ ರಕ್ತವನ್ನೇ ಹೀರುವಂತಾಯ್ತೇ! ದಿಕ್ಕಾರ ಈ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಉಬ್ಜರಿಸಿದರು. ಆ ಮಹಾಪುರುಷನ ವಾಷಣಿಯಿಂದ ಎಚ್ಚತ ಆ ತಿಯಂಜಕ್ಕೆ ತಟ್ಟನೆ ಹಾತಿ ಸ್ವರಣೆ ಮೂಡಿ ಆ ಮುನಿ ತನ್ನ ಮಾಗನೊಂದು ತಿಳಿದು ರೋಧಿಸತ್ತೊಡಗಿತು. ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಮುನಿ ಸಂಸಾರ ಸ್ವರೂಪ ತಿಳಿ ಉಪವಾಸ ಘ್ರಾವಕ ಪ್ರತ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಆ ಹೇಳ್ಳಿ ಹುಲಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಯುತ್ತಾ ನಿರಕನ ಪ್ರತ ಸಾಧಿಸತ್ತೊಡಗಿತು. ಮುನಿಹತ್ಯಾ ದೋಷ ಬಹಳ ಫೋರವಾದುದಾರರೂ, ಆ ತಿಯಂಜ ಕೂಡಲೇ ಉಪಶಮನ ಹೊಂದಿ ಉಪವಾಸ ಆಚರಿಸತ್ತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಮುನಿಹತ್ಯಾ ಫೋರ ಪಾಪವೂ ಉಪವಾಸದ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ವಾಗಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಆ ತಿಯಂಜ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೇರಿತು.

ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ರಂಭೇಯನ್ನ ಮೀರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಉಪರಂಭೇಯೇ ಒಲಿದು

ಬಂದಾಗ ಅವಳನ್ನ ತನ್ನ ತಾಯಿ (ವಿದ್ಯ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಿದ್ದರಿಂದ) ಎಂದು ಸಂಭೋದಿಸಿ ತಾನು ಪರನಾರಿ ಸಹೋದರ ಎಂದು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ರಾವಣ ಸೀತೆಯನ್ನ ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಕೇಳು ಕಾಮನೆಯಿಂದ ಪಶುವಿನಂತೆ ವತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸೀತಾ ಸತಿಯನ್ನ ಸ್ವರ್ವ ಮಾಡಲೂ ಸಹ ಅವನಿಂದಾಗಿದ್ದರೂ ಸತ್ಯ ನರಕ ಸೇರಿದ. ಆದರೆ ಗಜಕುಮಾರ ಎಂಧಕ ಸ್ವೇಳೋಲನಾಗಿದ್ದು! ಅವನು ಕೃಷ್ಣನ ಅಂತೆಪುರದ ಸ್ವೀಯರನ್ನಾಳು ಆದೆವು ಜನ ಹೆಣ್ಣುಳ ಮಾನಹರಣ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹರೆಯದ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯರಲ್ಲಿ ಉಂಡು ಎಸೆಯುವ ಎಲೆಯಂತಾದರು. ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಸ್ವಯಂ ವಿಷ್ವಾಸಿ ಕೊಳ್ಳಿ ಮಾತು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತಡೆಯಿದ್ದಾದ. ಸೀತೆಯನ್ನ ಕೇವಲ ಮಾನಸಿಕ ಅತ್ಯಾಬರದಿಂದಲೇ ಕಂಡ ರಾವಣ ನರಕ ಸೇರಿದ. ಹಿಣಿರುವಾಗ ಗಜಕುಮಾರನ ಗತಿ ಏನಾಗಬೇಡ? ಆದರೆ ಅವನು ಸತ್ಯ ನರಕವನ್ನೇನೂ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಬೇಗ ಅರಿತ ಆ ರಾಜಕುಮಾರ, ನೇಮಿ ಜನೇಶ್ವರ ಸ್ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆಗೊಂಡು ತಪಳಿನಲ್ಲಿ ನಿರತನಾದ. ದೀಘಾ ಉಪವಾಸದಿಂದ ಅವನ ಕರ್ಮಗಳಿಲ್ಲವೂ ಸುಟ್ಟು ಹೊದಿದವು. ಗಜಕುಮಾರ ಪರಿಶುದ್ಧನಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗದ್ದೀರಿದ. ಸಂರ್ಯಮ ಯುಕ್ತ ಉಪವಾಸ ಪ್ರಳಯ ಕಾಲದ ಅಗ್ನಿಯಂತೆ! ಆದು ಕರ್ಮಕಲಂಕವನ್ನ ದ್ವಾಂಸ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಉಪವಾಸ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪೂಣ ಧಾನಮಗ್ನಾರ್ಥಿತ್ವದ್ದರು. ಏವಯ ಕರ್ಮಾಯಗಳು ಕೃಷ್ಣಗೊಂಡಿದ್ದವು. ಮನಸ್ಸು ಪೂಣ ಹತ್ತೋಚಿಯಲ್ಲಿತ್ತು.

“ನನಗೆ ಭಾಗವಾನ ಮಹಾ ವೀರರೇ ಕರಣ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದೆ:

“ಮಹಾಾಜಾ! ನೀವು ದೀಘಾ ಉಪವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲ ಆಗ ನಿದ್ರೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿತ್ತು?”

“ನಿದ್ರೆ ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಿತ್ತು”

“ಹಾಗಾದರೆ ಆಗ ನಿಂದೇನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಿ?”

“ನಾವು ನಮ್ಮ ಅತ್ಯಾನ್ತೇ ಚಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವು. ನಮಗೆ ಮತ್ತಿನ್ನಾವುದೇ ಬಾಹ್ಯ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಹರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಆತ್ಮ ರೌದ್ರಧ್ವಾನಗಳಾಗಿದಂತೆ ಮನಸ್ಸನ್ನ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ರಷ್ಟಿರುತ್ತೇವೆ.

ಪಾರಕೆಯ ದಿನ

ಮೇಲೆ ಪಾರಕೆಯ ದಿನ ಬಂದಿತು. ಎರಡು ವಾರಗಳ ದೀರ್ಘ ಉಪವಾಸದ ನಂತರ ಪಾರಕೆ ಆಗಿ. ಈ ಪಾರಕೆಯ ನಂತರ ಮತ್ತೆರದು ವಾರಗಳ ಉಪವಾಸ ! ಈ ಪಾರಕೆ ಒಹಳ್ಳ ಮಹಡಕ್ಕೆಣಿವಾಗಿತ್ತು, ಅಂತರಾಯವೇನಾದರೂ ಬಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೇರದು ವಾರಗಳ ನಂತರವೇ ಆಹಾರ. ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಅಂತರಾಯ ಬಂದರೆ ಜೀವಕ್ಕೇ ಆಹಾರ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಬದುಕಿನ ತೂಗುಯಾಗಲೇ ಅಂದಿನ ಪಾರಕೆ. ಆಗ ಕರ್ಮ ತನ್ನ ಜಾಲವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೀಸುವುದೋ. ಮೊದಹೊದಲು ಅದು ಭೀಕರ ಜ್ಞರತಾಪ ಕುಟ್ಟಿಸಿತು. ಆಗ ಯಾವ ರೂಪ ತಾಳುವುದೋ ? ಶ್ರಾವಕರು ನಾನಾ ತುಮುಲದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರು. ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಾಗಿ ಬೆಳ್ಳರವಹಿಸಿ ಆಹಾರ ದಾನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ದುರಾದರು. ಮುನಿಗಳು ಇತ್ತೀಚೆ ಇಲ್ಲ ಅಂತರಾಯಗಳನ್ನು ನಿಷ್ಟೆಯಿಂದ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೋಷ ಬಂದರೂ ಆಹಾರ ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆವರು ಆಗಮದ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಅಣುಮಾತ್ರವೂ ಉಲ್ಲಂಖಿಸುವವರಲ್ಲ. ಆಗಮದ ಆಜ್ಞೆ ಪಾಲಿಸುವಲ್ಲಿ ತರಿರವನ್ನು ಒಣಿದು ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಗೆ ಕಡೆಯಾಗಿ ವಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಪಾರಕೆಯ ಸಮಯ ಓಡೋಡಿ ಬಂದಿತು. ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಭಕ್ತಿಪಾರ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋರಬಿರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಂತ ಚಿಂತಾತುರರಾದರು. ದುರಾದ್ಯಷ್ಟ ವಶಾತ್ ಅಂತರಾಯವೇನಾದರೂ ಬಂದರೆ ಗತಿ ಏನು ಎನ್ನುವ ಅವಕ್ಕ ಭಯ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಆವರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಕ್ಕಣ ಆತಂಕ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಂದ ಜನಗಳ ನಾಡಿ ಬಡಿತ ಎಲ್ಲೆ ಮೀರಿ ಹೋಯಿತು. ಇಂದಿನ ಆಹಾರ ನಿರ್ವಿಷ್ಟವಾಗಿ ಆಗಲೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಮೇರೆಯಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಷ್ಟೇ ಜನ ಪ್ರತಿಕರು ಎಡಬಿಡದೆ ಮಹಾಮಂತ್ರ ಪರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಜನಗಳ ಗಡಿಬಡಿ ಓಡಾಟ ಹೆಚ್ಚಿತೊಡಿತು. ತಪ್ಪಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಹಿಡಿಯಿರಿ; ಕಲತ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೋತ್ತು ನಿಲ್ಲಿರಿ; ಜಪಸರ ಕ್ಷಯಲ್ಲಿರಲಿ. ಎಂದು ಜನ ಆಹಾರ ದಾನಿಗಳತ್ತ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿತೊಡಿದರು. ಕ್ಷೇತ್ರ ಶರೀರದಿಂದ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಡೆದು ಹೋಗುವ ಮಾತೇ ಬೇರೆಯಾಗಿತ್ತು, ನಿಂತುಕೊಂಡೇ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಮಾತು ಇನ್ನೂ ಕರಿಂಬಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸ್ವಿತ್ಯಾಗಿಲ್ಲಿ ಥೋರ ತಪಸ್ಯಿ ಅಭಾಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚೆ ಇಡುತ್ತಾ ನಡೆಯಲೊಡಿದರು. ಅತ್ಯಶಕ್ತಿ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ತುಂಬಿ ನಡೆಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಡಬಿಂದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಕರು ಕ್ಷೀಣಿದ್ದು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಹೋರಬಿದ್ದರು. ಅನೇಕರು ಜನಗಳ ಗುಂಪನ್ನು ದೂರ ಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಾಕನಗಳು ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ

ನಿಂತವು. ಆ ಮಹಾಯೋಗಿಯ ಆಹಾರ ಚಯೋಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಚಟುವಟಿಕೆಯೇ ಸ್ಥಬ್ಧಗೊಂಡಿತ್ತು.

ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನು ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರನ್ನು ಭಕ್ತಿ ವಿನಯದಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. ಏದಿ ಸಿಕ್ಕೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ ತಾತ್ತ್ವಾಲ ಅವನ ಹೇ ಕಾಲುಗಳು ಕಂಬಸಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಸಾವಿರಾರು ಕಣ್ಣು ಮನಸ್ಸುಗಳು ಅವನ ಮೇಲೆ ಏನಾದರೂ ಸಣ್ಣ ತತ್ತ್ವನಿಂದ ಅಂತರಾಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಗತಿ ಏನು ಎನ್ನುವ ಭಯದಿಂದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಚಳಿ ಬಂದವರಂತೆ ನಡುಗಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಅಂತಹ ಸ್ವಿತ್ಯಾಗಣ ಸುತ್ತುಪರೆಯಿತು. ಶ್ರಾವಕರಿಗೆ ಆಹಾರ ದಾನದಲ್ಲಿ ಮಹಾಗ ದಶನ ಮಾಡತಕ್ಕಿತ್ತು. ಆಗ ಬಂದ್ರಸಾಗರರು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗ್ರತ್ತ ವಹಿಸಿ ಪರಿಚಿತ ದಕ್ಷಿಣದ ಒಬ್ಬ ಕುಶಲ ಶ್ರಾವಕರಿಗೆ ಗದರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. “ಮುಖಿವೇನು ನೋಡುತ್ತಿರುಯೇ ? ಸಾಧಾನ ಪ್ರಾರ್ಥಕ ಆಹಾರದಾನ ಬೇಗ ಮಾಡು.” ಕೂಡಲೇ ಆಹಾರ ದಾನ ನಡೆದು ಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೂ ಸಂದಿತ್ತು. ಆಹಾರವಾದರೂ ವಿನಿತ್ತ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ನೀರು, ಸ್ವಲ್ಪ ಗಂಜ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಅನ್ನ. ಇಷ್ಟು ಅಲ್ಲ ಆಹಾರ ಸಾಧಾನವುವರೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕೂಡಲೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ಮುಂದಿನ ಆಹಾರ ಇನ್ನೆಂದು ಪಕ್ಷಿದ ನಂತರ ಆಹಾರ ನಿರ್ವಿಷ್ಟವಾಗಿ ನಡೆದಿದ್ದರಿಂದ ಜನಗಳ ಅನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇ ಮತ್ತು ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ನಲಿದಾಡಿದವು. ಮನೆ ಮನೆಗೂ ಈ ಹಣದ ಸುದ್ದಿ ಮಂಜುಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಬ್ರಹ್ಮದ್ವಾರಾ ವಸನಸ್ತಿಗಳು ವರ್ಷಧಾರೆಯಿಂದ ಚೈತನ್ಯ ಪಡೆವಂತೆ ಎಲ್ಲರ ಮುಖಿಗಳು ಆರಳಿದವು. ಆ ದಿನ ಬೇದಿ ಬೇದಿಯಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕಳೆಯೇರಿತ್ತು.

ಆದ್ವಿತ ಸ್ವಿರತೆ

ಇಂತಹ ದೀರ್ಘ ಉಪವಾಸಗಳಿಂದಲೇ ಲಲಿತಪುರದ ಭಾತುಮಾನಸ ಅಂತ್ಯಾಗಿತ್ತು. ಜ್ಯೇಷಣದ್ವಾರೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅಜ್ಯೇಷಣಲ್ಲಿ ಅವರ ಅದ್ವುತ ತಪಸ್ಯಾ ಮನೆಮಾತಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ದೂರದೂರದ ಜನ ಆ ಮಹಾಯೋಗಿಯ ದಶನ ಪಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಲಲಿತ ಪುರದ ನಿವಾಸಿಗಳು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಉತ್ಸವ ವಿರಾಜಿಸಿದರು. ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಉತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ನಲಿದರು.

ಸುವಾರು ಗಣಾಂರ ಮಾತು. ಗಜಪಂಥದಲ್ಲಿ ಆವರ ಧಾರಣ ಪಾರಣಾ ಪ್ರತಿ ನಡೆದಿತ್ತು. ಆಗ ಮಹಾರಾಜರು ಹೇಳಿದರು. “ಆಗ ಗಜಪಂಥ ಪರವತದ

ವಂದನಾರ್ಥ ಹೋಗಲಿದ್ದೇನೆ”ಆಗ ನನು ಪರವತಾರೋಹಣ ಕಷ್ಟಮಾಗದಿರಲೇಂದು ಅವರ ಕಾಲು ಒತ್ತಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಆಗ ಅವರೆಂದರು.

“ಪಂಡಿತರೇ! ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತಿಖಿಂಜ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವ ಭಾವ ನಮ್ಮೀಗ ಮುಹೂರುತ್ವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆನು ಮಾಡುವುದು? ಕಣ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೋತಿ ಬಿಂದು ರೋಗ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ನಡೆದಮ್ಮೆ ಈ ರೋಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವು.

ಇಮ್ಮೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವರು ಎದ್ದು ಪರವತದತ್ತ ಹೋರಬೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಿಂದ ಆ ಸ್ಥಳ ಸುವರಾರು ಏ ಮೈಲಿಗಳಿಂಬಹುದು. ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದುಂದು ಎಣಿಸ್ತೇ. ನಿಲ್ಲಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಎಂಬತ್ತು ಪಯಸ್ಕಾಗಿತ್ತು. ಅನ್ವಹಾರ ಬೇರೆ ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದರು. ಅನ್ನ ತ್ಯಜಿಸಿ ಸುವರಾರು ಏರಡು ಪರಾಗಳೇ ಆಗಿದ್ದುವು. ಅವರು ಎಲ್ಲಿಯೂ ನಿಲ್ಲಿದೇ ನಡೆದೇ ಹೋಗಿದ್ದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಸಂಖ್ಯೆ ಲಲಿತಪುರದಿಂದ ವಿಕಾರ ಹೋರಬಿತು. ಸುವರಾರು ಖದಾರು ಸಾವಿರ ಜನ ಮೂರು ಮೈಲುಗಳವರೆಗೆ ಬಂದು ಬೀಳಿಷ್ಟಿರು. ಕೃದಯದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಕ್ಷಾಸಿಸಿ ವಾಪಾಸಾದರು ಅವರನ್ನು ಶ್ರಾವರಕರು ಬೀಳಿಷ್ಟಿದುವ ದೃಶ್ಯ ಚಿರಸ್ವರಣೀಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಕಾರಣ ಬಂಧು, ವಿಶ್ವವಂದ್ಯ, ಪರಮಾಂತ ಮುಹೂರ್ತ ಅಬಾಯ್ ಶಾಂತಿಸಾಗರರ ಚರಣ ಸನ್ಮಿಧಿಯನ್ನು ಜನ ಆಗಲಣಾರದೇ ಆಗಲಿ ಹೋದಧು. ಆದರೆ ತ್ಯಾಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಕಾರವೂ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಹೋಹವೂ ಹಾಥಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸಾರವನ್ನು ಬಂದು ವೃಕ್ಷದಂತೆ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ವೃಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಹಕ್ಕಿಗಳು ರಾತ್ರಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುತ್ತದೆ. ಸುಪ್ರಭಾತವಾದ ಕೂಡಲೇ ನಾನಾ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಬಂಧು ಬಂಧಂಥವರು ಪರಿಜನ ಪ್ರರಜನರು ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಾನಸಾರ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಬಂದು ಇಲ್ಲ ಸೇರಿರುತ್ತಾರೆ. ಮುಣಿ ತೀರಿದ ಕೂಡಲೇ. ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೋಹದ ಅಭಿವಹಾದ ಕೂಡಲೇ ಜೀವಕ್ಕೆ ದುಃಖದ ವೇಗ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಾಂತಿ ಮೂಡತೋಡಗುತ್ತದೆ. ಹೋಹಿ ಜೀವ ಇಷ್ಟವಿಯೋಗದಿಂದ ದುಃಖಪಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಿರೋಹಿಸಿದೇವ ಇಷ್ಟವಿಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿರಾಕುಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿಜಮಾದ ಅನಾಸಕ್ತಿ ಶ್ರಮಣನಲ್ಲೇ ಕಾಣಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಾಂತಿ ಶ್ರಮಣನಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಸಂಘರ್ಷ ಸಿರ್ಗಾನ್ ತಲ್ಲಿತು. ನಂತರ ಬಂದೇಲ್ಲ ವಿಂಡದ ಅನೇಕ

ತೀರ್ಥದರ್ಶನ ಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಚೀಕಮ್ಮೆಗಡ್ಡೆ ಸೇರಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಜ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರೋದನೆ ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಧರ್ಮ ಬಚಕ ಮಾಡಿದ. ಅಲ್ಲಿ ಜತುವಿಂತತಿ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಜೀವಾಲಯವಿದೆ. ತೀರ್ಥಂಕರರ ನಿಜವಣಿಗಳಿಂದಲೇ ಆ ಮುಹೂರ್ತಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಖ್ಯೆ ತುಂಬೋನದಿಂದಲ್ಲಿತು. ನಂತರ ಸೋನಾಗಿರಿಯತ್ತ ಆ ಮುಹೂರ್ತಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಂಗ ಅನಂಗ ಕುಮಾರರು ದೃಷ್ಟಿ ಮೂರಳಿಸಿತು. ಅದು ಪರಿತ್ಯಾಗಿ ನಿವಾಣಿ ಸ್ವಾನ್. ಅಲ್ಲಿ ನಂಗ ಅನಂಗ ಸುಮಾರು ಏ ಜೀವಾಲಯಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮಂದಿರಗಳೂ ಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಏ ಜೀವಾಲಯಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮಂದಿರಗಳೂ ಅಕ್ಷವಕ್ಷದಲ್ಲೇ ಇರುವುದರಿಂದ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಹಿಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ದೀಕ್ಷೆ

ಆಬಾಯ್ಶ್ರೀಯವರ ಸೋನಾಗಿಯ ಯಾತ್ರೆ ಚಿರಸ್ವರಣೀಯವಾದುದು. ಅದು ಪೂಜೆಯೇ ಸುಪ್ರಭಾತ. ಜಗತ್ತಿನ ಭಾಗೋನ್ಯದಯದ ದಿನವೂ ಹೌದು. ಬೇಳೆಗೆ ಸುಮಾರು ಏ ಗಂಬಿಗೆ ಬಲಕ ಚಂದ್ರಸಾಗರ, ಪಾಯಸಾಗರ, ಪಾಶ್ವಕೀತಿಯ, ಮತ್ತು ನಮಿಸಾಗರ ಇವರುಗಳಿಗೆ ಮುನಿದೇಶ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿರು. ಬಲಕ ಪಾಶ್ವಕೀತಿಗಳು ಕುಂಭಸಾಗರರಾದರು. ಉಳಿದವರನ್ನು ಆದೇ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಕರೆದರು. ಮುನಿದೇಶ್ಯ ಆದ್ಯತ ದೃಷ್ಟಿ ಕಂಡು ಜನ ನಿಷ್ಪೇರಗಾಗಿ ಹೋದರು. ಮಾನವ ಪರಯಾದಯದ ಆತ್ಮಸ್ವಂತ ಆಪಸ್ಯೇಯಾದ ದಿಗಂಬರ ಮುನಿ ಮುದ್ರೆ ಕಂಡು ಜನ ಆಸಂದ ಬಾಷ್ಟಿ ಸುರಿಸತ್ತೊಡಿರು. ಸ್ವಾಷ್ಟಿ ಶ್ರೀಯವರಿಂದ ಪ್ರತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಬಹಳ ಕರಿಣಿತ್ವತ್ವ. ಪಾತ್ರಾಪಾತ್ರತೆ ವಿಚಾರಿಸದೆ ಯಾರಿಗೂ ಚಿಕ್ಕ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆಒಬ್ಬ ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರಲ್ಲಿ ಮನ ಪಚನ ಕಾಯ ಆ ಜೀವ ಪರಯಾದ ಬ್ರಹ್ಮಬ್ರಹ್ಮಯೇ ಪ್ರತಿ ಬೇಕಿದ. ಸರಿಯಾಗಿ ಪರಾಪರಾಶಿಸಿ ಕೇವಲ ಕಾಯದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಬ್ರಹ್ಮಯೇ ಕೊಟ್ಟಿರು. ಅದೇ ರೀತಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತರುಣನಿಗೆ ಆಜೀವ ಪರಯಾದ ಕೂಡದೆ ಬಹಳ ಮುಂದಾಲೋಚನೆಯಾಳ್ಳಿಪರಾಿದ್ದರು. ಮುಖಿಯೆ ನಡೆಸುಡಿಯಿಂದಲೇ ಜಾತಕ ಹೇಳಿದುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೇಲವರಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಧಾರಣ ಮಾಡಲು ಆಗ್ರಹ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆವರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಆಸನ್ ಭವ್ಯವನ್ತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವಹುದೇನೋ! ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಎಷ್ಟೇ ಆಗ್ರಹ ಪಡಿಸಿದರೂ ಪ್ರತಿ ಕೂಡಲು ಒಪ್ಪುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕೃದಯವನ್ನು ಹೋಕ್ಕು ಅವರ ಅಂತರಂಗದ

ಭಾವವನ್ನು ಅಳೆಯಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು. ಮುನಿದೇಶೈ ಬೇಡ ಬಂದ ಒಬ್ಬಿಗೆ ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದು ಉಂಟು.

ಕಂಥುಸಾಗರ ಬಗ್ಗೆ

ಒಮ್ಮೆ ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಕುಂಥು ಸಾಗರರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದರು.

“ಅವರು ಮೊದಲು ಬಂದಾಗ ಯಾವ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಗಂಧವೂ ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿದಾನವಾಗಿ ಓದುವ ಕವ್ಯಾಸ ಬೆಳೆಸಿಹಾಕಿದರು. ಬುದ್ದಿ ಶುದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಬಹಳ ಬೇಗ ಜ್ಞಾನಿಗಳಾದರು. ಸಂಸ್ಕೃತಲ್ಲಿ ಕವಿತೆ ಕಟ್ಟಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಭಾವಣ ಮಾಡಲೂ ಕಲಿತರು.”

ಆಗ ಅವರು ಅನೇಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅತ್ಯಂತ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಬಹಳ ಮೇಲೆರಿ ಹೋದ ಮಹಾ ಪುರುಷರವರು. ಮಣಿಷನಲ್ಲಿ ಬೆವರ ಹನಿ ಬೆರಸಿ ಹಸಿದ ಹೊಸ್ತೆಗೆ ಅಶವ-ವಶನಾದಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ದೇಶದ ಬೇಸೆಲಬಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಶ್ರಮಜೀವಿ ಕೃತ್ಯಾತ್ಮಕ, ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಆನಂತ ಯಾತನೆಯ ಸಂಕಾರದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಕರಿಕಾರನಾಗಿದ್ದ!

ಚಂದ್ರಸಾಗರರು ವಿಶುದ್ಧ ಬಾರಿತ್ಥಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಸದ್ಗುರ್ದುಲವಿಲ್ಲದ ಅನೇಕ ಭದ್ರಪರಿಣಾಮಿ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ ಎಳೆತದಿದ್ದರು. ಮನೆಗೆ ಬಂಂತ ಹಕ್ಕಿಕೊಂಡಾಗ ಬೆಲ್ಲೆ ಬಾಳುವ ನಗನಾಣ್ಯ ಮತ್ತು ಜೀವಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆಳಿದು ಉಳಿಸುವಂತೆ ದುಖಿದ ದುಖುರಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕರುಕಾಮಯ ಜಿನ ಮುನಿಗಳು ಹೊರಗೆಳಿದು ಅನಂತ ಶಾಂತಿಯ ಮುಕ್ತಿ ಪಥದರ್ಶಕ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಚಂದ್ರಸಾಗರರು ಅಂತಹ ನಿಶ್ಚಯ ಸಾಧಕರಲ್ಲಿಬ್ಬಾಗಿದ್ದರು.

ಹಾಯಸಾಗರರು ದಕ್ಷಿಣದ ಧರ್ಮ ಜಾಗೃತಿಯ ತೂರ್ಯನಾದದಂತಿದ್ದರು. ಅಂಕ್ಷಾನದ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಜನಗಳನ್ನು ಬಡಿದಬ್ಬಿಸಿ ಮುಕ್ತಿಯುತ್ತ ಹುರಿದುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಗಿರಿಕಂದರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾದರನಿಗೊಳ್ಳುವ ಸಿಂಹ ಗಜನೆಯಂತೆ ಅವರ ಸಿಂಹವಾಡಿ ಜನ ಮನದ ಗಿರಿ ಗ್ರಹರಗಳನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಪೌರುಪದ ಕಿಟ್ಟು ಹಚ್ಚಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾತಾಡುವಾಗ ಅವೇಗಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕನಿಕರದಿಂದ ಕರಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಉದ್ದೇಶಗಿರಿಂದ ಉರಿದೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕರ್ಮಶಕ್ತವನ್ನು ಕಬಳಿಸುವ

ಜ್ಞಾಲಾಮುಖಿಯಾಗಿ ಶಾಂತಿಸಾಗರರೆಂಬ ಏಶಾಲ ಪರವತದಿಂದ ಸೈರ್ಪಿಗೊಂಡು ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದರು. ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಜಗಟಿತ್ತು. ಕಾಡು ಕಲ್ಲನ್ನು ಸುಂದರ ಶಿಲ್ಪವನ್ನಿಗೆ ಕಡೆ ಜಾಕ್ ರೀತಿ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಹೊಕ್ಕು ಹೊಲಸನ್ನು ಹೊರಬೆಲ್ಲಿ ಸಮೃದ್ಧ ಆಮೃತ ಉದಿಸುವ ಕೆಚ್ಚಿತ್ತು. ಅವರ ಉಪದೇಶವೆಂದರೆ ಜನಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಸಂಭ್ರಮ. ಹಬ್ಬಿ ಹಂಡಿನಾಗಳ ಸಂಕಗರವನ್ನು ಮರೆಸುವಂತಹ ಸಂಭ್ರಮ! ಅವರ ಅರಳುಮಲ್ಲಿಗೆಯಂತಹ ಮಾತುಗಳು ಜನಗಳಿಗೆ ರಸರೂಪ. ಸಂಸಾರದ ಹೊರಹೊಕ್ಕು ಭಾರಗೊಂಡ ಬದುಕನ್ನು ಹಗುರಗೊಳಿಸುವ ತಾಯ್ಯರೂಳನ ತವಕ ಅವರ ಮಾತಲ್ಲಿ ತುಂಬಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಮಹಾ ಮಾನವನೆಂಬು ಉದಯಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರ ರವಿಯಂತೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ಬೆಳಿಗೆ ಪಡುವಣ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮುಳಗಿ ಕತ್ತಲಾದಂತೆ ಅಮರ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಂದು ಹೋದರು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಲೋಕಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಸವಿ ನೇನವನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಚೈತನ್ಯನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಪಿಸುವ ಚಿರ ಕಾಲ ತಂಬಿ ಮರೆಯಾದರು. ಅವರಿಗೆ ಕೇವಲ ನೇನವಷ್ಟೇ!

ಮುನಿ ನೇಮಿಸಾಗರರು ತಮ್ಮ ಕರ್ಮೋರ ಅತ್ಯ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಸುಷ್ಪತ್ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಉಪವಾಸಾದಿ ತಪಾಲನಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಗಢಿಗರು. ನೇಮಿಸಾಗರರ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಾಚನ, ಅಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರ ಅಧಿಕ ವಿವರಕೆಯೆಂದರೆ ಅಪ್ರಾವ ಸಂಗೀತ ಮೇಳ ಸೇರಿದಂತೆ!

ಸೋನಾಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಪ್ರಭಾವನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಂಭವ ಗ್ರಾಲಿಯರ್ ತಲ್ಲಿತು. ಗ್ರಾಲಿಯರ್ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಜ್ಯೇಂದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಮಹಾ ಸಂಗಿತಗಾರ ತಾನ್ ಸೇನ್ ಹಾಡಿದ ಸ್ವಾಳ ಜೊನಾಲಯವೇ ಎಂದು ಪ್ರತೀತಿ ಇದೆ. ಜೊನಾಲಯ ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಲಿಯರ್ ಜನತೆ ಸಂಭ್ರಮದ ಸ್ವಾಗತ ಕೋರಿದರು. ವಿದ್ವತ್ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರವಚನವಾದಿ ಜನಗಳ ಮನಸ್ಸು ಅರಿತು. ಇಂತಹ ಆನಂದ, ಇಂತಹ ಪ್ರಭಾವನೆ ಹಂಡಿದೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಜನ ಅಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೋಡಿದರು.

ಗ್ರಾಲಿಯರ್ ನಿಂದ ಸಂಭವ ಜ್ಯೇಂದ್ರಪೂರದ ಮಹಂತ ವಿಘ್ರಾಂ ಗೋಪಾಲದಾಸ ಬರ್ಯಾಯಾ ರವರ ನಿವಾಸ ಭಾಮಿ ಹೋನೇನಾಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಜ್ಯೇಂದ್ರ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಹಾ ವಿದ್ಯಾಲಯವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅಕ್ಷ್ಯಾ ಘಡ್ರ್ ಮತ್ತು ಕೇಂಪ್ರಿಜ್ ವಿಶ್ವಾದಿದ್ವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಗೋಪಾಲದಾಸ ಬರ್ಯಾಯಾ ಒಬ್ಬ ವಾಗ್ರಾಟ ತಾಟಕ ವಿಘ್ರಾಂ. ಅವರ ಅಪ್ರತಿಹತ ಮಾನ್ಯಲಕ್ಷೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅಯ್ಯ ಸಮಾಜದ

ప్రముఖ విద్యార్థి దళానంద సరస్వతి శాస్త్రఫిల్డర్లు సోతుహోద. కలకత్తాద పకాణండ వైదిక విద్యార్థిరు ఆవర తక ష్టోణ వాణగే ప్రభావితరాగి న్యాయ వాజస్తుతి బిరుదు కోట్టిద్దరు. ఆవరు ప్రతిభల పడెయదే అనేకరిగే ధామిక పాత హేళకోడుత్తిద్దరు. ఆదేష్వరీ ధామిక సమస్యలన్న నిశ్చందిగ్వాగి బిడిసుత్తిద్దరు. ఆధ్యాత్మదల్లు ఆవరదు తలశ్శషికజ్ఞనవాతిత్త. ఆవరు తమ్మ ప్రయుద్ధ జ్ఞనదొడనే నిష్టాలంక బారితువన్న బేళిసిద్దరు. ఆవర మాతు మత్కు కృతి ఒందే ఆగిరుత్తిత్త.

ಅವರ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಅಕಾಡೆಮಿಕಿಯ ದಕ್ಷಿಣಾದ ಅನಂತ ಕೀರ್ತಿ ಮುನಿ ಶಾಸ್ತ್ರಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಗಣಗರಲ್ಲಿ ಮೂರೇನಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ದುಡ್ಯುವರಿಂದ ಅವರ ಇಚ್ಛೆ ವ್ಯಾಖಣಗೊಳ್ಳುವ ಮುನ್ಮೇ ಸುಗಂಧಾಸಿಗಳಾಗಿದ್ದರು.

ఆదిందు ఏచ్చెత్త ఫసనే. జ్ఞానలాభక్షుగి ఒందవరు తరీర త్వాగ
మాదిద్దరు! మోరేనాదల్లి బేసగే ఉష్ణభేకరవాగిరుత్తదే. చళగాలద
జళయిలూ ఆష్టే. దిగంబర మునిగళ దక్షన ఆ మోదలు యికారిగలా
అగిరలిల్ల, ఆగ భేకర చళగాల. కొరెయువ జళయన్న తడెయువ శక్తి
నమగల్దిదువాగ పాప! దిగంబర మునిగళ పాడేను? ఎందు ఒచ్చ శ్రావక
చంతిసత్యోడిద. ఆవను కూడలే ఒందు ఆగ్నిష్టక తుంబనినిగిసువ కేంద
తుంబి మునిగళ సమీపవిష్టు బాగిలు కూడి హేరబంద. ఆగ ఆవరు
ధ్వనిదల్లిద్దరు. ఆగ ఆవరు దినూ హేళువంతిరలిల్ల. నాళి హేళదరాయికు
ఎందు ఆ శ్రావక హోర నడేద.

ఆనంత కీర్తిగాగి మూల్చే రోగవిత్తు. ఆదు యారిగి తిఱులు కాధు? అగ్నియ సంపకదింద ఆ రోగ సైషిగొండితు. కూడలే మూల్చే ఆవరిసితు. ఆవర ఒందు కాలు సమీపద అగ్నిష్టుకేయ మేలే బిత్తు. కాలిన బిసరక్త అగ్నిష్టుకేయల్లు బసియ తోడగిదంతే బేంకి ప్రజ్ఞలీసతోడితు. స్నేల్లు కాలవాద నంతర కాలు బ్రాహ్మ బేందు హోగిత్తు. స్నేల్లు కాల ఎళ్ళర స్నేల్లు కాల మూల్చే ఈ పరిస్థితి నడేదిత్తు. ఎళ్ళరవాధాగ ఆకణంత ఎందిషే ఆవర బాయింద బరుత్తిద్ద వచాతాగిత్తు. ఈ ఆశక్త వేదనేయన్న దిన రాత్రి వాసివాసి సహస్రతిదరు.

ಪ್ರಭಾತವಾಯಿತು. ಶಾವಕರು ದಶಕನಕ್ಕೆಬಂದರು. ಆ ಭೀಕರ ದೃಷ್ಟಿ ಕಂಡು

ಕಂಗೆಟು ಹೋದರು. ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಗಳೂ ಹನಗೂಡಿದವು. ಅವರ ದಯಾನೀಯ ಸೃತಿ ಕಂಡು ಹೆಂಗಸರು ಮಹ್ಯಾಳು ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಮಾಡುವುದೇನು? ಕಮ್ಮಾ ವೆಲ ಭೋಗಿಸಲೇಬೇಕು. ಸಂಯಮಿ ಮುನಿಗೆ ತತ್ತ್ವಾಲ ಯಾವುದೂ ದಿಷಧೋಪಚಾರ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಬಾಕ್ಯ ಲೇವನ ಒಂದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದು.

ఈ స్క్రితయల్లి అవంగి ఇన్నెందు అభావమాయితు. ధనుచాత రోగా ఆక్రమణ వచ్చాడితు. జనగళు దిగ్ంబరాగి కోదరు. ఏను వచ్చాడుప్రదు యహరిగూ తిథియదే కోయితు. ఈ హోసరోగాదింద మేలింద మేలే మూభేం ఆవరిసతోడిగితు. కాలు సంప్రూణ సుట్టు కరకలాగిత్తు, వేదనేయ ఉగ్రత ఏర్పోడిగితు. ప్రజ్ఞ బందాగ అహంత, శ్రీమంధర ఎందిష్టే కేళుత్తిద్దరు. మరుగళగొయల్లే మూభేం హోగుత్తిద్దరు. కట్టకడగీ అహంత, శ్రీమంధర ఎందు కేళుత్తులే నిష్ఠురాదరు. బసదియ హోర జగులియల్లి దేహ దాహ వచ్చాడలాయితు.

ఆగ జ్యేన మకా విద్యాలయదల్లి మకా మకా విద్యాంసరిద్దరు. పం.వ.
సింధరజీ న్యాయాలంకార పంచేవకీనందజీ సిద్ధాంతతాస్త్ర పం మాణక్క
బంద్రుజ న్యాయాబాయిక ముంతాదవరిద్దరు. ఆగ శాస్త్ర పరిషత్తా లుక్కప
అద్భుతియాగి నడేయితు. విద్యాలయద అధివేశనమ్మ నడేయితు. సుమారు
కదిన్యేదు దినగళు కభూద దినగళంతే కళేదు హోదవు. తక్కుద వషాంధారే
ధుమిత్తే కరియితు.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಂಭೇ ರಾಜಕೀಯಾದತ್ತ ಹೇರಬಿತು. ಶ್ರುವಕರ ಆಗ್ರಹದ ಮೇಲೆ ಒಂದರಡು ದಿನ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತು. ರಾಜಕೀಯಾದಲ್ಲಿಲ್ಲವ ವಾಸಿ ಜನಗಳು ಒಹಳ್ಳಿದ್ದರು. ಸಂಭೇ ವಿನಾದರೊಂದು ಕೇಡು ಬೆಗೆಯಲು ಕುಟಿಲಾರಾಸಾನ್ ನಡೆಸತ್ತಾಡಿದ್ದರು. ಇದರ ಸುಖವರಿತ ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಬೇಗ ಹೇರಬಿಲು ಇಚ್ಛಿದರಾದರೂ, ಶ್ರುವಕರ ಶ್ರೀತಿಯ ಆಗ್ರಹ ಸಂಭವನನು ಏದು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿತು.

ಕುರ್ತಿ ಸಹಾಯ

ವಿರೋಧಿಗಳಿಂದ ವಿಹತ್ತು

ಈ ಏದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭೋರ ವಿಹತ್ತು ಸಂಘರ್ಷನ್ನು ಭಯಾನಕವಾಗಿ ಹಾಡಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದಿನ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಬೇಗನೇ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋರಟರು. ಆವರಣನುಸರಿಸಿ ಉಳಿದವರ ಆಹಾರವೂ ಬೇಗನೇ ಮುಗಿದು ಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ತ್ಯಾಗಿಗಳು ಹೋರಗದೆಯೇ ಸಾಮಾಯಿಕವಲ್ಲಿ ಕುಳತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಚಿಸತ್ತೇದಿಗಿದರು. ಅದೇಕೋ ಆಗ ಘೃಜ್ಞಶ್ರೀಯವರು ಆಕಾಶದತ್ತ ಧ್ಯಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿದರು. ಕೆಲವು ಚಿಂತೆ ತುಂಡು ಮೋಡಗಳ ಗುಂಪು ಒಂದೆಡೆ ವಕ್ತುತವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸು. ಆ ಮೋಡಗಳು ಮಳೆಯ ಸೂಚನೆ ಆಗಿರದೆ ಆಪಾಯದ ಸೂಚನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ತಪಸ್ಸೇ ಬೇತನಕ್ಕೆ ಆಪಾಯದ ವಾಸನೆ ಬಡಿಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲಾ ತ್ಯಾಗಿಗಳೇ ಸಾಮಾಯಿಕವನ್ನು ಬಳಗೇ ಕುಳತ್ತೇ ಮಾಡಲು ಅಜ್ಞಾಪ್ತಿಸಿದರು.

ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧುಗಳು ಆವರ ಆಜ್ಞೆ ಪಾಲಿಸಿದರು. ಕೃಣಾಧರದಲ್ಲಿ ಸಾಧು ವಗ್ಗೆ ಅತ್ಯಧಿ ಧಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅನ್ನ ಶ್ರಾವಕರು ಅತಿಥಿ ಸತ್ಯಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರು. ಅಷ್ವರಲ್ಲಿಯೇ ಚೆಚ್ಚಿ ಬ್ರಹ್ಮಾರು ಬಿನೂರು ಗೂಂಡಾಗಳೊಡನೆ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು ಮುನಿ ಹತ್ತೆಗೆ ಮುನ್ನಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆವರಿಗೆ ಹೋರಗಡೆ ಯಾವ ಮುನಿಗಳೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಾರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರಾವಕರ ಮೇಲೆ ಆವರು ಮುಗಿಬಿದ್ದರು. ಶ್ರಾವಕರೂ ಕ್ಷೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋರಾಟಕ್ಕಿಂದರು. ಪ್ರಾಣಿ ಹಂಗು ತೋರಿದು ಹೋರಾಡಿದ ಶ್ರಾವಕರು ಆ ಹೂಣಿರನ್ನು ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಹೊಡಿದೋಡಿಸಿದಂತೆ ಹೊಡಿದಷ್ಟಿದರೂ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವೇ ಕೃಣಿದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ನುಸುಳಿ ಬಂದರು. ಮತ್ತೆ ಮಾಡಿ ಮಾರಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಯಿತು. ಯಾರದೋ ಬಟ್ಟೆ ಹಣಿಯಿತು. ಯಾರದೋ ಬೆರಳು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಯಿತು. ಮತ್ತಾರದೋ ಕಾಲು ಮುರಿಯಿತು. ಶ್ರಾವಕರ ಪ್ರತಿ ಬಟ್ಟಿಗೆ ಹೆದರಿದ ಆ ಶಿಶಾಚಿಗಳು ನರಳುತ್ತಾ ಬಡಿದರು. ಮುನಿಹತ್ತೆಯಂತಹ ಭೋರ ಅನಿವೃತ್ತನ್ನು ಶ್ರಾವಕರು ಕೆಚ್ಚಿದೆಯಿಂದ ನಿವಾರಿಸಿದ್ದರು. ಬಾರಿ ಆಪತ್ತಿನಿಂದ ಮುನಿ ಸಂಖ್ಯಾ ಪಾರಾಗಿತ್ತು. ಆದು ಘೃಜ್ಞಶ್ರೀಯವರ ತಪಸ್ಸು ಮತ್ತು ಮುಂದಾಲೋಚನೆಯ ಫಲ.

ಧಮ್ಮ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಾರ್ಥಗಳು ಜ್ಞಾನ ಧಮ್ಮದ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗಿವೆ. ಮುನಿಗಳೇ ಆದರ ಉಸಿರು. ಅವುಗಳನ್ನು ನಷ್ಟಗೊಳಿಸುವವರ ವಿರುದ್ಧ ಶ್ರಾವಕರು ಪ್ರಾಣಿ ಹಂಗು ತೋರಿದು ಹೋರಾಡಲು ಶಾಸ್ತ್ರ ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದೆ.

ವಿರುದ್ಧ ಕ್ಕೆ ಎತ್ತುವವನು ಪಾಣಿಯಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧಿ ಹಿಂಸೆ ಎಂದು ಹೇಸರು. ಧಮ್ಮಕ್ಕೆ ಆಪತ್ತಿ ತಂದೊಡ್ಡುವವರ ವಿರುದ್ಧ ಶ್ರಾವಕರು ಹೋರಾಡಲು ಶಾಸ್ತ್ರ ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದೆ.

ತ್ಯಾಗಿಗಳನ್ನು ಶ್ರಾವಕರು ರಕ್ಷಿಸಿದರು. ಇದೊಂದು ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮಾತು ಅಷ್ಟೇ. ತ್ಯಾಗಿಗಳನ್ನು ಯಾರು ರಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲರು? ಅಥವಾ ಅವರನ್ನು ಯಾರು ರಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲರು? ಬಾಹ್ಯದ ಮಾತು ಹಾಗಿರಲಿ; ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ರಾಗ-ದ್ವೇಷಾದಿ ಭಾವಗಳು ಕಾಡುತ್ತಿಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆವರ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆ ಅಂತರಂಗದ ಶತ್ಯಗಳಿಂದ ಆವರನ್ನು ಯಾರು ರಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲರು? ಅವರಂತೆ ಈ ಶತ್ಯಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಸಂಯಂವಾದ ಕವಚ ತೊಟ್ಟು ಆಹಿಂಸೆಯ ಅಸ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಸಮಾಭಾವದ ಸಿಂಹನಾದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಸದಾ ಹೋರಾಡುತ್ತಿಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆವರಂತೂ ಬಾಹ್ಯದ ಬೆದರಿಕೆ ಸ್ವಲ್ಪಾನ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಬಾಹ್ಯದ ಬೆದರಿಕೆ ಅದೊಂದು ಬೆದರಿಕೆಯೇ ಅಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಪೆಚ್ಚಿಂದ ಪೆಚ್ಚು ಶರೀರ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋದಿತು ಅಷ್ಟೇ. ಮುನಿಗಳು ಶರೀರ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆ ಮಾತ್ರ ಆವರ ಗುರಿ. ಎಂದಾದರೊಂದು ದಿನ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗುವ ನಷ್ಟರ ಶರೀರ ನಷ್ಟವಾದರೆ ಅದಂತಹ ನಷ್ಟ. ನಷ್ಟರವಾದ ಶರೀರವನ್ನು ಕರ್ಣಿದುಕೊಂಡಾದರೂ ಶಾಶ್ವತ ಅತ್ಯಧಿ ನಿಧಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆವರು ಶರೀರದ ನಾಶದಿಂದ ನಷ್ಟವನ್ನು ಹೊಂದಿಯೂ ಅಧಿಕ ಲಾಭ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ರತ್ನತ್ರಯ ಧಮ್ಮಕ್ಕೆ ಬಾಧೆಯಂಬಾದಗ ವಾತ್ತ ಭಯಭೀತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಂಜುಗಿ ಆವರ ಶರೀರವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೇ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆಪತ್ತಾಲಿಂದ ಆವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದರೂ ಆವರು ಧಮ್ಮದಿಂದ ಚೂತವಾದರೆ ಆವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಮುಖ್ಯ ಮಾತ್ರಂದರೆ ಮುನಿಯನ್ನು ನಾವು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿಮಿತ್ತ ಮಾತ್ರ ಉಪಸ್ಥಿತಿರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಶುಭ ಬಾವದಿಂದ ನಾವು ಪುಣಿವನ್ಯೇನೋ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆವರನ್ನಂತೂ ಆವರ ಘೃಜ್ಞವೇ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ.

ಅದಿ ತೇಭಂಕರರು ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಅಲೆದಾಡಿದಾಗ ಇಂದ್ರಾನ್ನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದನು? ಆವನೇಕ ಜನಗಳಿಗೆ ತೇಳಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ವಿಧಿ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ? ಕನಕಮಾರ ಮುನಿಗೆ ರಾಜಭಟ್ಟರು ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಿಂದ ಮೈ ಬಹು

೭೫

ಹಂತ ಶಕ್ತಿಗಳು

ಸುಲಿಯತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಜನ ಹಾಸನ ದೇವತೆಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕೂಡಿದ್ದರು? ಮೈ ಚಮಚ ಸುಲಿಯಲು ಆಳ್ಳೆ ಮಾಡಿದ ರಾಜ ಸ್ವಯಂ ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಗಂಡನಾಗಿದ್ದರೂ, ಕನಕ ಕುಮಾರ ಮುನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಂದುವಿನಿಂದಲೇ ಇಂತಹ ವಿಪಶ್ರೇಷ ಬಂತು. ಶಿವಕೋಟಿ ಮಹಾರಾಜನಿಂದ ಸಮಂತ ಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ವಿಪಶ್ರು ಬಂದಾಗ ಜ್ಞಾಲಾ ಮಾಲಿನಿ ಏಕೆ ಬಂದು ನಿವಾರಿಸಿದಾ? ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಲ್ಲದೆ ಜಿವಿಯ ಸಂಕಟ ದೂರವಾಗಿದೆಂದೂ, ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ನರರೋ ಅವರರೋ ನಿಮಿತ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸಂಕಟ ದೂರ ಮಾಡುವರೆಂದೂ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಸುಖದುಃಖಾದಿಗಳು ಪ್ರಾಚೀನ ಪ್ರಾಣಿಪಾಪಗಳ ಫಲವೆಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಾಭಾವ ಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದು ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕ್ರಮೋದಯ-ತೀವ್ರವೇ ಆಗಿದ್ದ ಪ್ರಾಣಿ ಫಾತವೇ ನಡೆದು ಹೋದರೆ ಶ್ರವಕರು ಎಷ್ಟೇ ಹೋಡಿದರೂ ಫಲವಲ್ಲಿದೆ?

ಪ್ರಾಜ್ಞತ್ವೀಯವರ ಪ್ರಾಣಿ ಏಕೇವ ಬಹಳ ಉಜ್ಜುಲವಾಗಿತ್ತು, ದುಷ್ಪರ್ವಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವುದಿರಲಿ, ಒಳಗೆ ಕಾಲಿತಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟುರಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಕೊತ್ತಳ ನಡೆಯಿತು. ಸೈನ್ಯದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ತುಕಡಿ ಆ ಮಹಾರಾಜಿ ದಾಟುವುದರಲ್ಲಿದ್ದು, ಮುನಿಸಂಭದ ಮೇಲೆ ಹೋಣರ ದಾಳಿಯ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದೂಡನೆಯೇ ಬಹಳ ಕೊಡಬಿಂದ ಸೈನಿಕರು ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಬೆಕ್ಕು ಇರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು ತಂದರು. ಅವರೊಡನೆ ಕುಟಿಲ ಕಾರಣವು ಮಾಡಿದ ಚಿಕ್ಕಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಡ್ಡರು. ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಇವ್ಯಾಲ್ನಿ ಅನಾಹತಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮುನಿಗಳು ಪರಮಹಂಸ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಮುಳಿಸಿಕೊಂಡಿತೇನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಭೀಕರ ಪರಾಧಾರೆ ಕ್ಷಣಿಕಾಲ ಸುರಿಯ ವಾತಾವರಣ ಆಹ್ವಾದಕರವಾಗಿತು. ಉಪಸರ್ಗವೂ ದೂರವಾಗಿತ್ತು, ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿನಿಂದ ನೆತ್ತಿ ಉರಿಯ ತೊಡಗಿತು. ಈ ನೀಳಿಗಿ ಎಂತಹ ಶಿಕ್ಕೆ ವಿಧಿಸಬೇಕು? ಆ ಮಹಾ ಪುರುಷರನ್ನೇ ಕೇಳಿದರಾಯಿತು ಎಂದು ಮುನಿಗಳ ದರಣನ್ನೇ ಒಳ ನಡೆದರು. ಅವರು ಬಂದು ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀವರನ್ನು ಕಂಡು ಚಕ್ಕಿತರಾಗಿ ಹೋದರು. ಅವರ ಅಘ್ರಾವ ಶಾಂತಮಯ ದಿವ್ಯದೀಪಗ್ರಿ ಮಾರುಹೋದರು. ಇಂತಹ ಪ್ರಾಣಿತೀರ್ಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಂತರ್ಯನ್ನು ಸೂಸುತ್ತಾ ಹಸನ್ವೀಗಳಾಗಿದ್ದಾರಲ್ಲ, ಎಂದು ಆ ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಸೋಂಗಿಗೊಂಡ. ಇಂತಹ ನಿರುಪದ್ರವ ಮಹಾಪುರುಷರಿಗೆ ಉಪದ್ರವ ಕೊಟ್ಟು ಆ ಮಾಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನು

ಶಿಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ತೀರದೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸತ್ತೂಡಿದ. “ಮಹರಾಜ್! ಈ ಹತ್ಯಾಕಾರರಿಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಕೆ ಕೊಡಬಹುದು ಆಜ್ಞಾತ್ಮಿಕಿ” ಅವರೆಂದರು: “ಅವರಲ್ಲಿರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ. ಅಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ನಾವು ಆಹಾರ ತಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.”

“ಮಹರಾಜ್! ಈ ಬದ್ದಾಷ್ಟ ಗಳಿಗೆ ದಯೆ ತೋರುವುದೆಂದರೇನು?”

“ನಮಗೆ ಅವರ ಏರುದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿದ್ಯೇಷ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲ. ನಮಿನ್ನದ ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ನಾವು ಹೇಗೆ ಆಹಾರ ತೆಗೆದುಹಳ್ಳಿಸುವುದು”

ಆ ಮಹಾಪುರುಷನ ಆಗ್ರಹವನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಆ ನರ ಕೆಟಗಳನ್ನು ಮಿಲಾಸೆ ಮಾಡಿದನು. ಮುನಿಪ್ರತ್ಯೆ ಎಂದರೆ ಇದೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಪ್ರಾಣಕರಣ ಮಾಡಲು ಬಂದವರೆ ಮೇಲೆ ಟಕ್ಕವಾತ್ತಲ್ಪ! ಅದೆಂತಹ ಬಂಧುತ್ವ? ನಿಜವಾದ ತಾಗಿಗಳಿಂದರೆ ಇವರೇ ಎಂದು ಆ ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಕೊಂಡಾಡತೂಡಿದ. ಬಂಧುತ್ವ ಕೇವಲ ಮಾನವವರಗಳ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರದ, ಪ್ರಾಣವರಗಳ್ಕೂ ಅನ್ಯಾಯಿಸುವುದು ನಿಜವಾದ ಬಂಧುತ್ವವೆಂದು ಗಾಂಧಿಜಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ನಮ್ಮ ಶತ್ಯವಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮಮುಖದಲಾರಿರಾದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಬಂಧುಗಳನ್ನು ತೀತಿಸಲಾರಿಂ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ವ ಸಂಭಾ ಪರಿತಾಗಿಗಳಾದ ಮುನಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಶತ್ಯಗಳಿಲ್ಲ, ಶತ್ಯಗಳರುವುದು ಅವರ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಅದ್ದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರಾಣ ಹರಣ ಮಾಡಲು ಆಕ್ರಮಣವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅಂತರಂಗದ ಶತ್ಯಗಳನ್ನು ಬಗ್ಗೆ ಬಡಿಯಲು ಅಂತಮುಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದರು.

ಆಗ ನಾನು ದೈವ ಮತ್ತು ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರೊಡನೆ ಜಚ್ಚೆ ಆರಂಭಿಸಿದೆ. ಚಿಟ್ಟಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ತಮ್ಮ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿದ ಫ್ಲಾನೆ ಅನುಸರಿಸ ತಮ್ಮ ವಿವರಗೆ ನೀಡತ್ತೋಡಿದರು.

“ಅಂತಹ ಸ್ವಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೈವವು ಬಲವಾಗಿದೆ. ಆಗ ನಮ್ಮ ಕ್ಷಯೇಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಕ್ಷೇತ್ರಾಸುವಂತಿದ್ದರೂ ಏನೂ ಮಾಡುವಂತಿರಲ್ಲ, ಸಿಂಹ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದೆ ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ನಾವು ಅದನ್ನು ಓಡಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದೈವದಲ್ಲಿದ್ದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ದೈವ ಅನುಕಾಲವಿದ್ದರೆ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಾಜ ದಾಟ ಬಹುದು. ಏರುದ್ದ ವಾದಾಗ ಅಲ್ಲ ನೀರೇ ಮುಳುವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೆ ಹೇಳತ್ತೋಡಿದರು.

250

చార్ట డక్యుమెంట్

యారో కోగళుత్వారే. ఇన్నారో నమ్మున్న తగేళుత్వారే ఎందిట్టుకోల్చి. అవరవరు తమ్ము బుద్దిగే గోచరవాగువ కెలస మాడుత్వారే. నావ్మ నమగే సరింద కెలస మాడిదాయితు! ధమ్మ మాగాదల్లి నడేదరే మేళ్ళే శిక్షేతు. జనేంద్ర భగవానరు దారి తోరిసిద్దారే. అదరల్లి సంతయవేళే?"

అప్పువ్వు సమతాభావ

"నమ్మ భక్తి మాడువవరన్న ఆశీషదిసువంతే, నమ్మ మ్యాణికరణ మాడలు బరువవవన్న కరసుత్తేవే. అవర కల్పాణివన్న కార్యసుత్తేవే"

అవర ఒందొందు వాఖ్యవన్న కేళుత్వా కోదంతే నన్నన్న చకుఫు కాలక్కే తగి ఎసెయుత్తిరువరో ఎన్నిసుత్తిత్తు. చకుఫు కాలీన మహాయోగిగా చయ్యే సంపూర్ణ అవరల్లి ప్రతిబింబసుత్తిత్తు. అవర సంయమ ఆత్మమృతపాగిత్తు.

సంయమవెందరే కీగిరబేఱు, హగిరబేఱు ఎందు ఆశార కోట్టు గుత్తిసలు బరువుదిల్ల. సంయమవెందరే కీవల వ్యు బెత్తులే మాడి దిగుబరదాగి జగత్తినేదురు బదుబేఁబుదూ అల్ల. సంయమ యూపుదే ఒందు బాక్క చేస్తేయింద గుత్తిసువంతకడ్డు అల్ల. ఆదొందు వేవవంతూ ఏండితవల్ల. సంయమ కణ్ణీ కాణువ పస్తువంతూ అల్లవే అల్ల. ఆత్మగే సమస్త జీవ జగత్తిన వేలే ఇరువ అత్యంత కోమల క్షుమాభావవే సంయమ. వైవిధ్యమయ అనంత జీవగా మేలే క్షుద్యయ తుంబి కేలరసుసువ అనుకంప భావవే సంయమ. హగాదరే సంయమవెందరే బరి ఇష్టే ఎను? ఇల్ల. బక్క సుందరవాగి కాణువ ఒందు కష్టయ రేక్షేయన్నో ప్రక్కవన్నో వణసిదంతాయితు ఆష్టే.

సంయమవేన్నపుదు యావుదే శాభ్యక వణనేగే ఏమిద ఆత్మ జాగ్రత్తిభావ. భవబీజాంకరుక్కే కారణమాద రాగ ద్వేషగా తిరుగణియల్లి శిక్ష కపాయయానురంజితమాగి ఉబ్బుగాసోళ్ళక్కిరువ సమస్త జీవిగా దుఃఖి కేగే కదివేయాదితెందు విల్మానుకంప భావగాలు క్షుద్యయదల్లి మృదువాగి ఏమిదియుత్తిరుపుదే 'సంయమ'. ఏత్తను రాగదింద నోడిదాగ, శక్తిపు

ద్వేషదింద నోడుత్తానే. ఇవేరడూ ఆత్మ విభావ పరిణామగాలే. ఆదరే సంయమియాద ముని ఏత్తన్నన్న రాగదిందలూ, శక్తివన్న ద్వేషదింలూ నోడేదే, రాగ-ద్వేషగా ఈ విభావ పరిణామ తేలేదు తన్న సకజ ఏవికార గుణమాద సంయమ ప్రశ్నణ ధ్యాష్టియింద నోడుత్తానే. రాగ-ద్వేశగా భవ బంధనక్కే బీజదంతివే. భవబంధనవన్న కత్తరిస కాకలు ఇచ్ఛిసువ మునిగాలు శక్తిమిత్రరల్లిరువ ఏకార భావగాలన్న మొదలు కత్తరిసికొకుత్వారే. ఆగ సకల సంయమ తానే తానాగి ఒంక్కాభ్యంతిరచల్లి సకల జీవిగా సంజీవినియాగి ఒసరుత్తదే!

అగరా

రాజకోడాదింద సంఘవు ఆగరా సేరితు. బక్క ఆద్యార్థియాగి స్క్యాగత కోరలాయితు. దొడ్డ లిథ్యవ అల్లి నడేయితు. అనేకరు నానా వ్రత ధరిసిదరు. హేదరి సుమ్మన్ కుతిద్దరే ఎను సాధిసిదంతాయితు. జీవద ఆమూల్య క్షుమాలు ఒందొందాగి కళేదే కోగుత్తవే. యమదాజ తన్న కయాల క్షేయింద యావాగ కత్తు కుసుకువను కండవరారు? ఏపయ కమాయగా కోచ్చేయల్లి ఈ దుగంధమయమాద శరీరవన్న ఆద్యత్తిరువ జీవిగా జీవపన క్షుమాక్షు దురంతదత్తవే కోచ్చే కోగుత్తిదే. ఇధర పరివే ఇల్లద ఆచ్ఛాని జీవిగాలు కటుకన కత్తిగే కోరాలు కోడువ కురియంతె దుగాతియ కమరిగే బీళలు ఆత్మవే ఓడుత్తివే. ఎంతక ఆక్ష్యయ! ఆచాయం శ్రీయవర సింహమాణ హోద హోదల్లేల్లు అపాయిద్ద. గంచే బారిసుత్తిత్తు. లేక్క ఏడదష్ట జన జాగ్రత్తదాగి సంసార కెవదిందలే కూడలే హోరబిద్దు కల్పాణి వాగా హుదిదు బిడుత్తద్దరు. అనేక ప్రతగఠింద ఆత్మన్న అలంకరిసికొళ్ళుత్తద్దరు.

ప్రతపెందరే ఆశజ ఓడుత్తిద్దవరూ దొడ్డ దొడ్డ దొడ్డ ప్రతగాలన్న స్క్యారిసుత్తిరుపుదు కండు బంతు.

ఆచాయం శ్రీయవరిగే జగత్తిన సమస్తపు రక్షిత్తయ రూపదంతె కాణుత్తిత్తు. రూప సౌందర్యాగాలు అవర కొన్న తణీసుత్తరల్లి అనంత సౌందర్యయద సింధుమాద ఆత్మన్లు రమిసువవరిగే క్షుమి బంగురువాద భోతిక

951 సాందర్భములు కుంకుమములు కుంకుమములు

ఉండుతారు అనుభవములు కుంకుమములు

సౌందర్యములు యావ రుచి కుంకుమము ! కలాపూర్వము జన మందిరగళన్ను నోడుతిద్దురు. ఆదక్కింతలూ ఏగిలాద కలాకృతిలదింద కూడిద ఇతరే జనభవనగళన్ను విశ్లేషుత్తిద్దురు. ఆల్రీరువ కాలకృతిగళగాలి, కలాప్యేభవవాగాలి అవరిగే ఏజేష, ఆకషణయస్మేనూ వాడుత్తిరల్లు.

“ఇదక్క కారణమేను ? లలితకల్గాల్లు అవరిగే ద్వైషపిత్రే ? కాగేనూ ఇరల్లు. ఆదర ఆవర ఆంతయము ద్వైషయే బేరే ఇత్తు ఆత్మన సౌందర్యము ద దశన వాడుదిద మేలే ఘడలద వ్యభవ సారసున్నవాగి కాసుత్తదే. రాగ-ద్వైషగళ ఏభావ పరికామోత్కృత్తిగే ఆదు కారణవాగువుదరింద ఆంతక నోటి ఆత్మ ఏరాధనగే కారణవాగిరుత్తదే. ఆంతక నోటిదింద ముట్టువ రాగ పరికామ సంయమయ సంయమవన్ను నష్టు వాడువంతక్కదే. ఆద్భరింద ఆదు ఆత్మ సౌందర్యముభాతియ వారకవాగిరుత్తదే. కామనబిల్లన్ను కండ జగత్తు హమేగొల్చుత్తదే. కవి కల్పనెయ కారంజియల్లు మిందేళుత్తానే. ఆగ నానాకవ్య కుసుమగళు ఆరళుత్తవే. ఆదర ఆదే కామన బిల్లు ఏజ్ఞానియల్లు కల్పనెయ కారంజయన్నగలి, భావోద్వేగవన్నగలి కుంకుసువుదిల్లు. ఏకేందరే ఆవను ఆదర ఆంతయము తిథిదిరుత్తానే.

జలబిందుగళ ములక సూయమ కిరణగళు ప్రవేషిసిదాగ సూయమన కిరణగళు ఏలు బణ్ణగలాగి ఏభజసల్పట్టు కామన బిల్లు ముడుత్తదే. ఆదు ఇంద్ర ధనస్సు అల్ల, సౌందర్యము సిమేయు అల్ల. ఆదోందు ప్రకృతియ క్రీయే ఎందిష్టే తిథిదు ఆదర బగ్గె నిలింపునాగుత్తానే. ఆదే రీతి సమ్మగ్ంష్టియూ పూకృతిక సౌందర్యము బగ్గె నిలింపునాగిరుత్తానే. ఆవనిగే పౌద్గలిక వ్యభవ క్షణకెయు కథ హేళువంతే కాసుత్తదే. ఆనంత పయాయగళింద కూడిద క్షణక బదుకిన బగ్గె నిలింపుతే ముడిరుత్తదే. ఆద్భరింద సమ్మగ్ంష్టిజేవి బాకు, జగత్తున ఓట-కూట మత్తు నలిదాటగళింద దశరితుత్తానే. బహుదూర హోగిరుత్తానే. ఎందేందూ నాతవిల్లద ఆత్మన ఆనంత సౌందర్యము రసాస్మాదనెయల్లు తల్లిననాగిరుత్తానే.

సకల సంయమి ముని బాక్యద రాగ వథక పౌద్గలిక ఆకషణయున్న ఆదాధిసువుదిల్లు. ఆవను ఆత్మన అనుపమ సౌందర్యము ఆదాధకను !

కాగాదర ఉత్సంగవు, ఉత్సంగవు కలాకృతియు ఆద బాకుబలియ

(శ్రవణబేళగొల్లద) ములకీయ దశనద ఇస్తే ఆవరిగే ఇరలిల్లవే ? ఈ ప్రత్యే సకజవాగి ఈ సందభముల్లు ఏలుత్తదే. ఏకేందరే ఆ ఏశెరాగ జనబింబ ఎష్టు ఉత్సంగవాగిదయో ఆష్టే కలాకృతవు ఆగిదే. బాకుబలియ జరణకమలగళ దశనకంటే ఆవరల్లు సదా కాలపూ ఏలుత్తిత్తు. ఆదర ఆవరు బాకుబలి ములకీయ దశన వాడువ రీతియే బేరేయాగిత్తు. సామాన్న జన శీలెయల్లు శీలెయ బాకుబలియ కండరే, సంయమి మునిజన శీలెయల్లు ఏశెరాగి భగవంతనన్ను కండు క్షీ ముగియుత్తదే. నెకరుఛారు బాకుబలియ దశన వాడి దశనద ప్రస్తుకదల్లు కీర్తి బరెదిద్దారే “నాను ఇందు ఇర్లిగే బందు ఈ ఆశ్చ్యయికారి ములకీయన్ను నోఇది ప్రస్నగొంద” ఇంతక ఉద్దార సామాన్న జనగళ బాయింద బరువంతక్కద్దు. సంయమిగల ఆనుభవవే ఏప్పువాగిరుత్తదే. ఆవరిగే జనబింబద దశనదింద ఏశెరాగభావ జ్ఞాగ్తగొల్చుత్తదే. మోహ జ్ఞర మందమాగుత్తదే. ఆత్మకల్పాణిద భావగళు ఉద్దీపనగొల్చుత్తవే. మోహి జేవిగే తరేయ కళద హంగసూ కామినియంతే కండరే నిమోహిగే తరేయద హుడుగియు ఒణగించెయుంతే భాసవాగుత్తాలే. రాగ ఏధాగిగాగే భంచువ్యాకాలగలమ్మ అంతరవిద !

ఆకించన్న ధమంపూర్వము మునిగాగి పౌద్గలిక నందీళ్ళర ద్విప్రద ఆకృతిము జనబింబగళ పరోష్ట వందనయింద, ఆప్మావ ఆనంద పూప్తమాగుత్తదే. ఆంతక ఆనంద బేరే యావుదరిందలూ సిగువుదిల్లు కోణి శతి బాను ద్వృతి తేజు’ ఎందు జనబింబగళన్ను నందీళ్ళర భక్తియల్లు వణసిదే. ఆదరిందుంటాగువ భక్తియ పులకవన్ను యారు వణసపల్లరు ?

ఆంతక ఆత్మ సౌందర్యమున్న ఏకసిగొల్చసుద సామగ్రిగలత్తవే మునిగల మనస్సు హోగుత్తదే. మత్తు ఆనంత దుఖివన్ను ఉత్సంగ వాడుబల్ల రాగవథక వస్తుగల మేలే మనస్సు హోగువుదిల్లు. ఒందు పేళే ఆంతకవస్తుగలన్ను నోఇదలేబేకాగి బందరే వ్యేరాగ్ భావనిగింద వస్తుస్మరింప చింతనెయల్లు ములుగి తమ్మ ఆత్మన నిమంలతే కాపాడికొల్చుత్తారే ఏశెరాగ ద్వైషయింద జగత్తున్న నోఇదాగ ఆదు నమ్మల్లి ఏకృతియన్నుంటు వాడువుదిల్లు. తన్నక్కణ నిమంలతేయన్న భాతపాడు భౌతిక వ్యేభవగల్లు రాగభావ త్కబేసువుదు సంయమియ కర్మవ్యవాగిదే.

ಚಿಂತೆ

ಅಗ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಘಸ್ಕೃತ ಮಹಾನೀಕ ಚಿಂತೆಯ ಸ್ವಿವೇಶ ಬರಗಿತು. ಮುನಿಶ್ರೀ ವಾಯಂಸಾಗರರ ದೇಹಸ್ತಿತ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಯಿತು. ಅವರು ಬಹಳ ದುಭಳವಾದರು. ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಒಬ್ಬ ಪ್ರಕೃಷ್ಟಾರಿ ಮತ್ತು ಮುನಿಶ್ರೀ ನೇಮಿಸಾಗರರನ್ನು ಅವರ ಪರಿಚಾರಿಗೆ ನೇಮಿಸಿದ್ದರು. ಶ್ರಾವಕರು ಅವರ ವೈಯಾವೃತವನ್ನು ಬಹಳ ಆದರದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಯಂ ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರೂ ತ್ಯಾಗಿಗಳ ವೈಯಾವೃತದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಕೃಷ್ಟಾರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಾಯಿಲೆಯಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಕೂತು ಕೊಳ್ಳುವುದೇ ದುಸ್ತರವಾಗಿಬಂತಿತು. ಪ್ರಕೃಷ್ಟಾರಿ ಹೆದರಿಹೋದ. ಆಗ ಸ್ವಯಂ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರೇ ಸಂಕ್ಷೇಪತ್ವದಿಗಿದರು. “ಹೆದರಬೇಡ ನಾವೆದ್ದೇವ. ನಿಮೇನೂ ಆಗಮ. ನಿಮಗೆ ತೊಂದರರ್ಯಾಗದಂತೆ ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಧೈಯ ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ವಾಶ್ಲಲ್ಯಾದ ಬಂಡಾರಂತಿದ್ದರು.

ಯೋಗ್ಯ ಉಪಚಾರದ ನಂತರವೂ ಮಹಾಸಾಗರರ ಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬಾವೂರಾವ್ ಲಾಟಕರ್ ಮುಂತಾದ ದಕ್ಷಿಣದ ಬಂಧುಗಳು ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುರಕ್ಕೆ ಕರೆದ್ದಾಯ್ದರು.

ಆಗ್ರಾದಿಂದ ವಿಕರಿಸುತ್ತಾ ಸಂಘ ಓರೋಜಾಬಾದ್ ಗೆ ಬಂದಿತು. ಜೈನರ ಸಂಪ್ರೇಶಿತ ಕಾಸ್ತಿಗೆ ಪಂ. ಗೋಪ್ಯಾಲ್ ದಾಸ್ ಬರ್ಯಾಯಾ, ಪಂ. ಪನ್ನಾಲಾಲ್, ನ್ಯಾಯ ದಿವಾಕರರಂತಹ ಅನೇಕ ಉದ್ಯುಕ್ತ ಪಂಡಿತರ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನವದು. ಇಲ್ಲಿ ಏಳು ಜೈನ ಮಂದಿರಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಭಗವಾನ್ ಚಂದ್ರಪುರಭರ ಬಂದು. ಆತ ಉದ್ದದ ಸ್ವರ್ಪಕದ ಬಿಂಬವಿದೆ. “ಚಂದ್ರ ಪುಭಂ ಚಂದ್ರಮರಿಷಿಗೌರಂ....” ಸಮಂತಭದ್ರರ ಈ ಸ್ವಾತ್ಮ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆ ಬಿಂಬ ದರ್ಶನಮಾಡ ಕೊಡಲೇ ಸುಳಿಯಿತು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬಂದು ಸೂರಸ್ಯಕರ ಚಚೆಯೂ ನಂತರ ನಡೆಯಿತು.

ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ

ಅವರು ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವರಿದುರು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ದ್ವಾಗಿತ್ತು. ಆದರ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಯಿತು. ಕಾಶೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಸಮಂತ

ಭದ್ರರು ಸಂಕಟಕ್ಷೇಳಗಾದಾಗ ಚತುರ್ವಿಂತತ ತೀರ್ಥಂಕರ ಸ್ವಾತ್ಮವನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪರಿಸತ್ತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಭೀಮಲಿಂಗ ಭೀದಗೋಂಡು ಚಂದ್ರಪುರಭ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಬಿಂಬ ಮೂಡಿತ್ತು. ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಮೂತ್ತೆ ಏಕ ಪ್ರಕಟವಾಗಬಾರದಾಗಿತ್ತು? ಅವರು ಅಳ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಸಮಾನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಾರ್ಚಿಕ ಉತ್ತರ

ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ವ್ಯಾದಯಗ್ರಾಹಿ ಉತ್ತರ ನೀಡಿದರು. “ಇಷ್ಟತ್ತು ನಾಲ್ಕು ತೀರ್ಥಂಕರರ ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತರು ಇಷ್ಟತ್ತು ನಾಲ್ಕುರು ಯಾಕ್ಷಯಾಂತಿಯರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

“ಆದಿನಾಥರಿಂದ ಆರಂಭಗೋಂಡ ಅವರ ಭಕ್ತಿಯಭಾವ ಚಂದ್ರಪುರಭ ಭಗವಾನರ ಸ್ತುತಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಮಂಡಗಣ್ಯ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಅವರ ಭಕ್ತಿಯ ಪರಾಕಾಷ್ಠತೆ ಆ ಯಾಕ್ಷಗ್ರೀ ಮಹಾಪ್ರಸನ್ನತೆ ಮತ್ತು ಜಗ್ಗತಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ವಿಶೇಷ ಆರಾಧ್ಯ ಧೈವ ಚಂದ್ರಪುರಭ ಸ್ವಾಮಿಯ ಮುತ್ತೆಯನ್ನು ಭೀಮಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜಯ ಜಯಾಕಾರ ಮೋಳಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಯಾವಾಗ ಸಮಂತ ಭದ್ರರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ವಂದೇ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದ ಹೊರಬಿತ್ತೋ ಆಗಲೇ ಚಂದ್ರಪುರಭ ಜನನ ಅಪ್ರಾವ ಬಿಂಬ ಒಡಮೂಡುತ್ತದೆ” ಎಂದು ವಿಶೇಷಿಸಿದರು.

ವಿದ್ವಾಸಂರಿಗೆ ಅವರ ವಾದದ ಸರಣಿ ಸರಿ ಎನಿಸಿತು. ಯಾಕ್ಷ ಯಾಕ್ಷಯಾರು ತಮ್ಮನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುವರಿಂದ ಪ್ರಸನ್ನರಾಗದೆ ತಮ್ಮ ಆರಾಧ್ಯ ಧೈವಗಳ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಅತೀವ ಪ್ರಸನ್ನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾಲಾ ಮಾಲಿನಿ ಯಾಕ್ಷಯ ವಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿರಜೊ ಕಾಯಾ ಸಾಧಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ನೆಚ್ಚಿನ ಧೈವ ಚಂದ್ರಪುರಭ ಜನನ ಜಯ ಜಯಾಕಾರ ಮತ್ತು ಮುನಿಗೆ ಬದಿದ ವಿಶ್ವಿನ ವಿನಾಶ. ಇವು ಆಘಾತನೆಯ ಪರಿತಾಂಶವಾಗಿದ್ದವು.

ಮಧುರಾದಲ್ಲಿ ಚಾತುಮಾರ್ಚ

ವರಾಣಸಿ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸಂಘವ್ ಮಧುರಾ ನಗರವನ್ನು

ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೇ ಹಾಕಿದರು. ಏಳೇಳು-ಎಂಟೆಂಟು ದಿನಗಳ ಉಪವಾಸಗಳು ಸಾವಧಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೋದವು. ಅವರ ಈ ಅಸಾಧಾರಣ ತಪಸ್ಸು ಮನವಹಾತ್ಮಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಜ್ಯಾನರೇನು ಅಜ್ಞೆನರೂ ಅವರ ಈ ಉಪ್ಪಿನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಬೆರಗಾಗಿ ಹೋದರು. ಮಧುರಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮೃಷಾಣಿ ಭೋಜನ ಕಬಳಿಸುವ ರಾವಣ ಹೊಕ್ಕೆಯ ಜನರೇ ಜಾಸ್ತಿ! ಏಳೆಂಟು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಒಂದು ಅನ್ವಯ ಕಾಳು, ಒಂದು ಹನಿ ನೀರೂ ಸೇವಿಸದೆ ಮೌನವಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಈ ಯುಗ ಪ್ರರುಷನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೊಕ್ಕೆ ಬಾಕರಾದ ಅವರು ಹೋಕಾರಿ ಹೋದರು! ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಹಾಗಣ್ಯಗರಾದ ನೇಮಿನಾಗರ ಮುನಿಗಳು ಲಘುಸಿಂಹ ನಿ: ಶ್ರೇಡಿತ ತಪಸ್ಸೇ ಆರಂಭಿಸಬಿಟ್ಟಿರು. ಇತರೇ ಸಾಧುಗಳು ಯಥೋಚಿತವಾದ ಮಹಾ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ತಾರಾ ಸಮೂಹಗಳಿಂದ ಸುತ್ತುವರಿದ ಚಂದ್ರಮಂಡಲದಂತೆ ತೇಜಾ ಪ್ರಂಜಾಗಿ ಕಾಳಿತೋಡಿತು. ಯಾರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ತಾಗ್ಯ ತಪಸ್ಸು. ಆತ್ಮ ಯೋಗಿಗಳ ಭಾವಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಸುಳಧಾಡತೋಡಿದವು. ಅದು ಆ ಮಹಾ ಯೋಗಿಗಳ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಯ ತಪಸ್ಸಿನ ಪ್ರಭಾವವಾಗಿತ್ತು.

ದಶಲಕ್ಷಣ ಧರ್ಮದ ನಂತರ ಜೆನೇಂಪ್ರ ಭಗವಾನರ ಉತ್ಸವಗಳು ನಡೆದವು. ಅನೇಕ ಜ್ಯಾನೇತರರೂ ಈ ಉತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹರಣೆದಿಂದ ಪಾಲೋಂಡಿದ್ದರು. ಇವೈಲ್ಲಾ ನಡೆದಿದ್ದರೂ ಧರ್ಮ ದ್ವೇಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಹಲ್ಲು ಮಸೆಯುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಪಾಡಿರಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಏತಿರಾಗಿ ಮುನಿಗಳು ಯಾವುದೇ ಮತಂಗಂಗಡಗಳ ಭೇದ ಭಾವವಿದದೆ ಸದ್ರ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಕಲ್ಲಾಗಿ ಭಾವ ಹೊಂದಿದ್ದರು. “ದುಃಖಿರಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಗರಹಿತ, ಸುಖಿರಲ್ಲಿ ಇಚ್ಛಾರಹಿತರಾಗಿರುವ ವಿತರಾಗ, ಏತಭಯ, ಏತಕ್ಕೊಂಡಿರುವಿನಿಯು ಸ್ತುತ್ಪ್ರಜ್ಞ” ಒಂದು ಗೀತೆ ಹೇಳಿದಂತಿತ್ತು, ಕೆಲವರು ಅವರನ್ನು ಏತರಾಗಿ ಮುನಿ ಎಂದರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಮಹಾ ಸಂಯಮಿ ಎಂದರು. ಇನ್ನಾರೋ ಅವರನ್ನು ಸ್ತೀಪ್ತಪ್ರಜ್ಞ ಎಂದು ಕರೆದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಅವಲ್ಲವುಗಳ ಮೊತ್ತವಾಗಿದ್ದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಅಡ್ಡಕೇಣ ನನ್ನೊಡನೆ ಹೇಳಿದ “ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಜ್ಯಾನಮಂದಿರವಿದೆ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ “ಹಸ್ತಿನಾಂ ಶೀಡಾಯ ವಾನೋಽಿ ನಾಗಭೈತ್ ಜ್ಯಾನಮಂದಿರಂ” ಈ ಶೈಲ್ಕ ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಿ ಹೆದರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಜ್ಯಾನ ಮಂದಿರಕ್ಕ ಹೆದರಿ ಎಂದೂ ಹೊಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಜ್ಯಾನ ಮೂರ್ತಿಯ ದರ್ಶನ ಆಕಾಶತ್ವ ಆಗಿ ಬಿಟ್ಟತು. ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇ ನನ್ನ ಭೂಮೆ

ಖಂತ ತತ್ವವಿರು

ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಮಧುರೆಯು ಜ್ಯಾನ ಸಂಸ್ಕಾರಿಯ ಕೇಂದ್ರ. ಅಂತಿಮ ಶ್ವಾಸ ಕೇವಲ ಜಂಬೂಸ್ವಾಮಿಯ ನಿವಾಣ ಮಧುರೆಯಲ್ಲಾಗಿತು ಎಂದು ಪ್ರತಿಇತಿ ಇದೆ. ಕವಿರಾಜ ಮಲ್ಲನು ಜಂಬೂಸ್ವಾಮಿ ಚರಿತ್ಯೆಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ.

“ಮಾಫಿ ಶ್ವಾಸ ಸವ್ಯಮಿಯು ಶುಭ ದಿನ ವಿಪುಲಾಚಲದ ಪರವತದಲ್ಲಿ ಸುಧರು ಸ್ವಾಮಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆದಿನ ಆರ್ಥ ಪತಕೆ ಕಾಲ ಬಾಕಿ ಇದ್ದಾಗ್ನಿ ಜಂಬೂಸ್ವಾಮಿಗೆ ಕೇವಲಜ್ಞಾನವಾಯಿತು. ಜಂಬೂಸ್ವಾಮಿ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಾಡುತ್ತಾ ವಿಪುಲಾಚಲ ಪರವತದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋದರು.” ಇದರಿಂದ ತೀರ್ಥಯುವುದೇನೆಂದರೆ ಜಂಬೂಸ್ವಾಮಿಯ ನಿವಾಣ ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಪುಲಾಚಲವೇ ಹೊರತು ಮಧುರೆಯಲ್ಲಿ ಆದರೆ ಜಂಬೂಸ್ವಾಮಿಯ ವಿಹಾರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಧುರೆಯೂ ಒಂದೆಂದೂ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆದು ನಿವಾಣ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಬಹಿಕಾಸಕ ಧ್ಯಾನಿಯಂದಲೂ ಮಧುರೆಗೆ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾನವಿದೆ. ಅಷ್ಟಾಷ್ಟಿಕ ಪರವತದಲ್ಲಿ ಉಮ್ಮೆಲಾ ರಾಣಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ದಾಸಿ ರಾಣಿಯ ನಿಮಿತ್ತ ಜೆನೇಂಪ್ರ ಭಗವಾನರ ರಥೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಉಂಟಾದ ಉಪದ್ರವವನ್ನು ವಜ್ರಕುಮಾರ ಮುನಿಯ ಆದೇಶದಂತೆ ವಿದ್ಯಾಧರರು ನಿವಾರಿಸಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿಯೇ. ಅಮೂಳ ಧ್ಯಾನಿ ಅಂಗದಲ್ಲಿ ಪುಸಿದ್ಧಾಗಿದ್ದ ರೇವತಿಯು ಮಧುರೆಯ ರಾಜ ಪರುಣನ ಪಟ್ಟರಾಣಯಾಗಿದ್ದಳು. ಮಧುರಾ ನಗರದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಅನೇಕ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಜ್ಯಾನಧರು ಆದೇಶಕುರುಹಗಳು, ಆವೇಷಗಳು ಸಿಕ್ಕಿವೆ.

ಮಧುರೆಯು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಜನ್ಮ ಭೂಮಿಯೆಂದು ಹಿಂದೂಗಳ ನಂಬಿಕೆ. ಆದರೆ ಜ್ಯಾನಧರು ಪ್ರಕಾರ ಅವನ ಜನ್ಮ ಭೂಮಿ ದ್ವಾರಾವಾತ. ಆದು ನೇಮಿ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಜನ್ಮ ಭೂಮಿಯೂ ಹೋದು. ಆ ನಗರವು ತೀರ್ಥಂಕರರ ಪುಕ್ಷೋದಯದಿಂದ ದೇವೇಂದನ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಸ್ವೇಂದ್ರವನಿಂದ ಸಮುದ್ರ ವಾಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಮಿಂಸಲ್ಪಿತ್ತು. ಆ ಕೃತಿಯ ನಗರ ಎಂದೂ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದೂಗಳು ಮಧುರೆಯನ್ನೇ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಜನ್ಮ ಭೂಮಿಯೆಂದು ಮನುಸುತ್ತಾರೆ. ಆದೇನೇ ಇರಲಿ, ಕಾಗಂತೂ ಪೂಜ್ಯಶ್ರೀಯವರ ಪರಾಪರಣದಿಂದ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಏತಿರಾಗಿ ಶಾಸನದ ಹೂತಿದ್ದ ಚಕ್ರಗಳು ಚಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಅವರು ಜೀವಂತ ತೀರ್ಥದಿಂದಿರು. ದೂರದೂರದಿಂದ ಜನಗಳು ಒಂದು ಅವರ ದಶನ ಪಾಡಿ ಧನ್ಯತೆ ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಹುಟ್ಟಿತು". ಧರ್ಮ ವಿದ್ರೋಹಿಗಳು ಕುಶಾಸ್ತು ರಚಿಸಿ ಹೀಗೆ ಅದೇಪ್ಯ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಸದ್ಯಮಂದತ್ತ ಬರದಂತೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ದರೋ ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜೈನ ಧರ್ಮದ ವಿಜಯ ವೈಜಯಂತಿಯು ಸರ್ವತ್ತ ಹಾಡಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಸಹಿಸದ ಧರ್ಮದ್ರೋಹಿಗಳು ೨೦ತಹ ಶೈಲೀಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಭಯ ಹುಟ್ಟಿಸಿಯಾದರೂ ಜೈನ ಧರ್ಮದತ್ತ ಹೇಗುವವರಿಗೆ ತೊಡರುಗಾಲು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಗಲೂ ಅದೇಪ್ಯೇ ಜನ ಈ ಶೈಲೀಕರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಹೇಡಿ ಜೈನ ದೇವಾಲಯಗಳತ್ತ ಬಾಗಿಲು ಬಿಡು ಮಲಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಜನರುಂಟು. ಎಷ್ಟೇ ವೈದಿಕ ಗುರುಗಳು ಜೈನ ದೇವಾಲಯವಿರುವ ಬೀದಿಗೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇರ್ಕೆ ಅವರ ಅಜ್ಞನ ಭಾವವೇ ಕಾರಣ.

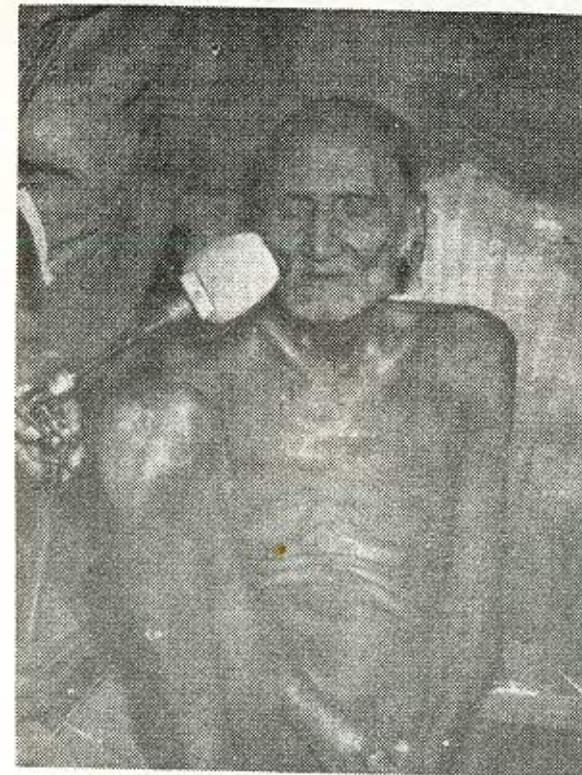
ಜೈನ ಮೂರ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಮಕ್ರಿಧಾದಿಗಳು ಲವಲೇಶವೂ ಕಾಣಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆಗೆತೆಯಲ್ಲೇ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಬಂದಿದೆ.

ಶ್ರೀವಿಧಂ ನರಕಸ್ಯೇದಂಧ್ಯಾರಂ ನಾಶಮಾತನಃ
ಕಾಮ ಕ್ಷೋಧಸ್ತಾಲೋಭಸ್ತಾದೇತಾ ಜಯೇತಾ ॥೯,೭೦॥

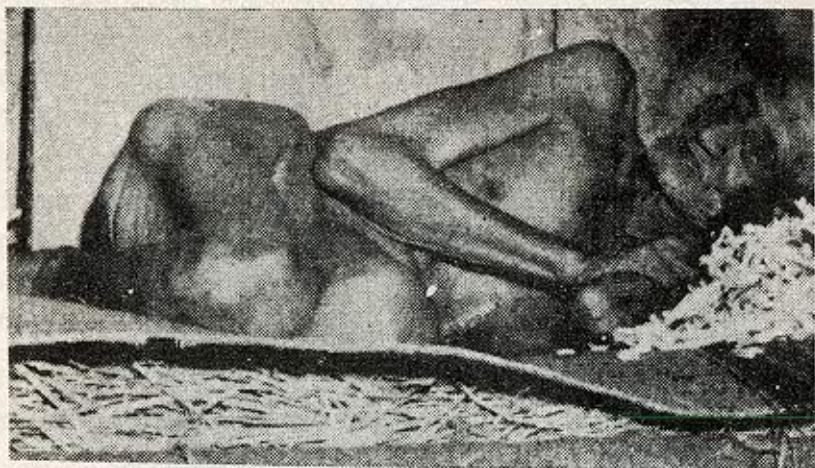
ಕಾಮ ಕ್ಷೋಧ ಹಾಗೂ ಲೋಭ ಇವು ಮೂರು ನರಕದ ಧ್ಯಾರಗಳು. ಇವುಗಳನ್ನು, ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಜಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಗೀತೆ ಕಟ್ಟಿಸ್ತೇ ಮಾಡಿದೆ. ಹೀಗಿಧ್ಯಾರಾಗ ಕಾಮ ಕ್ಷೋಧಾದಿಗಳಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣರಹಿತವಾದ ಜನಬಿಂಬಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕ್ಷೋಧಾದಿಕಷಾಯ ಮಾಡುವ ಜನಗಳು ಗೀತೆಯ ಅದೇಶಕ್ಕೇ ಅಪಚಾರ ಮಾಡಿದಂತಹಾಲ್ಲಿವೇ?

ಹುಕುಂಚೆಂದ್ರ್ ಸೇರ್ ಬಗ್ಗೆ

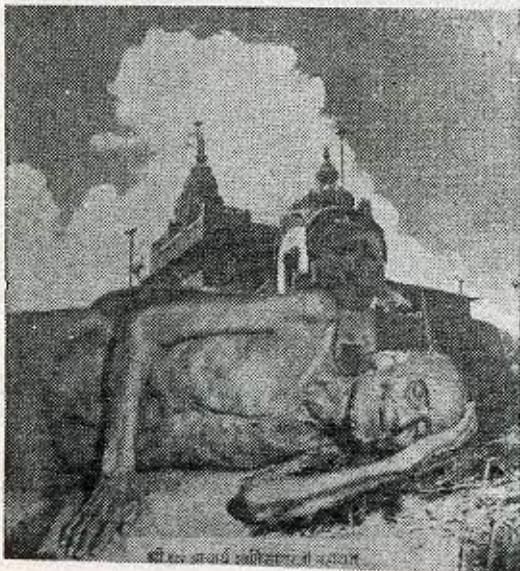
ಸರ್ ಸೇರ್ ಹುಕುಮ್ ಚಂದ್ರ್ ಒಬ್ಬ ಭಾರಿ ತೂಕದ ಮನುಷ್ಯ. ಇಡೀ ಭಾರತ ದೇಶವೇ ಒಂದು ತೂಕವಾದರೆ ಅವರೊಬ್ಬರೇ ಒಂದು ತೂಕವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಜೈನಸಮಾಜದ ಜೀವಂತ ಆಸ್ತಿಯಂತಿದ್ದರು. ಜೈನಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಕವಿದ ಅಂಥಕಾರ ದೂರವಾಡಲು ಒಬ್ಬ ಜೀವಂತ ಸೂರ್ಯನಂತಿದ್ದರು. ಜೈನ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂದೋದಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾದ್ವೇಷ ಅವರು. ಅಪತ್ತಿನ ವಿರುದ್ಧ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಿಂಹ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಗುಡಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂಚೊಣಿಲ್ಲಿ ಸದಾ

ಈ ದುಃಖಿತ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೇಳಬಹುದು
ಆ ಜ್ಞಾನ ಸಂಯುಕ್ತ ಕೊಟ್ಟ
ಅಂತಿಮ ಅದೇಶ ಮತ್ತು ಉಪದೇಶ

ಸಮಾಧಿ ಕಯ್ಯುಯಲ್ಲಿ ಆ ಭೇಡ್ಯಮುನಿ

ಸಮಾಧಿಯ ಅಂತಿಮ ದೃಶ್ಯ

ರವೊಂ ಜನೋಂದ್ರ ಚರ್ಚೊ

ತಾಮ್ರ ಪಚಿದಲ್ಲಿ ಅಂಕಿತಗೊಳಿಸಿದ ಪ್ರೇಸ್
ಸಿದ್ಧಾಂತ ದಾತ್ರು ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರ
ಪಿಂಚೆ, ಕರ್ಮಂಡಲು

ಮುನ್ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಧರ್ಮಾರಾಧಕ ಜೀವಿಯ ಅಂತಿಮ ದಿನಗಳು ಬಹಳ ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದವು. ಅವರ ತ್ಯಾಗ, ಧರ್ಮವೈವು, ದೇವ ಗುರು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯಂಕ ಭಕ್ತಿ ಅವರ ಜೀವನವನ್ನ ಸಫಲಗೊಳಿಸುವು. ಅವರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಇತ್ತು ಮುಂದೂ ಭಕ್ತಿ ಅವರ ಜೀವನವನ್ನ ಸಫಲಗೊಳಿಸುವು. ಅವರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಇತ್ತು ಮುಂದೂ ಕಾದಿತ್ತು, ಅಂದರೆ ಪ್ರಾವ ಜನ್ಮದ ಪ್ರಜ್ಞಾದಿಂದ ಈ ಭದರಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತು ಮಡುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಅವರ ಜಾಗ್ರತ ಬೇಕನ ಪ್ರಮಾದಿಂದಾದು ಈ ಸಿರಿ ಎಂದು ಮರೆಯಾದೆ ಧರ್ಮವೇತರದೆಂದು ಭೋಗಿತ್ತೇ ಮರುಳಾಗಿದೆ ಧರ್ಮಾನುಕೂಲವಾಗಿ ನಡೆದು ಸತ್ಯಲ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಮುಂದೆಯೂ ಇತ್ತು, ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಎಷ್ಟೂ ಜನ ಸುಖಿಸಂಪನ್ಮೂಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಇಂದೇನೋ ಇದೆ. ಅದರೆ ಮುಂದೆ? ಅವರಿಗೆ ದುಃಖಿದ ಕರಾಳ ರಾತ್ರಿಗಳು ಮುಂದೆ ಕಾದು ನಿಂತಿವೆ. ಈಗಲಾದರೂ ಎಚ್ಚೆತ್ತು ಉಳಿದ ಅಳ್ಳಾಯುವ್ವವನ್ನ ಧರ್ಮಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದರೆ ಆ ಕರಾಳ ದಿಗ್ಭಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

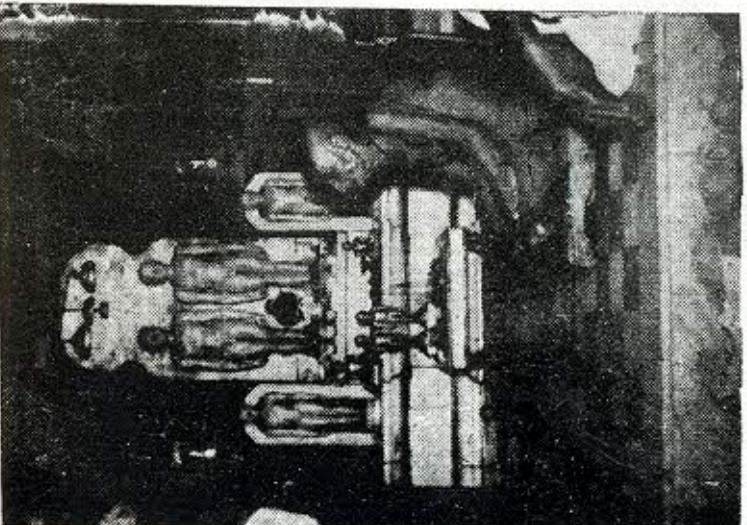
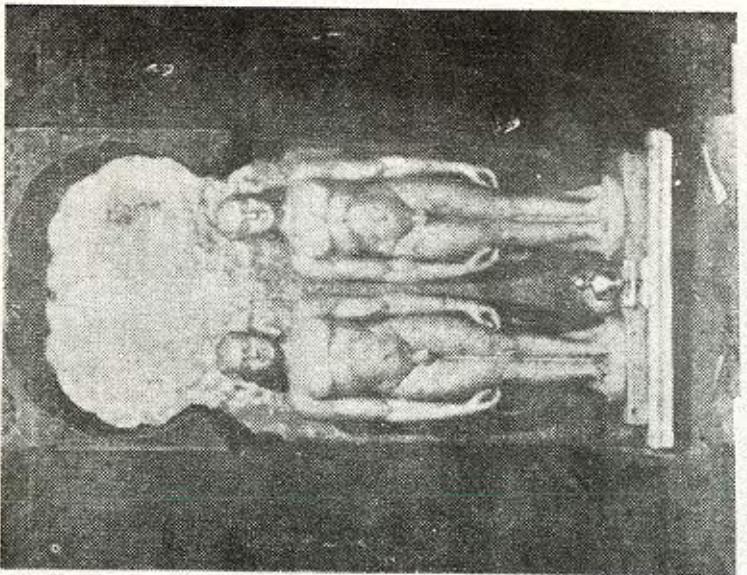
ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರಿಂದ ಹೊಳ್ಳುವುದಾಗಲಿ, ಪ್ರತಿ ಸಂಯುಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾತಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಯಾರ ಮೇಲೆ ಅವರ ಶಾಂತವಾಯ ಧೃತಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತೋ ಅವರ ಜನ್ಮವೇ ಸಾಧನಕಾಗಿ ಹೊಗುತ್ತಿತ್ತು ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರಸಂಗವಶಾತ್ ಹುಕುಂ ಚಂದ್ರ ಸೇತ್ರ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಭಾವನಗೇಣನ್ನ ಹೀಗೆ ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡಿದರು.

“ನಮಗೆ ಈಗ ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಣ ವಯಾಳ್ಯಾಯಿತು. ಹೀಂದೂಷಾಘಾವದ ಜೈವ ಸವಾದದಲ್ಲಿ ಹುಕುಂ ಚಂದ್ರ ಸವಾನ ತೂಕದ ಮನುಷ್ಯ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಸೂರ್ಯಾದಿತಾರೆವು. ದಿವಾನನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಜಮಾನವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಡೆ ಅವರ ವಾತಿಗೆ ಸೂರ್ಯಾದಿತಾರೆವು. ಅವರ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದಲೇ ಜೈವಧರ್ಮದ ಅದೆಷ್ಟೂ ಸಂಕಟಗಳು ಬೀಳೆ ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದವಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವೇಂದ್ರನ ಆಳ್ಳಿಯಂತೆ ನಡೆಯುವ ಎಲ್ಲಾರೂ ನಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದವಿದೆ.

ಬುಹ್ಯಭಯ ಪ್ರೇಮ

ಮತ್ತು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿತ್ತೊಡಗಿದರು.

“ಒಮ್ಮೆ ಸಂಧಿ ಪತಿ ಗೇಂದನ್ ಮಲ್ ಮತ್ತು ದಾದಿಮರ್ ಚಂದ್ರ ಆಜನ್ನು ಬುಹ್ಯಭಯವ್ಯತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಹುಕುಂಚಂದ್ರ ಸೇತ್ರ ಅವರನ್ನ ಬಹಳವಾಗಿ

ಪ್ರಾಣಿಸತ್ತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆವು. ಅವರು ಬ್ರಹ್ಮಜಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು ಬರಿ ಹೊಗಳಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಏನು ಲಾಭವಾದಂತಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಜಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗಲೇ ನಿಮ್ಮ ಜನ್ಮ ಸಫಲ” ಈ ಮಾತ್ರಾ ಕೇಳಿ ಹೀಗೆ ಮುಂದು ನೋಡದ ಭಟ್ಟನೇ ಎದ್ದು ಬ್ರಹ್ಮಜಯ ಸ್ವೀಕರಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಅನ್ತೇ ಅಲ್ಲ, “ಮಹರಾಜ! ಈ ಭವ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮುಂದಿನ ಭವದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಜಯ ಪಾಲಿಸುವಂತಾಗಲಿ. ಲೋಕಾಂತಿಕ ಪದ ಪಡೆದು ಮನುಷ್ಯ ಭವದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಬ್ರಹ್ಮಜಯ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಹುಕುಂಚಂದ್ರ ರವರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಜಯ ಪ್ರತದ ಮೇಲೆ ಇಂತಹ ಪ್ರೇಮವಿತ್ತು”

ಇಂದಿನ ಎಷ್ಟೇ ಜನ ಶ್ರೀಮಂತರು ಹುಕುಂಚಂದ್ರ ರನ್ನ ಆದರ್ಶವನ್ನಿಗೆ ಏಕ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ? ಇಂದಿನ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಪ್ರತಾಗಳೆಂದರೆ ಸಿಂಹ ಸ್ವಷ್ಟಿ. ಆದರಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಜಯವೆಂದರೆ ಅವರ ಮೇಲೆಯೇ ಬಹಾದುಸ್ತಿ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ಭಯ! ತಮನ್ನ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದವರನ್ನು ಬೇದಣಿಸುವ ಒಂದು ಶೈಕ್ಷಿಕ ಬ್ರಹ್ಮಜಯವೆಂದು ಅವರ ಭಾವನೆ. ಯಾವುದೋ ಭವದ ಮಿಥ್ಯಾ ಪ್ರಾಣಿಂದ ಅಂತರಿಗೆ ಹಣ ಬಂದರೇನಾಯಿತು. ದುಡ್ಡಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡಾಗಿನೆಂದೋ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಭೋಗ ವಿಲಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಬುರೆತು ಮಲಗುವ ಈ ದೊಡ್ಡಪ್ರಾಣಿನ್ನು ಕಮರು ಪ್ರತಿ ಕಾಡಿದೆ ಬಿಡು. ಧರ್ಮವನ್ನು ಮರಿತವರೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಕಾಣಿವ ಥಿಂದ ದೂರಿ ಜೀವಿಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಲು ಸಾಲಾಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿ. ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಇದ್ದರೂ ಶಿವ ಸುಖಿಕ್ಷಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಧರ್ಮರಾಧನೆ ಮಾಡುವವರು ಇಂದು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ಧನ ಸಂಪತ್ತು ಪ್ರಾಣಿದ ದಾಸಿ. ಪ್ರಾಣಿ ತೀರಿದ ಮರುಗಳಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಅವಳು ಮಾಯ! ಉಳಿಯುವುದು ಪಾಪದ ಪ್ರೇತ! ಅದು ನಮನ್ನು ಸದಾ ಕಷ್ಟಕ್ಕಿಡು ಮಾಡುತ್ತೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಧನ ಸಂಪತ್ತು ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಈ ಜೀವಕ್ಕೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಭವದಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ದಾನ ಧರ್ಮಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿ ಆತ್ಮ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬುದು ಜಾಣಿತನ!

ಅಜವೇರದ ಸರ್ ಸೇರ್ ಬಾಗಚಂದ್ರ ಸೋನಿಯೂ ಒಬ್ಬ ಮಹಾ ಉದಾರಿ ಶ್ರೀಮಂತ. ಜೈನ ಸವಾಜದ ಗ್ರಂಥಕ್ಕೆ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಸವಾಜದ ಏರಡೆ ಕಣ್ಣಗಳಂತಿದ್ದರು. ಅವರ ವಂತ ಪರಂಪರೆ ಏತರಾಗ ಧರ್ಮದ ನೆಲಗಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಭದ್ರವಾಗಿ ನೆಲೆಯೂರಿ ನಿಂತಿದೆ. ಸವಾಜಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಸತ್ಯಲವನ್ನು ಇಂದೂ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ.

ಹಿಂದೆ ಜೈನ ಧರ್ಮ ರಾಜಾಶ್ರಯದಿಂದ ಸಮಾಜದ ಮೂಲೆ ಹುಂಡಿಗೂ ಏತರಾಗ ವಿಜ್ಞಾನದ ಸಂಘರ್ಷ ಸಾರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಅದು ಸಮಾಜದ ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಯಥಾತಕ್ಕ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತಿದೆ. ಇಂದು ಶ್ರೀಮಂತರೇ ಜೈನ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಿತರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾವ ಬೇಳೆದರೆ ಮಂಕಾಗಿರುವ ಜಿನಧರ್ಮ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಾಣಿರೆಸಬಲ್ಲದು.

ಓತುವಾಸ ಮಹಾಪ್ರಭಾವನೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣಿಗೊಂಡಿತು. ಸಂಭಾವು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ದತೆ ಮಾಡತ್ತೊಡಗಿತು. ಅಪಾರವಾದ ಅಶ್ವಾಣಿ ಕಣ್ಣಗಳು ಸಂಫವನ್ನು ಬೀ ಳ್ಯಾಟ್ಟಿಪ್ಪ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನದ ಹಾಟ್‌ಗೆ ಸಂಭಾ ಬಿಂಬಿರ ಹೂಡುತ್ತಿತ್ತೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಶ್ರಾವಕರು ಅವರನ್ನು ಬೀಳ್ಯಾಡಲು ಬಹಳ ಪ್ರಾಣಿ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಭಾದ ಪ್ರಭಾವವೇ ಹಾಗಿತ್ತು, ಸಂಭಾವು ಕೊಸಿಕುಲ್ಲಿ ಮೂಲಕ ಭಾರತದ ರಾಜಧಾನಿ ದೆಹಲಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿತು. ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಜೈನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಆಗ ಹದಿನ್ಯೇದಿಂದ ಇಷ್ಟತ್ತು ಸಾವಿರಿತ್ತು. ಬಹಳ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಪನ್ಮಾರಿದ್ದರು.

ಅಂಗ್ರೇ ದೇಶದವನ ಶಂಕೆ ಸಮಾಧಾನ

ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ವಿಚಾರ ಶೀಲ ಭದ್ರಪರಿಷಾಮಿ ಅಂಗ್ರೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಂದು ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿ ಹಾಕಿದ

“ಮಹರಾಜ! ನಿಷ್ಪ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ (ಗೃಹಸ್ಥರಾಗಿದ್ದು) ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಏಕ ಪಡೆಯಬಾರದು?” ಆಗ ಅವರು ಹೇಳಿದರು: “ಇಂದಿನ ಬೀಸುವಾಗ ದೀಪ ಚಂಚಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೀಸುವುದು ನಿಂತ ಕೂಡಲೇ ದೀಪದ ಶಿಖಿ ಶಾಂತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಪರಿಗ್ರಹಗಳ ಕಾರಣ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಂಚಲತೆ ಹುಟ್ಟಿತ್ತದೆ. ರಾಗ-ದ್ಯೇವಾಗಳ ವಿಚಾರ ಹುಟ್ಟಿತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕುಟುಂಬಾದಿಗಳ ಆಗಾರಿಂದಲೇ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಬಲ್ಲದು. ಪರಿಗ್ರಹಹಿತ ನಿಮ್ಮಲ ಜೀವನದಿಂದಲೇ ಶಾಂತಿ ದೂರೆಯುತ್ತದೆ.”

ಅವರು ಮತ್ತೆ ಮುಂದುವರೆಸಿದರು.

“ವಿವರು ಭೋಗಗಳ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಮಲಿನವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಲಿನ ಮನಸ್ಸು ಪಾಪ ಸಂಚಯ ಮಾಡಿ ದುರ್ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಪರಿಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಾಗ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರಾಣರೂಪದಿಂದ ಆಚರಿಸಿಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಆಗ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಣ್ಣುವರುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಅಜರಿಸಲು ವಿಷಯ ಭೋಗಗಳ ತಾಗ ಅತ್ಯಾಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ವಿಷಯ ಭೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಅದ್ವರಿಂದ ಭೋಗದ ಬದಲು ತಾಗದ ಮಾರ್ಗ ಸೈರಿಸುವುದು ಕಲ್ಪಾ ಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಸಂಸಾರದ ಜಲವು ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವವರನ್ನು ಬೇದಿಯಾನ್ವಿತಾದ್ವಾರಾ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆ ಜೀವ ಅಧೋಽದ್ವುಮಾಗಿಯೇ ಮುಖುಗಿ ಕೋಗಾತ್ಮದೆ. ಮತ್ತಿನ್ನೆಂದೂ ಹೊರಜಗತಿನತ್ತ ಮೇಲುತ್ತಿರಾಗಿ ವಿರದು. ವಿಷಯ ಭೋಗಗಳಿಂದರೆ ಕಲ್ಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೀರಿಗೆ ದುಮ್ಮಿಂದಂತೆ! ವೈರಾಗ್ಯವೆಂದರೆ ಈಚು ಬುರುದೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೀರಿಗೆ ಹಾರಿದಂತೆ! ಭೋಗದ ಬಯಕೆ ಸಂಘರಣೆ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ನಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ವಿಷಯ ವೈರಾಗ್ಯ ತೇಲಿಸುತ್ತದೆ.”

“ಜೀವ ಸತ್ಯಾಗಾರ ಎಲ್ಲಾರೂ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮ ಮಾತ್ರ ಜೋತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದ್ವರಿಂದ ಬಾಹ್ಯ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ರಾಗ ಮಾಡುವುದು ಅನುಚರಿತವಾಗಿದೆ.”

ಪ್ರಾಣಾತ್ಮೀಯವರ ದೀರ್ಘ ವಿಶ್ಲೇಷಕೆಯನ್ನು ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿದ ಆ ಅಂಗ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಹಳ ಸಂತಸರಬಟ್ಟ. ಬಿಂಲಲ್ಲಿ ಒಣಿದ ಪಟಪಕ್ಕಿನ್ನೇ ಬಿರು ಮತ್ತು ಹುಯ್ಯಂತಾಗಿತ್ತು. ಧರ್ಮವೆಂದರೆನೆಂದು ತಿಳಿಯಿದ ಆ ಮೈಜ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಕ್ಷಣಿಕಾಲ ಅಪ್ರಾವಣ ಶಾಂತಿಯ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ಬೀಜವನ್ನು ಸಮಯ ನೋಡಿ ಬಿತ್ತಿದ್ದರು!

ಅವರ ಸಾನಿಧ್ಯಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್, ನ್ಯಾಯಧಿಕ ಪ್ರಾಧಾರಕರಂತಹ ಬುದ್ಧಿ ಜೀವಿಗಳು ತತ್ವ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೇಳಿಸುವನ್ನು ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೇಳಿತ್ತಿದ್ದರು.

ಆಗಿನ್ನು ಧ್ವನಿವರ್ಧಕದ ಶೋಧ ಹೊಸದಾಗಿ ಆಗಿತ್ತು, ಆಗ ತಾನೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಪೇಟಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಉಪಾನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಅದರ ಉಪಯೋಗ ಪಡೆಯಲಾಯಿತು. ಅನೇಕರು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಬಿಟ್ಟ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟ ಕಣ್ಣಿಂದ ಧ್ವನಿವರ್ಧಕದಿಂದ ಒಂದು ಉಪಾನ್ಯಾಸ ಚಕ್ಕಿರಾಗಿ ಕೇಳಿದರು. ಮೊದಲಂತೂ ಕ್ಷೇತ್ರ ಸ್ವರದವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವುದು ಬಹಳ ಕಾಣ್ಣದ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಈ ಯಂತ್ರದ ಮೂಲಕ ಉಸಿರಾಟವನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು.

ಮುನಿ ಸಂಫೋದನುವಾದ ಪ್ರಭಾವನೆ ಮಾಡುತ್ತಾದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂಲಣಿ ಬೆಣ್ಣಗಳ ಸಾನು ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಮೇಲೇರಿ ಹೋಗುವ ಸೂರ್ಯನಂತೆ ಖೂತಿಯ ದಿಗಂತಪೇರೆತೊಡಗಿತು. ಅವರ ಉಪದೇಶವನ್ನು ದೇಶಕ್ಕೆ ದೇಶವೇ ಕಿರೋಟಿಪ್ಪ ಕೇಳತೊಡಗಿತು. ಜಾತಿಹರ್ತಾಗಳ ಭೇದ ಹೋಮ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರಮಿಣೀಯರೂ ತಮ್ಮ ಸಂಕುಟಿತ ಸಾವಾಜಿಕ ಎಲ್ಲೆಯಿಂದ ಹೊರಬದ್ದು ಆ ದೇವ ಮಾನವನ ಅಪ್ಯಾತ ನುಡಿಯನ್ನು ಆಸ್ತುಧಿಸಿ ಆಗ ಪ್ರಭೋದದ ಬೆಳಕಿನತ್ತ ಹೋಗತೊಡಗಿದರು. ತೇಥಣಂಕರರ ಕಾಲದ ನಂತರ ಮಂಕಾಗಿದ್ದ ಧರ್ಮ ಜ್ಯೋತಿಗೆ ಬಂತ್ತುದ ಎಣ್ಣೆ ಎರೆದು ಆದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಉಜ್ಜಲ ಗೋಳಿಸಿದರು.

ಜಾತಿ ಮತ ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಿ ಇಡೀ ಮಾನವ ವರ್ಗವನ್ನು ಒಂದೇ ಗುಡಾರದಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಧಿತೀರ್ಯ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಒಗ್ಗಾಡಿಸಿ ಮಾನವತ್ವದ ಮಾಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ ಪ್ರಥಮ ಶ್ರೀಯಸ್ಸು ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಅವರ ವಾಣಿಯನ್ನು ಜ್ಯಾನರಷ್ಟೇ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಆಚರಿಸುವವರಲ್ಲಿ ಕರಿಜನ, ಗಂಜನ, ಮುಸಲಾಘಾರ, ಬಡಗಿ, ಬವಾಘಾರ ಮುಂತಾದವರಿದ್ದರು. ಇಡೀ ಭರತ ಏಂಡವೇ ಒಂದೇ ಕಣ್ಣಾಗಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೇ ಕಿರಿಯಾಗಿ ಅವರ ವಾಣಿಯನ್ನು ಅಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಏಕ ದೇಹಿಯಾಗಿ ಅವರ ಚರಣಗಳಿಗೆ ನಮಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಒಕ್ಕೂರಲಿನಿಂದ ಜಯಭೋಷ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ದುಃಖಿದ ಕರುಂಗಿ ಬಿಡ್ಡ ಮಾನವ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹುಡಿದೆತ್ತಿ ಅನಂತ ಶಾಂತಿಯತ್ತ ಕೊಂಡೊಯಲು ಸದಾ ತಪಕಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಮುಕ್ತ ಮಾಗಣದ ತಿಂಡಿಮಂವನ್ನು ನಭೋಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಹೊಳಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳು, ಮಧ್ಯಾಹಾರಿಗಳು, ಸಪ್ತವ್ಯಾಸಿಗಳು, ಜಾಜುಕೋರರು ಇತ್ಯಾದಿ ನಾನಾ ವ್ಯಾಸನಯುತ್ತ ಜನಗಳು ಅವರ ಉಪದೇಶ ಕೇಳಿ ಜಾಗೃತಿ ಹೊಂದಿದರು. ಅವರ ಪಾದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ವ್ಯಾಸನಗಳನ್ನು ತ್ವರಿಸಿ ತಕ್ಕಾನುಸಾರ ಪ್ರತ ಧರಿಸಿ ಪವಿತ್ರವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಧರ್ಶಕ ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರಚೋದನಕಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಪ್ರತ ತೌರೆಕೊಂಡಪರೆಪ್ಪು ಜನರಿಲ್? ಮುಸಲಾಘಾರ, ಭಂಗಿ, ಕರಿಜನರೂ, ಆ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿದ್ದರು. ಮಾಂಡ, ಮಧ್ಯ, ಮತ್ತು ಮಧು ತಾಗ ಪ್ರತಗಳಂತೂ ಸಾವಾನ್ಯವಾಗಿದ್ದವು. ಜನ ಜೀವನ ಸದಾಚಾರದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಂಧಾರಿಸಬಲ್ಲದು. ಅದ್ವರಿಂದ ಸಾವಾಜಿಕ ಸ್ವಾಸ್ಥ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಾಸ್ಥದಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯ, ಅದ್ವರಿಂದ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಸಾವಾಜಿಕ ಸ್ವಾಸ್ಥಕ್ಕೂ ಗಳಿನೀಯ ಕೊಡುಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಘೋಜ್ಯಾತ್ಮೀಯವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೇ ಆದರೂ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳು ಮುಕ್ಕಾಗಿದ್ದವು. ಯಾವುದೇ ವಿಧವಾದ ನಿಯಂತ್ರಣವಿರಲಿಲ್ಲ, ಬಡವ ಬಲ್ಲಿದರೆಂಬ ಭೇದ ಭಾವವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಣವಂತರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಅಭಿವೃದ್ಧಿವಾಗಿಲ್ಲ, ಬಡವರಲ್ಲಿತೀರಸ್ಯಾರಮಾಗಿಲ್ಲ ಅವರಿಗೇ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಸಂಘಟ್ಯ ಸಮಾಭಾವದಿಂದ ಕೊಡಿದ ಒಂದು ಸಮವಸರಣವಾಗಿತ್ತು. ಆರೇ ಆವರ ಹಾದತಲದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಒಂದೆರಡು ಸಿಹಿ ನುಡಿ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ಅವೇಕ್ಕೆ ಪಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಜೀವನವೆಲ್ಲ ನೆನಿಷಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಅಣ ಮುತ್ತುಗಳ ಚುಟಕಿಗಳು ಆವರ ಬಾಯಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಬೇಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದನ್ವೇ ಪಾಲಿಸಿದರೂ ಆವರ ವಾನವ ಜನ್ಮ ಖಿಂಡಿತ ಸಭಳವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆವರ ಕರುಣಾಪೂರಿತ ದೃಷ್ಟಿ ಅಮೃತ ಧಾರೆಯನ್ನ ವಷಣಸುತ್ತಿತ್ತು ಮುಳುಗುವ ದೋಷಿಯಂತಿರುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಜೀವನದ ದುರಂತವನ್ನ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಟ್ಟುವಂತೆ ವಣಸ್‌ಪಿತಿ ತ್ಯಾಗ-ಯೋಗಾಗಳ ದಿವ್ಯ ನೌಕೆಗೆ ಕೂಡಲೇ ಜನರನ್ನ ಹತ್ತಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆವರ ವಾಣಯನ್ನ ನೊಂದ, ಕಂಗೆಟ್ಟು ದರಿದ್ದೀ ಜೀವಿಗಳು ಆರೆಸಿ ಇವರು ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ದೇವರೆಂದೇ ವಿನಮ್ಯಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಆವರ ವಾರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಗಳನ್ನು ಸಂತೋಷಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ತಮಾ! ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ದಯೆ ತೋರುವುದರಿಂದ ಜೀವಿಗಳು ಸುಖಿಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಅನ್ನ, ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ತಿನ್ನ ವುದು ದೊಡ್ಡ ಪಾಪ. ಆದರಿಂದಲೇ ಜೀವಿಗಳು ದುಖಿಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಅನ್ನ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಹಿಂಸಿಸಿ ನೀವೆನ್ನು ಸುಖಿಗಳಾಗಿದ್ದಿರಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ನೀವು ತಿಳಿಯಲಾರಿರೇನು?....”

ಆವರ ವಾರೆ ನೇರಮಾಗಿ ವ್ಯಾದಯ ತಟ್ಟಿತ್ತತ್ತು.

ಆಜಾಯಂ ಶ್ರೀಯವರಲ್ಲಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿತೀಯ ಭಕ್ತಿ ಇತ್ತು ಒಂದೊಂದು ಬೀದಿಯಲ್ಲೂ ಅನೇಕ ಚೌಕಿಗಳು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಮನೆಮನೆಗಳ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಕಳಿತ ತಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದು ಜನ ಹಿಂದುಹಿಂಡಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಜೀವ ಪರಯಂತ ಕೂದ್ರಜಲ ತ್ಯಾಗ ವ್ಯಾದದೆ ಆಹಾರ ಕೊಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆವರು ಅತ್ಯಂತ ಆಗಮ ನಿವೃತ್ತಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಪ್ರತ ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಆಚರಿಸಲು ಬಹಳ ಕರಿಂಬಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಆಗ ಮನೆ ಮನೆಗೂ ಶೂದ್ರರು ಒಂದು ನೀರು ತುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಜಾಯಂ ಶ್ರೀಯವರಂತಹ ಮಹಾನ್ ಆತ್ಮಿಗೆ ಆಹಾರ ಕೊಡುವ ಸದವಕಾಶಕ್ಕಿಂತ ಈ ಶೂದ್ರ ಜಲತ್ಯಾಗ ಜನಗಳಿಗೆ ದೊಡುಡಾಗಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ವಸಂತ ಪಂಚಮಿಯ ದಿನ ಘೋಜ್ಯಾತ್ಮೀಯವರ ಕೇಶಲೋಚನವಾಯಿತು. ಭಾರಿ ಸಂಭ್ರಮಲ್ಲಿ ಜನ ಸೇರಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತ ಆವರ ಕೇಶವನ್ನು ಗಳಂಗರೂಗಳಿಗೆ ಕರಾಜನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದ. ನಂತರ ಆ ಕೂದಲನ್ನು ಬಹಳ ವೈಭವದ ಮೂಲಕ ಯಮುನಾ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಲಾಯಿತು. ಜ್ಯಾನ ಮುನಿಗಳ ಶರೀರ ನಿಮಂತ್ತ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ದೇಹ ಜನರಿಗೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಕೇಶ ಲೋಚನದಂತಹ ಕರಿಂ ಚರ್ಯಾಯನ್ನು ಕಂಡ ಜನ ದಂಗಾಗಿ ಹೋದರು. ಒಂದು ಕೂದಲನ್ನು ಕೇಳುವುದರಿಂದ ಗಲಿಬಿಗೊಳ್ಳುವ ಈ ಜನ ಹಿಡಿಹಿಡಿಯಾಗಿ ಕೂದಲನ್ನು ಸರಸರನೆ ಕೆತ್ತು ಹಾಕುವ ಮುನಿಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರಕ ಕಂಡು ಬೆರಗುಗಳನ್ನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಂಘಟ್ಯ ದೇಹಲಿಯಿಂದ ಪ್ರಸಾನ ಮಾಡಿ ಪೇರಳ್ಳ ಮೂಲಕ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಹಸ್ತಿನಾಪುರ ಬಹಳ ಪ್ರಾಚೀನ ಶೈಲಿ. ದಾನ ತೀಥ ಪ್ರವರ್ತಕ ಶ್ರೀಯಾಂಸ ರಾಜಧಾನಿಯಾಗಿತ್ತು. ವೈಭವನಾಥರು ಮುನಿಯಾಗಿ ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಿಕರಿಸಿದ್ದರು. ಆದು ಶಾಂತಿ ಕುಂಭು ಅರಣಾಥರ ಜನ್ಮ ಭೂಮಿಯೂ ಹೌದು. ಹಸ್ತಿನಾಪುರ ರಕ್ಷಾ ಬಂಧದ ಪ್ರಾರಂಭದ ಪೀಠಿಕಾ ಭೂಮಿಯೂ ಆಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಹಸ್ತಿನಾಪುರ ದಾನ ತೀಥ, ಧರ್ಮತೀಥ ಮತ್ತು ವಾತ್ತಲ್ಯಾಂಗಿಗಳ ಶ್ರೀವಿಧಿ ವಿಭಂಗಿಗಳ ಸಂಗಮ ಭೂಮಿಯಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೂ ಪರಂಪರೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಹಸ್ತಿನಾಪುರ ಮಹಾಭಾರತದ ಮಹಾ ಸಮರ ಭೂಮಿ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಸಂಘಟ್ಯ ತನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣಕಾರಿ ಉಪದೇಶ ಕೊಡುತ್ತಾ ಅನೇಕ ಕಡೆ ವಿಕರಿಸುತ್ತಾ ಬಾತುಮಾಡಸಿಕ್ಕಿ ಪ್ರಃಾದ ದೇಹರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ದೇಹಲಿಯ ಜನಗಳ ಭಾಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತೆ ತೆರೆಯಿತು!

ಮುನಿಸಂಭಿ ದರಿಯಾಗಂಜ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಿತು. ಸಂಘಟ್ಯ ಸಾಧುಗಳು ರಾಜಧಾನಿಯ ಮನುಷ್ಯ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಆಹಾರಾಥ ಹೋಗಿ ಭರುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವುದೇ ಅಡ್ಡಿ ಆಡಚಣೆಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಾರ್ಥಕ ಸ್ವಂಭೂತ

ಸಂಘಟ್ಯ ದೇಹಲಿ ಬಾತುಮಾಡಪಾಸದ ಸ್ವಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಕೆಂಪು ಕೊಳೆಯೆ ಎದುರು ಇರುವ ಲಾಲ್ ಮಂದಿರದ ಬಹುಬಾಣಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ವಂಭವನ್ನು

ಸ್ವಾತಿಸಿಲಾಯಿತು. ಆಚಾರ್ಯ ಶಾಂತಿಸಾಗರರ ಹೇಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕನ್ನಾ ಪಾಠಶಾಲೆ ಈಗಲೂ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಜನಗಳು ಶ್ರವಕ ಜೀವನದ ಹೊಸ ಹುರುಟಿಗೆ ಹೆಗಲು ಕೊಡತೋಡಿದರು. ಸಂಯುವ ಜೀವನದ ಮಹಾ ಪ್ರಭಾತ ದೇಹಲಿಗೆ ಆಗಿತ್ತು, ದೇಹಲಿ ಕೊರೆಯುವ ಭಣಿಗೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು, ನಗ್ನ ಶರೀರಗಳು ಮುನಿಗಳು ಘ್ರಾತ್ಕೃತಿಕ ವೈಪರೀತ್ಯವನ್ನು ಸಹಿ ತಪತ್ವರಣದಲ್ಲಿ ನಿತರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬಾತುಮಾನ ಕಳೆದ ನಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ವಿಹಾರ ಹೊರಟಿತು. ಸಂಖ್ಯೆ ದೇಹಲಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಆಕರ್ಷಣ ಭಾವ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೇಶಲೋಚನದ ಅನುಭವ

ಸನ್ ಗಳಿಂದ ಸೆಫ್ಯೇಂಬರ್ ಕೊನೆಯ ವಾರ. ಆಗ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ಸೇಡ ಬಾಳದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದೆ. ಆಗ ಧರ್ಮಸಾಗರ ಮುನಿಗಳ ಕೇಶಲೋಚನ ನಡೆದಿತ್ತು, ಆಗ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಯವರು ನನ್ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು ಹೇಳಿದರು.

“ನೋಡು ಈ ಕೇಶಲೋಚನ ಕ್ರೀಯೆ ಬಹಳ ಕರಿಣಿಮಾಡುದು. ಅದರೂ ಈ ಕರಿಣಿ ಎಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವುದೋ ಅಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಏತಕ್ಕ ಭಾವ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ”

ಎಂತಹ ಮಾರ್ಗಿಕ ಮಾತುಗಳವು! ಅವು ಕೇಳಿ ಮರೆಯುವಂತಹ ಮಾತುಗಳಲ್ಲ, ಜೀವನವಿಡೀ ಆಚರಿಸಿ ಸಾಧಿಸುವಂತಹಗಳು. ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಕ್ಕ ಮೇಲೀರುತ್ತಿರುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಅವು ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಆದರ್ಶವಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುವಂತಹ. ನಮ್ಮ ಆದರ್ಶ ಕಾಗ್ನಿ ಆಚರಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಗಿಸಿದಾಗ ನಮ್ಮನ್ನ ಕೈಗಿಡಿದು ಮೇಲೀತ್ತುವಂತಹ ಮಾತುಗಳು! ಕೇಶಲೋಚನ ಆದಂಬರಕ್ಕಾಗಿಯೋ, ಜನ ಮುಚ್ಚಗಾಗಿಯೋ, ಸಾಹಸ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಎಂದು ಭಾವಿಸಲಾದೀತೇ? ಶರೀರಾತ್ಮ ಭೇದವಿಜ್ಞಾನಿ ಶರೀರ ಮಹತ್ವವನ್ನೇ ತೊರೆಯುವ ತೀಕ್ಷ್ಣ ಸಾಧನ ಕೇಶಲೋಚನ. ಅದರ ಅಥವ, ಘ್ರಾತ್ಕೃತಿ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಸರದಸಂಖ್ಯೆ ಪರಿಶ್ಲಾಗಿ ಮುನಿಗಳು ಅಯಾಚಕರು. ಬೆಳೆದ ಗಡ್ಡ ಮೀಸೆಗಳ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿ ಹಾಕಬೇಕಾದರೆ ಶ್ರವಕರಲ್ಲಿ ಯಾಚನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ

ಯಾಚನೆಯಿಂದ ಧೀನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಮುಣ ಪ್ರೇರಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟಿತ ಪಸ್ತುವಿನ ದಾನದಿಂದ ದಾತ್ಯವಿನಲ್ಲಿ ರಾಗವೂ, ಅಪ್ರಾತ್ಮಿಯಿಂದ, ದೈವವೂ ಹುಟ್ಟಬಹುದು. ಈ ವಿಳ್ಳ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಮುನಿಗಳು ಯಾಚನೆಯನ್ನೇ ತೊರೆದು ಸ್ವಪ್ನದಿಂದಲೇ ಗಡ್ಡ ಮೀಸೆ ತಲೆ ಕೂದಲನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮಮಾನಕಾರಾದ ಮುನಿ ಕೂದಲನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವುದೆಂದರೆ ರಂಡಾದ ಬೇರಾ...ಇತ್ತು ಹಾಕಿದಂತೆ! ಕೇಶಗಳನ್ನು ಕೇಳಬುದೆಂದರೆ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಆತ್ಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆದಾಗ ರಾಗ ದೈವಗಳ ಕಳೆ ಕೇಳಬುದೆಂದಾಗ. ಶರೀರಾತ್ಮ ಭೇದ ವಿಜ್ಞಾನ ಒಂದು ತಾತ್ತ್ವಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಅದನ್ನು ಹಾಯು ರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವ ಕ್ರೀಯೆ ಕೇಶಲೋಚನ. ಶರೀರ ಬೇರೆ, ಆತ್ಮ ಬೇರೆ ಎಂದು ಹಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೇನಾಯಿತು. ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ಕಾಗೂ ಹಾಗೆ ಹೇಳಬಲ್ಲರು. ಅದನ್ನು ಸ್ವಯಂ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತಂದಾಗಲೇ ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ಪ್ರಭಮ ಹೆಚ್ಚೆ ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ಆ ಅನುಭವ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಶರೀರದಿಂದ ಆತ್ಮ ಭೂಷಣ ವಾಪನ್ನು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುವ ಕ್ರೀಯೆಯೇ ಕೇಶಲೋಚನ. ಇದನ್ನು ನೂರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಬಳಸಿ ವರ್ಣಿಸಿದ್ದನ್ನು ಅವರು ಸಾರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ನೂರು ಮಾತುಗಳು ಹೇಳಲಾರದನ್ನು ಅವರು ಒಂದೇ ಮಾತೆನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತಹ ಜೀವನವಿಡೀ ಮುನಿಧರ್ಮ ಪಾಲಿಸುವ ಸಾಧಕರು ಎಂದೂ ಮರಯಂತಹ ಮಾತವು! ತ್ಯಾಗ ಜೀವನದ ದೊಡ್ಡ ರಕ್ಷಣವನ್ನು ತಮ್ಮ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳಿದ್ದರು.

ನಾನು ಕೇಳಿದೆ: “ಮಾಹಾತ್ಮಾ! ಭೇದ ವಿಜ್ಞಾನ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಕವ್ಯ ಹೇಗೆ ದೂರಾಗಬಲ್ಲಾದು?”

ಅವರು: “ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಶರೀರ ಸುದುವುದೇನು?”

ನಾನು: ಇಲ್ಲ, ಸುದುವುದಿಲ್ಲ.

ಅವರು: ಅದೇ ರೀತಿ ಶರೀರಕ್ಕೆ ವೇದನೆಯಾದರೆ ಆತ್ಮಗೀನು ಕವ್ಯ?

ಸುದುವ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ವೈಯೋದ್ದಿ ರೈತ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ತೀಕ್ಷ್ಣ ಉಷ್ಣವೇದನೆ ಅವರನ್ನುತ್ತಳೆ ಥಾಸಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಕೃಷಿ ಹಾಯಂದಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನರೂಪಾಗಿ ಇರುವಾಗ ಆ ವೇದನೆಯ ಅರಿವು ಅವನಿಗೆ ಕತ್ತಲುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದೇ ನರಳನಲ್ಲಿ ಇರುವವನಿಗೆ ಆ ರುಂಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಡಿದರೂ

ತಲ್ಲಿನ್ನೀ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣದ ಭಾವಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹತ್ತುವುದಿಲ್ಲ. ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಭಾವನೆಗಳ ಉನ್ನಾದವೇರಿದಾಗಲಂತೂ ಅವರ ಪಗ್ಗವಾಗಿ ಹೋಗುವ ಸಾಧಕರಿಗೆ ಕೇಶಲೋಚನದ ವೇದನೆಯ ಅರಿವು ಅಂಥ ಹತ್ತುವುದಿಲ್ಲ. ಶರೀರವನ್ನು ಚಾಕುವಿನಿಂದ ತಿವಿದಾಗಲ್ಲೂ ಅವರಿಗೆ ಅತ್ಯ ಗಮನವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಶರೀರಾತ್ಮ ಭೇದ ವಿಜ್ಞಾನದ ಸಾಮಾಂತ್ರ್ಯ ! ತಲೆ ನೋವು ಒಂದಾಗ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಆ ಕಡೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ನೋವಿನ ವೇದನ ಸಹಿಸಲಾಧ್ಯವೇನ್ನಿಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಯಾರಾದರೂ ಆತ್ಮಿಯ ಜನರೊಡನೆ ಬಹಳ ಅಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾತಿಗಿಳಿದಾಗ ತಲೆನೋವಿನ ಅನುಭವ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಉಪಭಾರ ಮಾಡದೆ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಅದು ಎಂದೋ ತನಗೆ ತಾನೇ ಜಾರಿ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಯಾವಾಗ ಹೋಯಿತು ಎನ್ನುವುದೂ ನಮಗೆ ಅಳಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಅನುಭವ. ಅದೇ ರೀತಿ ಶರೀರಾತ್ಮ ಭೇದ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಶರೀರದ ಉಪಭಾರ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಕೇಶಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಕಾಕುವಾಗ ಅವನು ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೋವಿನ ಕಡೆ ಹರಿಯಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಕೇಶಲೋಚನದ ಕವ್ಯ ಸಹಸರಿಲ್ಲನು.

ಒಂದು ದಿನ ಭಯಂಕರ ಚಳಿ ಕೊರೆಯಿತ್ತೊಡಗಿತು. ಆಗ ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

“ಸ್ವಾಮಿನಾ ! ಈತ ಯತ್ನ, ಗ್ರಿಷ್ಣ ಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಶೀತೋಷ್ಣಗಳ ಬಾಧೆ ಆಗುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ?

ಅವರು: “ಈತದ ಅನುಭವವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಉಷ್ಣ ಅನುಭವವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಸಾಧುಗಳು ಹೊರಗಿನ ವೈಪುರೀತ್ಯಗಳನ್ನು ಸಮಾಭಾವದಿಂದ ಸಹಿಸುತ್ತಾರೆ.”

ಶೀತೋಷ್ಣ ಕುದ್ದಾ ಕೃಷಾದಿ ಪರೀಪಹಗಳನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವುದೇ ಮುನಿಧರ್ಮ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಭಾವ ಧರಿಸಿ ಸ್ವಸ್ವರೂಪ ಬೆಂತಿಸುವುದೇ ತಪಸ್ಸು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೃಷಣಕ್ಕೂ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಗುಣ ಕ್ರಮ ನಿಜರೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾದ ಸಾಧುವಿಗೆ ಪ್ರತಿಕೃಷ್ಣಗಳೂ ತಪಸ್ಸೇ. ಸಾಧುವು ಸದಾ ಸಂವರೆ ನಿಜರೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಭೋಗಿಯು ಸದಾ ಒಂಧ ಮತ್ತು ಉದಯಾದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುತ್ತಾನೆ. ನೋಡುವ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ರಾಗ ತುಂಬಿದ್ದರೆ ಅದುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮೋಹ ಅಡಿಗ್ಗರೆ ಅದೇ ಒಂಧದ ಕಥೆ. ಉಂಡರೇನು ಉಟ್ಟರೇನು ಅಬಲೆಯೋಳು ಹೋಗಿಸಂಡರೇನು ಅದು. ತನ್ನದಲ್ಲಿ ಎಂದು ನಿರ್ಲಾಪನಾಗಿದ್ದು ತೊಗಲಿನ

ಬೊಂದೆಯ ಹಾಗೆ ಸಂಸಾರ ನಾಟಕ ನೋಡವ ಸಮೃದ್ಧಿ ಶ್ರಾವಕನೂ ಕರ್ಮ ನಿಜರೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂದ ಮೇಲೆ ಭಾವಲಿಗಿ ಮುನಿಯ ಮಾತೇನು ಹೇಳುವುದು ? ಕೃಷಣವೂ ಅವರು ಕರ್ಮದ ಪರಾತವನ್ನು ಮೇಲೇರಿ ಸವರಿ ಹಾಕುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರಂತಹೀಗೆ ಮುನಿಗೂ ಬಾಹ್ಯದ ವೈಪರೀತ್ಯಗಳು ದುಃಖವನ್ನಾಂಟಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಆದರು ಆಪ್ಯಾಗಳನ್ನು ಶಾಂತ ಭಾವದಿಂದ ಸಹನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕರ್ಮಗಳು ನಿಜರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಏತಾಗ ಭಾವ ವಿರುವುದರಿಂದ ಹೊಸ ಕರ್ಮ ಕಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಅಜ್ಞಾನಿ ಜೀವಿಗಳು ಸುಖದುಃಖವಂಟಾದಾಗ ಹರ್ವ ವಿಷಾದ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹಳೆಯ ಕರ್ಮಗಳು ಕಳಳಿ ಹೊಸ ಕರ್ಮಗಳು ಕಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಆದರಿಂದ ಭವ ಬಂಧನ ಬೇಕೆಂಬುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಘರ್ಷ ವಿಕರಿಸುತ್ತಾ ಆಸ್‌ವರ್‌ ಶರ್ಕರಾಗೆ ಬಂದಿತು.

ಶಂಕೆ ಸಮಾಧಾನ

ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ಲೂಕ್‌ಹಾಸ್ಪಿಟ್ ಪ್ರೌಜ್ಝ್ರೀಯವರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ ವಂದಿಸಿ ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಸಂಶಯ ಹೇಳಿತೊಡಗಿದ.

“ಮಹಾರಾಜ ! ಹಸುಮಿನ ಹಾಲು ಹೇಗೆ ಸೇವನೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದು ಮೂತ್ರಪಾನ ಸಾವಾನವಾಗಿಲ್ಲವೇ ?”

ಪ್ರೌಜ್ಝ್ರೀ: “ಹಸು ಹುಲ್ಲನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತದೆ. ಅದು ಧಾತು ಉಪಧಾತುವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರೇಷ್ಠತ್ವಿಯ ಭಾಗ, ಮಾಲಮೂತ್ರೋಽಭ್ರತ್ಯಿಯ ಭಾಗಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಮಾಂಸ ಮುಲ ಮೂತ್ರಗಳ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ದುಗ್ಧಪಾನ ಮೂತ್ರ ಸಾವಾನವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದಾದ ನಂತರ ಪ್ರೌಜ್ಝ್ರೀಯವರು ಆ ಪ್ರೌಫೆಸರ್ ಮಹಾತಯನಿಗೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದರು.

“ನೀವು ಗಂಗಾಜಲಪನ್ನು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಕುಡಿಯುತ್ತೀರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಹೇಳಿ”

ಪ್ರೌಫೆಸರ್: “ಹೊದು ಕುಡಿಯುತ್ತೀವೆ. ಬಹಳ ಪರಿತ್ಯಕೆಯಂದು ಕುಡಿಯುತ್ತೀವೆ”